

www.burmeseclassic.com

ပြည်စု

ပုဏ္ဏကကျန်းမှ မရတကျောက်ရေအိုင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာပုံနှိပ်ပြုချက် - ၅၀၀၇၄၈၀၆၁၁
- မျက်နှာပုံနှိပ်ပြုချက် - ၅၀၀၇၇၃၀၇၁၁
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း။
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၈၈)၊ ၅၁ လမ်း။
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်စာညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၈၃

ကြီးစက္က

ပုဏ္ဏကကျွန်းမှ မရထဲကျောက်ရေအိုင်/ ကြီးစက္က၊ ရန်ကုန်။
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၃၂ - စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ပုဏ္ဏကကျွန်းမှ မရထဲကျောက်ရေအိုင်

ထောင့်လတ်ထောင်

- * ကံမရှိ၍ ဆင်းရဲနေလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်မရှိသဖြင့် ဆင်းရဲနေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းမဟုတ်ပေ။
ကံအလှည့်အပြောင်းကောင်းလာလျှင် ချမ်းသာလာနိုင်သောအခွင့်အရေးရှိပေသေးသည်။ ဝီရိယ မရှိလျှင်တော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိနိုင်တော့ပေ။
- * ရွှေကို ရွှေနှင့်ချိန်၍မရပေ။
ရွေးစေ့ဖြင့်ချိန်မှရသည်။
ရွေးစေ့ဖြင့် အချိန်အတွယ်ခံရသောကြောင့် ရွှေ၏တန်ဖိုးလျော့ပါးသွားမည်မဟုတ်ပေ။
- * မိဘကို ပစ်ပယ်ထားသောအခါ ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးပေးလေ့ရှိကြသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် အပစ်ပယ်ခံဘဝရောက်သောအခါ ထိုကဲ့သို့ ဆင်ခြေပေးလာမည့်သူများကို အပြစ်မမြင်ပါနှင့်တော့ ။

* ဘဝတွင် ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်များရှိကြသည်။
သို့သော် ဒီအတိုင်းတော့မမြင်နိုင်ပေ။
အသိပညာဆိုသော ဒုတိယအလင်းရောင်ဖြင့်ကြည့်မှ
မြင်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

* အခြားသူများတိုးတက်သွားမှုကို
မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေပါ
ပြီးလျှင် သူတို့နှင့်ပြိုင်ဖို့မလိုပါ။
မိမိကိုယ်နှင့်စွမ်းရည်ကို
အကောင်းဆုံးဖြစ်လာအောင်ကြိုးစားပေးပါ။

* ချစ်သူချင်း နားလည်မှုရှိနေလျှင်
ပျော်ရွှင်မှုများက မခေါ်ဘဲရောက်လာတတ်သည်။
နားလည်မှုအစား သံသယများဝင်လာသောအခါ
မနှင့်ဘဲနှင့်အဝေးသို့ထွက်ပြေးသွားတတ်သည်။

* ရန်သူကဲ့သို့ဆက်ဆံပြီးစီးပွားရှာခြင်းထက်
မိတ်ဆွေကဲ့သို့ဆက်ဆံပြီး
စီးပွားရှာခြင်းက နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက်
များစွာအကျိုးကျေးဇူးများနိုင်ပါသည်။

* ရေသည် ကြည်လင်လှပမှုဖြင့် တင့်တယ်သည်
ရေအောက်မှာရှိသောရွံ့နွံသည်
လှပတင့်တယ်မှုမရှိကြပေ...။
သို့သော် ရေကြည်ဖို့အတွက် လှပစေရန်အတွက်
ရွံ့ရေများကို အားလုံးတို့ အောက်ခြေမှာရှိသည့်
နွံမျက်နှာပြင်က သိမ်းပေးထားရသည်။

* အချစ်ကို စည်းကမ်းဖြင့်ဘောင်ခတ်ထားပါက
လွတ်လပ်မှုမရှိသောအချစ်ဟုထင်တတ်ကြသည်
လွတ်လပ်မှုမရှိခြင်းများကပင်
ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက်
စိတ်ချမ်းသာမှုများကို ရရှိစေနိုင်သည်။

* ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ
သေးငယ်သောပြဿနာ
သို့မဟုတ် မကျေနပ်မှုတစ်ခုခုရှိနေပါက
ဘယ်တော့မှလျှင်မှ ငှက်စွာသိမ်းဆည်းမထားပါနှင့်
ရောဂါထက် ပို၍ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။

* စာသင်ခန်းအတွင်းမှာ တွေ့ကြုံရမည့် အခက်အခဲများကိုကျော်လွှားနိုင်ခြင်းသည် ဘဝခရီးလမ်းတွင်တွေ့ကြုံရမည့်အခက်အခဲများကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ အလေ့အကျင့်ကောင်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။

* စာသင်ရမည့်အချိန်တွင် အပျော်အပါးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေပါက တကယ်ပျော်ရွှင်ရမည့်အချိန်ရောက်သောအခါ အခြားသူများပျော်ရွှင်သလို မပျော်နိုင်သောအခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

ဤစာအုပ် ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း (၁) ပင်လယ်စားပြုတစ်ဦး၏မှတ်တမ်းများ
- အခန်း (၂) ထူးဆန်းသောရုပ်တုများ
- အခန်း (၃) တောနက်အတွင်းမှနတ်ဘုရားကျောင်းတော်
- အခန်း (၄) ဒီစတာကျွန်းမှ ဂန္ထီရဆန်သောရုပ်တုများ
- အခန်း (၅) စောင့်ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးများ
- အခန်း (၆) ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားသောလူ
- အခန်း (၇) လောဘကြီးသူနှင့် ကြမ္မာဆိုး
- အခန်း (၈) ပက်ထရစ်နှင့် ၎င်း၏အကြံအစည်များ
- အခန်း (၉) ဒီစတာကျွန်းနှင့်လျှို့ဝှက်ချက်များ
- အခန်း (၁၀) အကျဉ်းသားဘဝရောက်ကြရခြင်း
- အခန်း (၁၁) မာရီယာနှင့်ပြန်တွေ့ရခြင်း
- အခန်း (၁၂) ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်သေမင်းခံတွင်း
- အခန်း (၁၃) အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရခြင်း
- အခန်း (၁၄) ပင်လယ်ပြင်မှအလှဆုံးအပြုံးရိပ်များ

အခန်း (၁)

ပင်လယ်ဓားပြတစ်ဦး၏မှတ်တမ်းများ

အချိန်မှာ ၁၉၅၀ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဆောင်း အကူးရာသီဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် သာယာ လှပလျက်ရှိနေသည်။

မိုးတွင်းကာလတစ်လျှောက်လုံး လေဒဏ်မိုးဒဏ်ခံခဲ့ရသော ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှာ ယခုတော့ ငြိမ်သက်နေချေပြီ။ မုန်တိုင်း များ၊ လေကြမ်းများ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် လှိုင်းလုံးကြီးများ ထကြွခဲ့သော ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှာ မောပန်းသွားဟန်ဖြင့် ယခုတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့်ပင် အနားယူနေဟန်ရှိသည်။

ဆောင်းကာလတွင် တိုက်ခတ်လေ့ရှိသော မြောက်ပြန်လေ

နှင့် အရှေ့မြောက်လေတို့ကြောင့် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်းအိ ကလေးများသာ ပုံမှန်ရှိလေသည်။

အနောက်ဘက်မိုးကောင်းကင်တွင် အနီရောင်တိမ်ဂွမ်းဆိုင် များက နေရာယူထားကြသည်။

နေဝင်ခါနီးအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ရွှေအိုရောင်နှင့် အနီရောင် တိမ်ဂွမ်းဆိုင်များပမာ အရောင်ပြောင်းလဲနေကြလေသည်။

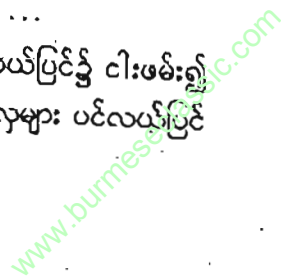
ထိုတိမ်များနောက်မှာ ငွေရောင်လက်နေသည့်တိမ်ပန်းချီ အနားကွပ်များရှိနေကြသည်။

တိမ်တိုက်များအနောက်ဘက်မှ ဖြာထွက်လာသော ဆည်း ဆာရောင်များက ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ဖြာကျနေလေသည်။ အနောက်ဘက်သို့ဝင်လှဆဲဆဲနေမင်း၏အလင်းရောင်မှာ တိမ် တောင်တိမ်လိပ်များပေါ်မှာ ငွေရောင် ရွှေရောင်များဖြင့် ပက်ဖျန်း ထားသကဲ့သို့ရှိပေသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ရာသီဥတုကောင်းမွန်နေသောအချိန် ဖြစ်သဖြင့် ငါးဖမ်းထွက်လာသော လှေနှင့် ငါးဖမ်းစက်လှေအချို့ ရှိနေကြသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ထိုအနီးပတ်ဝန်းကျင်ကျွန်းစုများမှာ နေကြသော ငါးဖမ်းသမားများဖြစ်ကြပြီး ...

ယခုကဲ့သို့ နေဝင်ခါနီးအချိန်တွင် ပင်လယ်ပြင်၌ ငါးဖမ်း၍ အရများလေရာ ထိုအနီးတစ်ဝိုက်မှငါးဖမ်းလှေများ ပင်လယ်ပြင်

သို့ ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အများအားဖြင့်တော့ ထိုကျွန်းစုများမှာ ပညာများနှင့် ကပွလီများသာ နေကြလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ရေပိုင်နက်အတွင်းမှာ ငါးဖမ်းကြမည်ဆိုလျှင် သက်ဆိုင်ရာအစိုးရထံမှာ ငါးဖမ်းခွင့်မှတ်ပုံတင်ပြီးမှ ဖမ်းဆီးခွင့် ရကြသည်။

ထိုသို့ ငါးဖမ်းခွင့်တင်ရာမှာလည်း အမျိုးအစားကွဲပြားမှုများ ရှိကြသည်။

ကမ်းခြေမှတစ်ဆင့် ငါးမိုင်ခန့်အကွာအဝေးတွင် ငါးဖမ်းခွင့် ပြုထားသော ကမ်းနီးငါးဖမ်းလှေများနှင့် ထိုထက်ပိုမိုဝေးကွာ သောနေရာများတွင် ငါးဖမ်းထွက်ကြသည့်ကမ်းဝေးငါးဖမ်းလှေ များပင်ဖြစ်သည်။

ကမ်းဝေးငါးဖမ်းလုပ်ငန်းများကိုတော့ စက်လှေများ၊ ကတ္တူ လှေများနှင့် သင်္ဘောများကို အသုံးပြုကာ ငါးဖမ်းထွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖမ်းမိသော ငါးပုစွန်များကို သက်ဆိုင်ရာ ငါးပုစွန်ခိုင်များ တွင် ရောင်းချကြလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းများအနက် ရခိုင်ကမ်းရိုး တန်းများနှင့် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းဒေသများမှာ အရှည်လျားဆုံး ဖြစ်ကြလေသည်။

မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ ကော့သောင်းတစ်ဝိုက်မှာပင် တရားဝင် စာရင်းပေးသွင်းထားသောငါးဖမ်းလှေများမှာ ယခင်အချိန်ကပင် သောင်းဂဏန်းကျော် အရေအတွက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အစိုးရထံတွင် မှတ်ပုံမတင်ဘဲ အလွတ်ငါးဖမ်း ထွက်သော စက်လှေများကလည်း အတော်များများရှိကြလေသည်။

ကမ်းနီးငါးဖမ်းလှေများကတော့ ကင်းမွန် စသော ငါးများ အဓိကထားဖမ်းကြပြီး ဝါလတ်၊ ဝါတန်း စသော သင်္ဘောကြီး များဖြင့် ငါးဖမ်းကြသည်။

ရေနက်ပိုင်းများတွင် ကမာကောင်များငုပ်သောအလုပ်များ လုပ်ကြလေသည်။

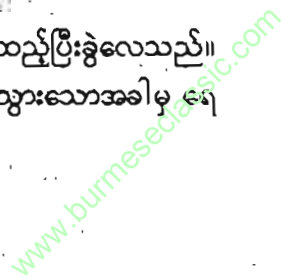
နောက်ပိုင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခေတ်မီလာသောအခါ မိုင်းခွဲ ပြီး ငါးရှာကြသည့်အဆင့်ရောက်လာကြသည်။

မိုင်းခွဲပြီး ငါးရှာရာမှာ အရများသောကြောင့် ၎င်းတို့က များစွာသဘောကျကြလေသည်။

မိုင်းမခွဲမီ ရေထဲသို့ အရင်ဆင်းပြီး ငါးအုပ်များကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုလေသည်။

ငါးအုပ်များတွေ့သောအခါ ငါးအုပ်သေးလျှင် ပုလင်းထဲသို့ မိုင်းထည့်ပြီးခွဲသည်။

ငါးအုပ်ကြီးလျှင်တော့ အိုးထဲသို့ မိုင်းထည့်ပြီးခွဲလေသည်။ မိုင်းခွဲပြီး၍ ငါးအသေများရေအောက်သို့ကျသွားသောအခါမှ ရေ

ငုပ်ပြီး လိုက်လံကောက်ယူလေသည်။

ယိုးဒယားနယ်ဘက်မှ ငါးဖမ်းထွက်ကြသူများကတော့ ၎င်းတို့အသုံးပြုသောလှေများ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆေးရောင်တောက်တောက်နှင့် ကြောင်ကြောင်ကျားကျားရေးခြယ်ထားခြင်း၊

ကြောက်စရာကောင်းသောပုံသဏ္ဍာန်များကိုရေးခြယ်ပြီး ငါးဖမ်းထွက်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ရေးခြယ်ပြီး ပင်လယ်ရေပြင်နေရာအနှံ့ လှော်ခတ်ကြလေရာ လှေမှာ ရေးထားသောအရောင်များ၊ အရုပ်များ ကြောင်ကြောင်ကျားကျားများမြင်၍ ငါးများက လန့်ခုန်ကြသောအခါ လှေဝမ်းထဲသို့ကျလေသည်။

၎င်းတို့နည်းကလည်း ငါးဖမ်းကိရိယာမလိုဘဲ ငါးအရများသောနည်းမျိုးဖြစ်သည်။

တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ကော့သောင်ပင်လယ်ပြင်နေရာအနှံ့တွင် ညအချိန်တွင် ကင်းမွန်ဖမ်းလှေများထွက်ကြလေသည်။

တစ်ကြိမ်ထွက်လျှင် အစုလိုက်ထွက်ကြသောကြောင့် အဝေးမှကြည့်လျှင် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ အမည်းစက်ကလေးများချထားသည်နှင့် သဏ္ဍာန်တူသည်။

ညအချိန်ရောက်၍ မီးထွန်းလိုက်သောအခါ ပင်လယ်ပြင်မှာ

မီးမျောပွဲများကျင်းပနေသည်နှင့် တူလေတော့သည်။ လမိုက်ညများတွင် မီးထွန်းပြီး ကင်းမွန်ဖမ်းလျှင် ပို၍အရများလေသည်။

မကြာမီ နေဝင်တော့ပေမည်။ ဆည်းဆာရောင်ဟုတင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည့် နေဝင်ချိန်တောက်ပသော တိမ်ရောင်များက ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် နေရာအနှံ့အပြားစွန်းထင်နေကြသည်။

ထိုဆည်းဆာရောင်များအောက်တွင် ဟိုးအဝေးတစ်နေရာတွင် အော်စတာကျွန်းရှိနေသည်။

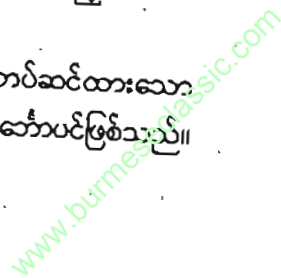
အော်စတာကျွန်းမှာ ကပ္ပလီကျွန်းစုများ၏ အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်း မဝေးလှသောနေရာမှာရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း ပသျှူး၊ ဆလုံနှင့် ကပ္ပလီများကတော့ ထိုကျွန်းသို့သွားရောက်ကြခြင်းမရှိသလို အခြေတကျနေထိုင်ကြခြင်းလည်းမရှိပေ။

ဆည်းဆာရောင်များဖြင့် လှပနေသော ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် သင်္ဘောတစ်စင်းမောင်းလာနေသည်။

ငါးဖမ်းစက်လှေ သို့မဟုတ် ငါးဖမ်းထွက်လာသည့် သင်္ဘောမျိုးတော့မဟုတ်ပေ။

သင်္ဘောမှာ ခေတ်မီကိရိယာပစ္စည်းများတပ်ဆင်ထားသော 'ပင်လယ်မင်းသား' ဟုအမည်ပေးထားသည့်သင်္ဘောပင်ဖြစ်သည်။

မြင်းကောင်ရေအားကောင်းလှသောအင်ဂျင်စက်များကို တပ်ဆင်ထားပြီး သင်္ဘောပေါ်မှာ ရေပေါ်ရေအောက်မှာ အသုံးပြုနိုင်သော ပစ္စည်းကိရိယာများပါရှိလေသည်။

ထိုသင်္ဘောကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ခန့်သာရှိသေးသော သုတေသနသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် ပင်လယ်ခရီးသွားလာရေးလုပ်ငန်းများနှင့် လူသူမနီးသောနေရာမှာရှိသောကျွန်းများ၊ နေရာများကို ရှာဖွေလေ့လာရခြင်းကို များစွာဝါသနာပါလှပေသည်။

ယခုထွက်လာသောခရီးမှာ အခြားမဟုတ်ပေ ...။

ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်အတွင်းမှာရှိသော ကပ္ပလီကျွန်းစုများ၏ အနောက်တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင်ရှိသော အော်စတာကျွန်းသို့ သွားရောက်လေ့လာရန် အတွက် ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုခရီးကို ထွက်ခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့တော့မဟုတ်ပေ။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် နေထိုင်ရာ ရွှေတောင်ကြားရပ်ကွက်ရှိ နေအိမ်ရှေ့သို့ လန်ချားတစ်စီးရောက်လာသည်။

လန်ချားရပ်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် လန်ချားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

၎င်းမှာ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး အသားမည်း

မည်းနှင့် အရပ်အမောင်းမြင့်မားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း ကြံ့ခိုင်လှပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ဓားဒဏ်ရာကဲ့သို့ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုလည်းပါသည်။

၎င်းက ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ ခြံစောင့်အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်တွေ့ရန်လာသောကြောင့် ဧည့်ခန်းသို့ဖိတ်ခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးရလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲခင်ဗျာ”

“ကျုပ်နာမည် သံပချိုင် လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဟို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် နဲ့ တွေ့ဖို့လာခဲ့တာပါ”

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပါပဲ”

“ဪ .. ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပဲတွေ့ရတာပါလား”

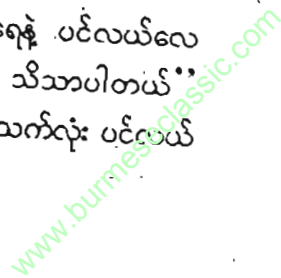
သံပချိုင် ဆိုသောသူက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နဖူးမှာစိုနေသောချွေးများကို လက်ဖြင့်သပ်ချလိုက်သည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားက ပင်လယ်ခရီးသွားလာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား”

“အလို .. ဘယ်လိုများသိနေတာပါလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့အသားအရေက ပင်လယ်ရေနဲ့ ပင်လယ်လေထိ ထားတဲ့ အသားအရေမျိုးဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့ သိသာပါတယ်”

“မှန်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်က တစ်သက်လုံး ပင်လယ်

ပြင်မှာနေခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတာ ဘယ်လိုအကြောင်းရှိလို့ပါလဲ”

“အကူအညီတောင်းချင်လို့ လာခဲ့တာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ။ အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးဆိုရင် ပေးပါ့မယ်”

ထိုအခါ သံပချိုင့် က ၎င်း ဝတ်ဆင်ထားသောအင်္ကျီဘေး အိတ်အတွင်းမှ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ယူ၍ မီးညှိကာ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာဆီမှာ အကူအညီမတောင်းခင် ကျုပ်တို့ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို အရှင်ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ပြောပါ”

သံပချိုင့် က ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာရင်း ၎င်း၏အကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်မတိုင်မီ ရှေ့ပိုင်းကာလ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးမရမီအချိန်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုင်းထားသော အင်္ဂလိပ်များကလည်း အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကို အာရုံမစိုက်နိုင်သောကြောင့် တိုင်းပြည်နေရာအနှံ့အပြား ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသောကာလဖြစ်သည်။

တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ပန်းပေါင်းခတ် ဆိုသကဲ့သို့ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဆူပူသောင်းကျန်းမှုများနှင့် ဆိုးခိုးတိုက်

ခိုက်မှုများမှာ မိုးအခါ မိုးပွင့်များပေါ်လာသကဲ့သို့ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် နေရာများတွင် ပင်လယ်စားပြများ ထကြွသောင်းကျန်းလျက်ရှိကြလေသည်။

မောရစ်ကောလစ် ရေးသားသော ယိုးဒယားပိုက်စာအုပ်ထဲတွင် ၁၈ ရာစုပိုင်းအချိန်လောက်ကပင် မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ပင်လယ်စားပြများ ရှိနေခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

၎င်းမှတ်တမ်းထဲတွင် မြိတ်မှ မိုင် ၈၀ ခန့်အကွာတွင် တနင်္သာရီကျွန်း ဟူ၍ရှိရာ ၎င်းကျွန်း၏အနောက်ဘက်တွင် ပေ ၈၀၀ အထိမြင့်တက်လျက်ရှိသော ကျောက်ဆောင်များရှိ၍ သစ်တောများမှာလည်း ရေစပ်အထိရှိလေသည်။

သစ်တောများမှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့ဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့်တောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖုံးနေသောတောဖြစ်ပေရာ သာယာလှပသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းတော့ မဟုတ်ပေ။

ထိုကျွန်း၏အနောက်မြောက်ပွန်းပွန်းတွင် ပင်လယ်ကွေ့ကျဉ်းကလေးတစ်ခုရှိ၍ ကျွန်းအတွင်းသို့ထိုးဝင်နေကာ လေဒဏ်မိုးဒဏ်အကာအကွယ်သဖွယ်ဖြစ်နေတော့သည်။ ကွေ့အထက်အနီးတွင် မြေဖြူကမ်းပါးရှိ၍ ရေမှာ ကြည်လင်ပြီး ၅ လံခန့်နက်နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုနံ့နားတွင် တောင်ကျစမ်းလေးတစ်ခုရှိသည်။ တောဝက်များနှင့်မျောက်များရှိပြီး လူမနေသည့်တောဖြစ်သော်လည်း မြေဩဇာကောင်းသဖြင့် ဆန်စပါးနှင့် အသီးအနှံများဖြစ်ထွန်းနိုင်ပေသည်။

ထိုကျွေးကလေးမှာ လူသူနေထိုင်မှုလည်းမရှိ၊ သောက်သုံးရေလည်းရရှိသဖြင့်အပြင် လေဒဏ်မိုးဒဏ် အကာအကွယ်ရသည့် နေရာဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်ဓားပြလှေများ စခန်းချရန် နေရာကောင်းဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်က ပင်လယ်ပြင်နေရာတိုင်းတွင် ပင်လယ်ဓားပြများ ရှိကြရာ တင်္ဂလားအော်မှာ အလွန်ကျယ်သော ပင်လယ်အော်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် ထိုပင်လယ်အော်၌ ကျက်စားကြသောပင်လယ်ဓားပြများမှာ ကုန်သည်သင်္ဘောများသွားရာလမ်းတွင် စုနေတတ်ရာ တနင်္သာရီကျွန်းမှာ မြိတ်သို့သွားရာ ဗဟိုချက်မတွင်ရှိသဖြင့် ထိုပင်လယ်ကျွေးကလေးမှာ ပင်လယ်ဓားပြများ အကြိုက်ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်

ဟု ဖော်ပြထားလေသည်။
ပင်လယ်ဓားပြများမှာ ၁၈ ရာစုစတင်ခင်ကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသော်လည်း ၁၈ ရာစုဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ပိုမိုများပြားလာသည်။ ယခုနောက်ပိုင်း ပိုမိုများပြားလာလေသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ကဖော်ပြထားသော နိုင်ငံတကာ သတင်းတစ်

ပုဒ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရလေသည်။

ထိုသတင်း၏အမည်မှာ "စိန်ခေါ်လာသည့် ပင်လယ်ဓားပြများ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုအန္တရာယ်" ပင်ဖြစ်သည်။

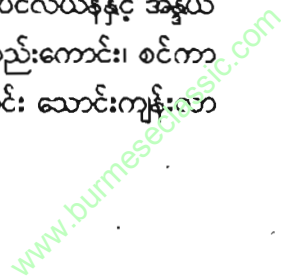
ဆိုမာလီ ပင်လယ်ဓားပြငါးဦးကို နယ်သာလန်နိုင်ငံ ရှေ့တောဒစ်ခရိုင် တရားရုံးက စစ်ဆေးတော့မည်ဖြစ်ရာ ယင်းမှာ ဆိုမာလီ ပင်လယ်ဓားပြများကို ဥရောပတိုက်တွင် ပထမဆုံး တရားစီရင် ခြင်းဖြစ်သည်။

အေဒင်ပင်လယ်ကျွေ့မှ ပြီးခဲ့သည့်နှစ် 'ဇန်နဝါရီလအတွင်းက ဒိန်းမတ်အစောင့်လိုက်သင်္ဘောက ၎င်းတို့ငါးဦးကိုဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ပြစ်မှုထင်ရှားလျှင် ထောင်ဒဏ် ၁၂ နှစ်အထိ ကျခံရဖွယ်ရှိသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်အတွင်း ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် ပင်လယ်ဓားပြမှု ၄၀၀ ခန့်ရှိသည့်အနက် အေဒင်ပင်လယ်ကျွေ့တွင် အမှုပေါင်း ၂၀၀ ကျော် ကျူးလွန်ခဲ့သည်။

မကြာမီနှစ်များအတွင်းက အေဒင်ပင်လယ်ကျွေ့မှ ပင်လယ်ဓားပြမှုဖြင့် မသင်္ဘောများအား ဖမ်းမိသော်လည်း အထောက်အထားမလုံလောက်သဖြင့် လွှတ်ရသည်မှာ မနည်းလှပေ။

ပင်လယ်ဓားပြများသည် အထူးသဖြင့် ပင်လယ်နီနှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအကြား ဆိုမာလီကမ်းလွန်တွင် လည်းကောင်း၊ စင်ကာပူနှင့်မလက္ကားရေလက်ကြားတွင်လည်းကောင်း သောင်းကျန်းလာ

ကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။

အမှန်စင်စစ် ပင်လယ်ဓားပြမှုသည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး အတွက် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများကို ဖြတ်ကာ သင်္ဘောများ လွန်း ပြန်ပြေးဆွဲမှု စတင်ချိန်မှ စ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်ဟု ယူဆရန် သင့်မြတ်ပေသည်။

ခရစ်မပေါ်မီ ၁၃ ရာစုက အေဒင်နှင့်မြေထဲပင်လယ်တွင် ပင်လယ်ပျော်များ၏ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းသည် ပင် လယ်ဓားပြမှုများ၏ အစောဆုံးအထောက်အထားများအဖြစ် တွေ့ခဲ့ရသည်။

အီလီရီယန်များနှင့် တာရင်နီယန်များသည် ပင်လယ်ဓားပြ များအဖြစ် ထင်ရှာကျော်ကြားခဲ့သည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါက ဖြိုးရှန်းများ ခရီးထွက်သောအခါ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ပင်လယ်ဓားပြမှုများ ကျူးလွန်တတ်သည်။ ကျွန် အဖြစ် ရောင်းစားရန်အတွက် သူတို့သည် လူငယ်လုံမငယ်များ ကို ပြန်ပေးဆွဲရာ၌ ကျွမ်းကျင်ကြသည်ဟုဆိုသည်။

ခရစ်မပေါ်မီ ၃ ရာစုတွင် ပင်လယ်ဓားပြများက အနာတိုလီ ယာမြို့တော် အိုလံပို့စ်ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်သည်။

ခရစ်မပေါ်မီ ၁ ရာစုတွင် အနာတိုလီယန်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ၌ ပင်လယ်ဓားပြ မြို့ပြနိုင်ငံများ ရှိခဲ့သည်။

မြေထဲပင်လယ်အရှေ့ပိုင်းမှ ရောမအင်ပါယာ၏ ကူးသန်း

ရောင်းဝယ်ရေးကို ထိပါးနှောင့်ယှက်ခဲ့သည်။

ဘီစီ ၇၅ တွင် အေဒင်ပင်လယ်ကိုဖြတ်ကျော်စဉ် ဂျူးလီး ယက်ဆီဇာကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ဓားပြများ၏ အကျဉ်းသားဘဝ ကျရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

ပင်လယ်ဓားပြများလက်မှလွတ်လာပြီး ဂျူးလီးယက်ဆီဇာ က ၎င်းတို့ကို နှိမ်နင်းချေမှုန်းလိုက်ရသည်။

၂၅၈ ခုနှစ်တွင် ပင်လယ်နက်နှင့် မာမရာပင်လယ်ကမ်းခြေ မြို့များကို ဂေါသစ်နှင့် ဟာရလစ်သင်္ဘောများက ဖျက်ဆီးပစ် သည်။

အလယ်ခေတ်အစောပိုင်း ဗိုက်ကင်းခေတ်တွင် စကင်ဒီနေး ဗီးယားမှ ဗိုက်ကင်းများ၊ လုယက်သူများသည် နေရာအနှံ့အစပ် သို့ရောက်သည့်ပင်လယ်ဓားပြများပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် ၇၈၃ ခုနှစ်မှ ၁၀၆၆ ခုနှစ်အထိ အထူးသောင်း ကျန်းခဲ့ကြသည်။

ဗိုက်ကင်းများသည် မြောက်အာဖရိကနှင့် အီတလီကမ်းခြေ တို့ကိုပါ တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်။

အလယ်ခေတ်တွင် ဥရောပ၌ ဗဟို ချုပ်ကိုင်မှု အင်အားမရှိ သည့်အတွက် ဥရောပတိုက်တွင် ပင်လယ်ဓားပြများ သောင်းကျန်း နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအတောအတွင်း မြေထဲပင်လယ်၌ မွတ်စလင်ပင်လယ်

www.burmeseclassic.com

ဓားပြများကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပြန်သည်။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကမ်းခြေ၊ အရှေ့အာရှ၊ အရှေ့ဥရောပနှင့် မြောက်အာဖရိက ကာရစ်ဘီယံဒေသတို့တွင် ပင်လယ်ဓားပြ သောင်းကျန်းမှုများ အသီးသီးရှိသည်။

ပင်လယ်ဓားပြများသည် သင်္ဘောတစ်စင်းကို အပိုင်စီးတော့ မည်ဆိုလျှင် သူတို့၏ကျော်လီရောဂျားအရိုးခေါင်းအလံကို လွှင့်ထူ တတ်ကြသည်။

ယင်းမှာ ဥရောပနှင့် အမေရိကန်ပင်လယ်ဓားပြများ၏ အစဉ်အလာအလံပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ပင်လယ်ပြင်သင်္ဘောများကို တိုက် ခိုက်နေသည့် ပင်လယ်ရေကြောင်းဓားပြများ၏ အန္တရာယ်မှာ ကြီး ထွားလျက်ရှိသည်။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် ပင်လယ်ဓားပြများကြောင့် နှစ်စဉ် အမေ ရိကန်ဒေါ်လာ ၁၃ ဘီလီယံမှ ၁၆ ဘီလီယံအထိ ဆုံးရှုံးနစ်နာ လျက်ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် သင်္ဘောစင်းရေ ၅၀၀၀၀ ကျော် ဖြတ်သန်းအသုံးပြုနေသည့် ပင်လယ်နီနှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအကြား ဆိုမာလီကမ်းလွန်ဒေသ၊ စင်ကာပူနှင့် မလက္ကာရေလက်ကြားတို့ တွင် ပင်လယ်ဓားပြများ ခြေရုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

စစ်အေးတိုက်ပွဲပြီးဆုံးခြင်းနှင့်အတူ နိုင်ငံပိုင်ရေတပ်များက

အင်အားလျော့ကာ ကုန်သွယ်ရေးတိုးမြှင့်လိုက်သောအခါ ဂိုဏ်း ဖွဲ့ပင်လယ်ဓားပြများအတွက် လှယက်တိုက်ခိုက်မှု ကျူးလွန်ရန် ပိုမိုအခွင့်သာသွားရသည်။

ယခုခေတ် ပင်လယ်ဓားပြများသည် သင်းဖွဲ့ဂိုဏ်းဖွဲ့ ရာ ဇဝတ်ကောင်များနှင့် မကြာမကြာ ဆက်သွယ်လှုပ်ရှားကြသည် ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

နိုင်ငံတကာ ရေကြောင်းသွားလာရေးအဖွဲ့(အိုအမ်ဘီ)က ပင်လယ်ဓားပြတိုက်ခိုက်မှုစာရင်းများကို ၁၉၉၅ ခုနှစ်မှစ၍ ပြုစု ထားသည်။

ဥပမာ ။ ။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်ကဆိုလျှင် ဓားပြတိုက်မှု ၂၃၉ မှု ရှိခဲ့သည်။ သင်္ဘောသား ၇၇ ဦးပြန်ပေးဆွဲခံခဲ့ရသည်။ ဓားစာခံအဖြစ် ၁၈၈ ဦး ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ လူသတ်မှု ၁၅ မှု ရှိခဲ့သည်ဟုဆို၏။

၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ဓားပြတိုက်မှု ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းတိုးကာ ၂၆၃ မှုဖြစ်သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ပထမကိုးလအတွင်းတွင် အေဒင်ပင်လယ်ကွေ့ ဆိုမာလီကမ်းလွန်တို့တွင် ပင်လယ်ဓားပြတိုက်မှုပိုများသည့် အတွက် ယမန်နှစ်ကထက် ဓားပြမှုပိုများလာသည်။

မျက်မှောက်ကာလ ပင်လယ်ဓားပြမှု၏အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက် များတွင် သင်္ဘောပေါ် အဓမ္မတက်ခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ငွေညစ်ခြင်း၊

www.burmeseclassic.com

ဓားစာခံဖမ်းခြင်း၊ ငွေငွေ့၍ပြန်ရွေးယူရန်အတွက် ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊ လူသတ်ခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ သင်္ဘောနှစ်မြှုပ်စေသည့်တမင်ဖျက်ဆီးမှု၊ သင်္ဘော သို့မဟုတ် ပစ္စည်းသိမ်းယူခြင်း စသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သင်္ဘောကိုဖျက်ဆီးခြင်းတို့ ပါဝင်လေသည်။

မျက်မှောက်ခေတ်သမယတွင် သင်္ဘောနှင့်လေယာဉ်များကို နိုင်ငံရေးအခြေခံဖြင့် အပိုင်စီးပြန်ပေးဆွဲမှုများလည်း ရှိသည်။

ထိုသို့သောပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်သူများအား ပင်လယ်ဓားပြအပိုင်စီးသူများဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။

ခေတ်သစ်ပင်လယ်ဓားပြများသည် အဆင့်မြင့်နည်းပညာများကိုလည်း အသုံးပြုကြောင်းတွေ့နိုင်သည်။

သူတို့သည် မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းများ၊ ဂျီပီအက်စ်၊ ဆိုနာစနစ်များ၊ ခေတ်မီစပီဘုတ်များ၊ တိုက်ခိုက်ရေးဓားများ၊ တိုက်ခိုက်ရေး ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ ပြောင်းချောသေနတ်၊ ပစ္စတို၊ စက်သေနတ်၊ ဒုံးပစ်လောင်ချာနှင့်လက်ပစ်ဗုံးလောင်ချာများကို သုံးစွဲသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ယခုအခါ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအတွင်း ဆိုမာလီကမ်းလွန်၌ နိုင်ငံတကာရေတပ်သင်္ဘောများစောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။

ပင်လယ်ဓားပြများကို ဖမ်းမိသည်မှာလည်း မနည်းလှပေ။

သို့သော် ဖမ်းမိသော သင်္ဘောမကင်းသူများအား မည်သို့အရေးယူမည်လောဟူသည့် ၂၁ ရာစုပင်လယ်ဓားပြမှုအပေါ် ဥပဒေရေးရာအစီအမံများက စွမ်းဆောင်ဖြေရှင်းနိုင်ပါမည်လောဟူသည့် မေးခွန်းက ပေါ်ထွက်လာနေပေပြီ။

ကုလသမဂ္ဂ ဝင်လယ်ပြင် ဥပဒေဆိုင်ရာ ကွန်ဗင်းရှင်းက ပင်လယ်ဓားပြမှုသည် နိုင်ငံတကာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်နိုင်ငံတိုင်း ဖမ်းဆီးတရားစီရင်ခွင့်ရှိကြောင်း အာဏာအပ်နှင်းထားသည်။

သို့သော် မည်သည့်နိုင်ငံက ထိုသို့အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် ဆန္ဒရှိပါသနည်း။

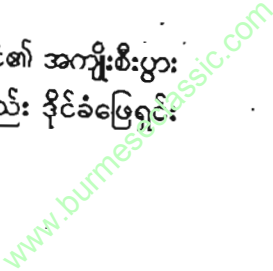
အထောက်အထား သက်သေများ တစ်စုတစ်စည်းရရန် မလွယ်ကူသကဲ့သို့ စရိတ်စကကလည်း မသေးပေ။

လောလောဆယ်တွင် ဆိုမာလီနိုင်ငံ၏ အိမ်နီးချင်း ကင်ညာနိုင်ငံ၌ ဆိုမာလီပင်လယ်ဓားပြ ၁၀၀ ကျော်ရှိသည်။

တာဝန်ကြီး၍ နောက်ထပ်လက်ခံပြီး တရားစစ်ဆေးရန် လက်မခံနိုင်တော့။

စာချုပ်များအရ ဆောင်ရွက်ရသော်လည်း လိုသလောက် ပံ့ပိုးမှုမရဟု ဆိုသည်။

ပင်လယ်ဓားပြနှိမ်နင်းရေးမှာ ကင်ညာနိုင်ငံ၏ အကျိုးစီးပွားနှင့်ဆက်နေသည်မှန်သော်လည်း တစ်နိုင်ငံတည်း ဒိုင်ခံဖြေရှင်း

ရေးမှာ တရားမျှတရာမရောက်ကြောင်း နိုင်ငံတကာအသိုက်အဝန်း က ဝိုင်းဝန်းအဖြေရှာသင့်ကြောင်း တကယ့်ဖြစ်ရပ်က ဖော်ညွှန်းချက်ရှိလေသည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ထံသို့ ရောက်လာသော သံပချိုင် ဆိုသူ ပြောပြသော အကြောင်းအရာများထဲမှ အချို့ပင်ဖြစ်သည်။

သံပချိုင် ဆိုသူမှာ အခြားမဟုတ်ပေ ...၊

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်နှင့် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်တို့တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့သည့် ပင်လယ်စားပြတစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။

ဆက်လက်ပြောပြသည့် ၎င်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်များမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။

အခန်း (၂)

ထူးဆန်းသောရုပ်တုများ

သံပချိုင် အနေနှင့် ကပ္ပလီပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပေပြီ။ နေရာအတော်များများကို ရောက်ခဲ့ဖူးပြီး ပင်လယ်ရေပြင်နေရာအနှံ့အပြား၌ရှိသော ကျွန်းစုများကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးပေသည်။

ပင်လယ်စားပြများအတွက် ကျွန်းစုများမှာ အသက်ကယ်တင်ပေးနိုင်သောနေရာများဖြစ်ပေသည်။

အခြားရန်သူများ လိုက်လံတိုက်ခိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးဘိမ်းရှောင်ရသည့်အခါ မျိုးမှာသော်လည်းကောင်း၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းများနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ ဝင်ရောက်ခိုနားရသည့်အခါ မျိုးမှာသော်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ထဲမှာရှိကြသည့်ကျွန်းစုများသည်

များစွာအသုံးဝင်ကြလေသည်။ သို့ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်သို့သွားလာနေကြသော ငါးဖမ်းလှေများ၊ ကုန်သည်လှေများနှင့် ပင်လယ်ဓားပြများက ထိုကျွန်းများအကြောင်းကို သိရှိမှတ်သားထားရပေသည်။ မြေပုံနှင့်တကွ စကေးမိုင်အကွာအဝေးပါ အသေအချာ မှတ်သားထားရလေသည်။

အကယ်၍ မိမိမရောက်ဖူးသေးသောကျွန်းဖြစ်ပါက ရောက်ဖူးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို မေးမြန်းပြီးမှတ်သားရသည်။

သံပချိုင့်မှာ ပင်လယ်ဓားပြအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူပိုင်သော သင်္ဘော၏ အမည်မှာ 'ကုမ္ဘီလ' ဖြစ်သည်။ 'ကုမ္ဘီလ' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ ရေတွင်ကျင်လည်ကျက်စားသော သတ္တဝါများအနက် ရေအောက်မှာရော မြေပေါ်မှာပါ အခြားသတ္တဝါတို့ကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နိုင်သော မိကျောင်းကို ပါဠိဘာသာဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကြသည့် အမည်တစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

သံပချိုင့်မှာ ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘဝမရောက်ခင် အချိန်ကပင် အခြားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးထံမှာ လက်အောက်ငယ်သားဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုခေါင်းဆောင်မရှိတော့သည်နောက်ပိုင်းမှာမှ သင်္ဘောနှင့် လက်အောက်ငယ်သားများပါ ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ခေါင်းဆောင်ဘဝရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သံပချိုင့်သည် တိုက်ခိုက်ရေးကောင်းရုံမက ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်းကောင်းသည်။ ထို့ပြင် သတ္တိလည်းရှိကာ အခက်အခဲနှင့် အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်သောအစွမ်းသတ္တိလည်းရှိသူဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်ဓားပြသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အောင်ပွဲအတော်များများ ရရှိခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အစိုးရဘက်တော်သားများ၏ ဖမ်းဆီးခံရသည့် ဘေးအန္တရာယ်များမှလည်း ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သဖြင့် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် ပင်လယ်ဓားပြဘဝဖြင့် ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သံပချိုင့်သည် သတ္တိနှင့် ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ကောင်းသည်သာမက မှတ်ဉာဏ်လည်းကောင်းသည်။

ပင်လယ်ပြင်နေရာအနှံ့အပြားမှာရှိနေသော ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်များသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်သွားလိုလျှင် အခက်အခဲမရှိအောင်သွားလာနိုင်သူဖြစ်သည်။

သူ့ဆီမှာ မှတ်သားထားသောမြေပုံအညွှန်းများနှင့် မှတ်တမ်းများစွာတို့ ရှိလေသည်။

သို့ကြောင့် ရန်သူများနှင့်တွေ့ပြီး အဖမ်းအဆီးခံရမည့်ဘေးများနှင့် ကြုံတွေ့ပါက နီးစပ်ရာကျွန်းများသို့ ဝင်ရောက်တိမ်းရှောင်နိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကင်းလှည့်လာသော

www.burmeseclassic.com

သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့်တွေ့သဖြင့် ဘေးလွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ ဘေးအန္တရာယ်ကြုံသောနေရာမှာ သူသိထားသည့် ကျွန်းများနှင့် မနီးသောနေရာဖြစ်သောကြောင့် သင်္ဘောဦးတည်ရာအတိုင်း စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းပြေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ နောက်မှလိုက်လာသောရန်သူသင်္ဘောမှာ မျက်ခြည်ပြတ်ကျန်ခဲ့ပြီး သူတို့စက်လှေလည်း ကျွန်းတစ်ကျွန်းအနီးသို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုကျွန်းမှာ သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးဘဲ သူမသိသေးသည့်ကျွန်းတစ်ကျွန်းပင်ဖြစ်သည်။

အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရောအချိန်ရောက်နေပြီ။ ပင်လယ်ပြင်မှာ တစ်နေကုန် ပြေးလွှားခဲ့ရသောကြောင့် သင်္ဘောသားများအား လုံး များစွာပင်ပန်းနေလျက်ရှိကာ အနားယူချင်နေကြပြီ။

သို့သော်လည်း ထိုကျွန်း၏ အခြေအနေကို မသိရသေးသောကြောင့် ရုတ်တရက် အနားမကပ်ဝံ့ကြသေးပေ။

ထိုကျွန်းပေါ်မှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ ...

သူတို့ကို ဖမ်းဆီးဖို့စောင့်နေကြသည့် ရန်သူများ ရှိနေကြသလား ... သို့မဟုတ် အချင်းချင်း လုယက်တိုက်ခိုက်မည့် အခြား ပင်လယ်ဓားပြများရှိနေရောသလား ...

မသိကြရပေ။

သို့သော်လည်း ထိုညအဖို့တော့ ထိုကျွန်းအနီးမှာပင် စခန်းချရမည်မှလွဲပြီး အခြားရွေးချယ်စရာ မရှိပေ။

“ဒါ ဘာကျွန်းလဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးပါလား။”

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ပြောသည်။

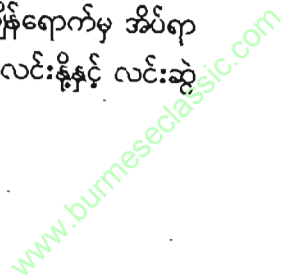
“အေး .. ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ကျွန်းကတော့ အတော်ကြီးတယ်၊ သေချာအောင် ကျွန်းကို တစ်ပတ်လောက်လှည့်ကြည့်ကြရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်းတစ်ပတ် ပတ်မောင်းကြည့်သည်။ ကျွန်းမှာ အတော်ကြီးပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ တောင်ကုန်းမြင့်များပင်ရှိသည်။

ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်မှာ ကနစိုပင်နှင့် ဗျူးပင်ကြီးများက နေရာလပ်မရှိအောင်တားဆီးထားသောကြောင့် ကျွန်း၏အတွင်းပိုင်းကိုတော့ မမြင်ရပေ။

နေဝင်ခါနီးအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်တန်းပြန်လာကြသော ကြက်တူရွေးအုပ်များနှင့် ပင်လယ်စင်ရော်ကြီးများကို လှမ်း မြင်ရသည်။

ဟိုး ... အဝေးသစ်ပင်မြင့်ကြီးများရှိရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ အခြားနေ့ငှက်များ အိပ်ဘန်းပြန်လာသောအချိန်ရောက်မှ အိပ်ရာမှနိုးလာပြီး အစာရှာထွက်ရန်ပြင်နေကြသည့် လင်းနီနှင့် လင်းဆွဲအုပ်များ ပျံဝဲနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်မောင်းလာရာ ကျွန်း၏အရှေ့ဘက်ခြမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ထူးခြားသော မြင်ကွင်းများကို လှမ်းမြင်ကြရ သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ ...။

ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်သားအနေအထားဖြင့် ရှိနေကြသည့် ကျောက်ရုပ်ကြီးများပင်ဖြစ်သည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီးများမှာ တစ်နေရာတည်းမှာရှိနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ နေရာအနှံ့မှာရှိနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အချို့က တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်မှာရှိသည်။

အချို့က သစ်တောအုပ်အတွင်းမှာရှိနေသည်။

မည်သည့်နေရာမှာရှိနေသည်ဖြစ်စေ ...

၎င်းကျောက်ရုပ်ကြီးများအားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားကြလေသည်။

အချို့က လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ထားသည်။

အချို့က ခြေတစ်ဖက်လှမ်းထားသည်။

အချို့ကလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းခံနေမည့်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ...။

အချို့ကလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်သောအခါ သင်္ဘောသားများက ဦးပိုင်းသို့

အလှအယက်ထွက်လာပြီး ကြည့်ကြလေသည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးများကိုမြင်သောအခါ တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။

“ကျွန်းပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေပါလား။”

“ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေကလည်း လူ့ရုပ်တွေအတိုင်းပဲ”

“ဒီကျောက်ရုပ်တွေ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြည့်ရတာ သူ့သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေကလုပ်ထားတာဖြစ်မယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူတွေရှိမယ်ထင်တယ်”

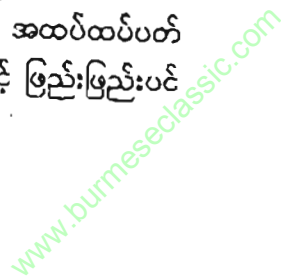
ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောဆိုနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ သံပချိုင်း၏ လက်ထောက်တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ချန္ဒရာမှာ သူများတကာကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်းပေါ်မှမြင်ကွင်းများအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ၎င်းနေသောအခန်းရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားလေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာ ဂျက်ချထားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ၎င်း အိပ်ရာစင်အောက်မှာ အံ့ဂုက်ဖြင့်ထည့်ထားသော အထုပ်ဟစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအထုပ်မှာ ရေစိုခံဆီစိမ်စက္ကူများဖြင့် အထပ်ထပ်ပတ်ထားပြီး မနီလာကြိုးဖြင့်ချည်ထားသောကြောင့် ဖြည်းဖြည်းပင် ဖြေလိုက်သည်။

အထုပ်ပြေသွားသောအခါ အတွင်းမှ မှတ်တမ်းစာအုပ်ငယ် တစ်အုပ် ထွက်လာသည်။

စာအုပ်မှာ နှစ်အတော်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် စာရွက်များ ပင် ဝါနေချေပြီ။

ထိုစာအုပ်ကို ချန္တရာ၏ဦးလေးတော်သူတစ်ဦးက ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ချန္တရာ၏ဦးလေးမှာလည်း ပင်လယ်ပြင်မှာ ပင်လယ်စားပြ ဘဝဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။

၎င်း သေဆုံးခါနီးတွင် ထိုမှတ်တမ်းစာအုပ်အား ချန္တရာအား ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းဘဝမှာချမ်းသာချင်ရင်တော့ ဒီမှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲက ကျွန်းကိုသာ တွေ့အောင်ရှာပေတော့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိ တယ်၊ အန္တရာယ်တွေကတော့ များတယ်၊ အဲဒီအန္တရာယ်တွေကို လွတ်မြောက်အောင်ကျော်လွှားနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတစ်သက် မပြောနဲ့ ဆယ်သက်စားလို့မကုန်နိုင်တဲ့ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းတွေ ရလိမ့်မယ်၊ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အဲဒီကျွန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း တွေကို ငါရေးထားတယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ထိုစာအုပ်ငယ်အားပေးထားခဲ့ပြီး သေဆုံး သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ချန္တရာမှာ ၁၅ နှစ်သားအရွယ်ခန့်သာရှိသေး

သောကြောင့် ထိုစာအုပ်ထဲမှအကြောင်းများကို ဖတ်ကြည့်သော် လည်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသောကြောင့် ထိုစာအုပ်ကို ဒီအတိုင်းပင် တစ်နေရာမှာ သိမ်းထားလိုက်လေသည်။

ချန္တရာတို့မိသားစုမှာ ဆင်းရဲကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလအတွင်းမို့ အစားအသောက် အနေ အထိုင် ဆင်းရဲကြသည်၊ ချို့တဲ့ကြသည်။

ချမ်းသာဖို့မဆိုထားနှင့် ဝမ်းစာရဖို့ပင် အနိုင်နိုင်ရှာဖွေစား သောက်ကြရသည်။

ချန္တရာ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ မနေချင်တော့ဘဲ လွတ်မြောက်ချင်လာသည်။

သို့သော်လည်း မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိပေ။

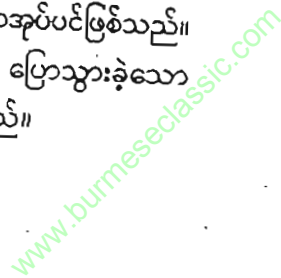
“ငါ ဒီဘဝကလွတ်မြောက်အောင် တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့ မယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

ဟု အမျိုးမျိုးစဉ်းစားတွေးတောနေမိလေသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ မိမိအဝတ်ဟောင်းများကို ဆွဲနှောက်ရင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ထွက်လာသဖြင့် မြေကြည့်လိုက်သည်။

အတွင်း ဌ် စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ သူ့ ဦးလေးတော်သူ မသေမီက ပေးထားခဲ့သောစာအုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကိုမြင်သောအခါ ဦးလေးဖြစ်သူ ပြောသွားခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာလေသည်။

“မင်းဘဝမှာ ချမ်းသာချင်ရင်တော့ ဒီစာအုပ်ထဲကျွန်းကိုသာ တွေ့အောင်ရှာပေတော့ ...”

ထိုစကားကို ပြန်သတိရသောအခါမှ ချမ်းသာချင်နေသော ချွန်ရာသည် မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာပါသောအကြောင်းအရာများကို သေသေချာချာကြည့်ရှုလေတော့သည်။

ပထမပိုင်းစာမျက်နှာများမှာတော့ ကျွန်းအမည်နှင့် ပုံးပန် သဏ္ဍာန်အချို့ကို ရေးမှတ်ထားသည်။

“..... ထိုကျွန်း၏မူလအမည်မှာ အော်စတာ ကျွန်း ဖြစ်သော်လည်း ရောက်ဖူးသူများကတော့ မြန်မာအမည် ဖြင့် ပုဏ္ဏကကျွန်းဟုခေါ်ကြသည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ ဘီလူးကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းသူများ ရှိသောကြောင့် ထိုအမည်ပေးခဲ့ကြသလော မပြောတတ်ပါချေ။

ထိုကျွန်းပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်များစွာရှိသည်။ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကျောက်ရုပ်များဖြစ်ကြပြီး များစွာကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း သည်။

လူနှင့် ပုံးပန်းသဏ္ဍာန်တူသော်လည်း ဘီလူးနှင့်အသွင်သဏ္ဍာန် မျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကျွန်း၏အလယ်လောက်တွင် ရှေးအခါကတည်းကရှိခဲ့ သော နတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးတစ်ခုရှိပြီး ထိုကျောင်းပျက် ကြီးအတွင်း၌ ကပ္ပလီများ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သောနတ်ဘုရားရုပ်

တူရှိသည်။

ထိုနတ်ဘုရားရုပ်တုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ပင်လယ်ဓားပြကြီး များ လျှို့ဝှက်စွာမြုပ်နှံထားသော ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများစွာ ရှိ သည်။

သို့သော်လည်း ထိုကျွန်းပေါ်သို့တက်ရောက်ပြီး ရတနာပစ္စည်း ရှာဖွေသူတိုင်း မည်သို့သောအကြောင်းနှင့်တွေ့ကြုံရလေသလော မပြောတတ်ပေ။ ပြန်မလာနိုင်ကြပေ။

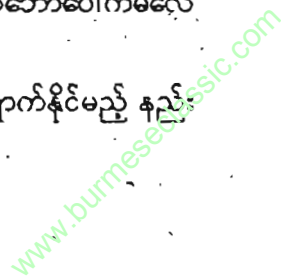
အကယ်၍ ထိုအချက်ကိုရအောင်စုံစမ်းပြီးနောက် နတ်ဘုရား ကျောင်းပျက်အနီး၌ရှိသော ရတနာများကို ယူနိုင်ပါက ချမ်းသာ သောဘဝသို့ရောက်ရမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

မှတ်တမ်းများမှာ ထိုမျှသာမကသေးဘဲ နောက်ပိုင်းမှာလည်း အချက်အလက်များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးသားထားရုံမက ထိုကျွန်း သို့ သွားရောက်ရမည့်မြေပုံအညွှန်း... မိုင် .. စကေး စသည်တို့ ကို ခန့်မှန်းရေးသားဖော်ပြထားလေသည်။

ဆင်းရဲတွင်းမှလွတ်ချင်သော ချွန်ရာသည် ယခုတစ်ကြိမ် ထိုမှတ်တမ်းကိုဖတ်ရသောအခါ များစွာစိတ်ဝင်စားမှုရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အနေနှင့် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့်တော့ ထိုကျွန်းသို့သွားရောက်နိုင်မည်မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်မိလေ သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုကျွန်းသို့သွားရောက်နိုင်မည့် နည်း

လမ်းတစ်ခုကို ချန်ရာ ရှာဖွေတွေ့သွားသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ ...။

ထိုခေတ်အခါက အသက်စွန့်ရန် ဝန်မလေးသူတိုင်း အလွယ် တကူဝင်ရောက်လုပ်နိုင်သော ပင်လယ်စားပြုအလုပ်ကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူသည် သံပချိုင် ထံမှာ တပည့်ခံပြီး ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် စဉ်က သာမန်မျှသာရှိသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ သတ္တိရှိခြင်းနှင့် စွန့်စားတိုက်ခိုက်မှုစွမ်းရည် များ မြင့်မားလာသောအခါ သံပချိုင်၏လက်ထောက် တပည့် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူသည် သံပချိုင်နှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်နေရာအနှံ့အပြား သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

သူ မျှော်လင့်ခဲ့သည့်အတိုင်း ပင်လယ်ပြင်သို့ရောက်သော အခါ အော်စကကကျွန်း သို့မဟုတ် ပုဏ္ဏကကျွန်းကို ရှာဖွေခဲ့လေ သည်။

သို့သော်လည်း အခြားကျွန်းများကိုသာရောက်ခဲ့ပြီး သူ ရှာ ဖွေနေသော ပုဏ္ဏကကျွန်းသို့ မရောက်ခဲ့ပေ။ ရှာဖွေ၍လည်း မတွေ့ခဲ့ရပေ။

ယခုအခါမှပင် နောက်မှ ကင်းလှည့်နေသောသင်္ဘောများ တရကြမ်းလိုက်လံဖမ်းဆီးသဖြင့် ထွက်ပြေးရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ

သူရှာဖွေနေသောကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ချန်ရာသည် ကျွန်းပေါ်မှကျောက်ရုပ်ကြီးများကိုတွေ့သည်မှ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်နေရာ ယခု မိမိအခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ဦးလေးဖြစ် သူပေးခဲ့သော မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ရာမှ ယခု ရောက် နေသောကျွန်းမှာ ပုဏ္ဏကကျွန်းဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေသည်။

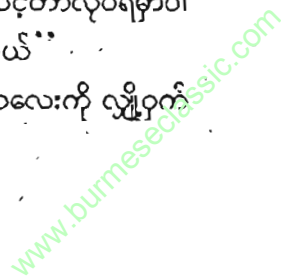
“ငါ မျှော်လင့်ထားတာတွေတော့ဖြစ်လာပြီ၊ ငါ ဘယ်လို လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို သံပချိုင်ကို အသိပေး ပြီး သူနဲ့တိုင်ပင်ရရင် ကောင်းမလား၊ အို .. ဒီလိုလည်းမဖြစ် သေးပါဘူးလေ ...။ ဦးလေးက ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရတနာပစ္စည်း တွေ ရှိတယ်သာဆိုတယ် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုရှိနေမှန်းလဲ သိရသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ရတနာပစ္စည်းတွေ တွေ့လို့ သူတို့ချည်းပဲ အားလုံးယူသွားရင် မခက်ပေဘူးလား၊ ငါ အနှစ် နှစ်အလလက ကြံစည်ခဲ့သမျှတွေအားလုံး အလကားဖြစ်သွား မှာပေါ့”

ချန်ရာ တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ချီတုံချတုံဖြစ်နေ လေသည်။

ထို့နောက် ...

“နောက်မှပဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး လုပ်သင့်တာလုပ်ရမှာပဲ၊ အခုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဟန်မပျက်နေမှဖြစ်မယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးကို လျှို့ဝှက်

ပြီစုစု

သောနေရာမှာ ပြန်သိမ်းခဲ့ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက် သွားလေသည်။

အပြင်ဘက်မှာ ဆည်းဆာရောင်များပင်ပျောက်ကွယ်စပြုနေ ပြီး အမှောင်ရိပ်များသမ်းစပြုနေချေပြီ။

အနောက်ဘက်ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်ဘက်မှ အိပ်တန်းပြန်လာ ကြသောငှက်မျိုးစုံတို့ကို တွေ့ရလေသည်။
ငှက်အော်သံများနှင့် မျောက်အော်သံများက ကျွန်းပေါ်မှာ ဆူညံလျက်ရှိနေသည်။

ငှင်းတို့သင်္ဘောကတော့ လေကွယ်မိုးကွယ်လည်းဖြစ်၊ အခြား နေရာမှလှမ်းကြည့်လျှင် ရုတ်တရက်မမြင်နိုင်သည့် ကလိုင်ကွေ့ တစ်နေရာမှာ ကျောက်ချရပ်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

အချို့က ပြန်ဝင်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း အချို့ကတော့ ကျွန်း ပေါ်မှ တစ်စွန်းတစ်စလှမ်းမြင်နေရသော ကျောက်ရုပ်ကြီးများရှိ ရာသို့ စိတ်ဝင်စားစွာလှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်းမှာ သံပချိုင်လည်းရှိနေသေးသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ သံပချိုင် က မေးသည်။

“မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ ချန္တရာ”

“အခန်းထဲသွားပြီး ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့မှတ်ထားတဲ့ အချက်အလက်တွေ သွားကြည့်နေတာပါ ဆရာကြီး”
ချန္တရာက မယုတ်မလွန်အဖြေပေးလိုက်သည်။

ပုဏ္ဏကကျွန်းမှ မရုကကျောက်ရေခိုင်

“မင်း ဒီကျွန်းအကြောင်းကို သိသလား”

“ဟင့်အင်း .. မသိပါဘူး”

“အေး .. ငါလဲ ပင်လယ်ထဲမှာနေလာခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ ပြီ၊ ဒီကျွန်းကိုတော့ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ဒါပေ မယ့် ငါ ကြားဖူးတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ဆရာကြီး”

“ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲမှာ ရှေးကတည်းက ပင်လယ်ဓားပြ ဝိုင်းတွေ ရတနာပစ္စည်းတွေ လာမြုပ်တဲ့ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိတယ်လို့ တော့ ကြားဖူးတယ်၊ ကျွန်းရဲ့အမည်က ဘီလူးကျွန်းဆိုလား .. ပုဏ္ဏကကျွန်း ဆိုလားပဲ၊ ဒီကျွန်းများဖြစ်နေမလားမသိဘူး”
ဟု ပြောသည်။

ချန္တရာကတော့ ဘာမှပြန်မပြောပေ ...။

ထိုနောက် ...

သံပချိုင် က “ရန်သူများ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေနိုင် သေးသောကြောင့် ယခုရောက်နေသောကျွန်းမှာပင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာအောင် ခိုနားကြရမည်” ဟု သင်္ဘောသားများအားလုံး ကြားအောင် ပြောလိုက်လေရာ ချန္တရာမှာ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

အခန်း (၃)

တောနက်အတွင်းမှ နတ်ဘုရားကျောင်းတော်

သံပချိုင်တို့သင်္ဘောမှာ ကျွန်းနှင့်မနီးမဝေးနေရာတွင် ကျောက်ချပြီး တစ်ညနားကြခြင်းဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့နက်ပိုင်းမှာတော့ သင်္ဘောသားများ ဆူဆူညံညံပြောဆိုနေကြသည့်အသံများပေါ်ထွက်လာသောကြောင့် ချန်ရာလည်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ အပြင်ရောက်တော့ သင်္ဘောသားအချို့နှင့်တွေ့သည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ညက သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် ပျောက်သွားလို့ပါ”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“စံထွန်းနဲ့မာရစ်တို့ နှစ်ယောက်ပေါ့”

“ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်းမသိဘူး၊ ညကတော့ ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်

မှာ ကမ်းပေါ်က မိန်းမသံတွေလိုလို ကြားရပါတယ်၊ မနက်လင်းတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုရှာလို့မတွေ့တော့ဘူး”

ထိုအခါ သံပချိုင် က သေနတ်နှင့်လက်နက်များယူဆောင်ပြီး ကျွန်းပေါ်တက်ကြည့်ကြရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သံပချိုင် ကပင် ခေါင်းဆောင်ပြီး နောက်လိုက်အချို့ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်းပေါ်တက်သွားကြသည်။ ကျွန်းမှာ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသောနေရာဖြစ်သောကြောင့် သစ်တောများနှင့် ချုံ နွယ်ပိတ်ပေါင်းများက ထူထပ်လှသည်။

အချို့နေရာများမှာတော့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသာရှိပြီး တောခြေရှင်းနေလေသည်။

သံပချိုင် က ကမ်းခြေနှင့်နီးသောနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုသော်လည်း ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ရသဖြင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးများရှိရာဘက်သို့ သွားကြလေသည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီးများမှာ နေရာအနှံ့အပြား၌ရှိနေကြသည် ဆိုသော်လည်း ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့်နီးသောနေရာများ၌ ပိုမိုများပြားစွာတွေ့ရလေသည်။

ကျောက်ရုပ်များမှာ လူတစ်ယောက်အရွယ်အစားထက် အနည်းငယ်သာပိုကြီးသော်လည်း ကိုယ်နှင့်မျက်နှာပေါ်မှာ အဖုအထစ်များရှိနေကြသည်။

ကျောက်ဖြစ်နေသောကျောက်သားမှာလည်း ကျောက်သား

စစ်စစ်ကို ထုဆစ်ထားခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အင်္ဂတေကျောက်သား မျိုးဖြစ်ပေသည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ အဖုအထစ်ကြီးများရှိနေသောကြောင့် ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကို အကဲခတ်၍မရတော့သဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိ နိုင်သော်လည်း လူတွေနှင့်တူသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကတော့ တောတွင်းမှ ကပျာကယာပြေး ထွက်လာပြီး ကမ်းစပ်ရောက်သောအခါမှ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွား ကြဟန်ရှိလေသည်။

သံပချိုင် က မနီးမဝေးမှာရှိသော ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်အနီး သို့သွားကာ လက်ဖြင့်ထိကြည့်သည်။

အေးစက်နေသော အတွေ့အထိမှလွဲပြီး မထူးခြားပေ။
“တစ်ကိုယ်လုံး အဖုအပိမ့်တွေထွက်ပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေတာကလွဲပြီး လူတွေဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

ဟု သံပချိုင် က မှတ်ချက်ချသည်။
“သူတို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ ဆရာ”
“ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ထို့နောက် တောတွင်းသို့ လိုက်လံကြည့်သောအခါ အချို့ နေရာများတွင် ဓားဖြင့်ခုတ်ထားသောနေရာများ၊ လူအချို့ သွား လာခဲ့သောနေရာများကို တွေ့ကြရသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကျန်းမှ မဂုဏ်ကျောက်ရေအိုင်

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူတွေနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ မလာခင်က တခြားလူတွေရောက်ခဲ့တာလား .. တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ဟု ပြောရင်းနှင့် လိုက်ကြည့်ရာ တစ်နေရာရောက်သောအခါ ချုံများအနောက်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေသည်ကို ဝိုးတဝါးတွေလိုက်ရသဖြင့် သေနတ်များဖြင့် ချိန်လိုက်ကြသည်။

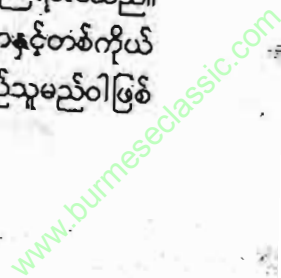
သို့သော်လည်း ချုံနောက်မှာရှိနေသူကတော့ မလှုပ်ပေ။ သို့ ကြောင့် အနီးသို့သွားကြည့်သောအခါမှ လူတစ်ယောက်မဟုတ် ဘဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကိုတွေ့ရကြရသည်။

“ဟေ့ .. ဒီကျောက်ရုပ်ကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ငါတို့သင်္ဘောသားတွေဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးတွေနဲ့ မတူဘူး လား”

သံပချိုင် က ပြောသဖြင့် ကျန်လူများက အနီးသို့ကပ်ကြည့် ကြလေသည်။

ထိုအခါမှ မိမိတို့သင်္ဘောသားများ ဝတ်ဆင်ကြသောအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ဖိနပ်ပါမကျန် တူညီနေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

အဝတ်အစားများသာတူသော်လည်း မျက်နှာနှင့်တစ်ကိုယ် လုံးတွင် အဖုအပိမ့်ကြီးများရှိနေသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ် မည်ကို ပုံဖမ်းရသည်မှာ မလွယ်လှပေ။

သံပချိုင် က ထိုရုပ်တုကို အနားကပ်ပြီး သေသေချာချာကိုင် ကြည့်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများပင်ထသွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ထိုကျောက်ရုပ်မှာ မကြာသေးခင်အချိန်ကမှ အင်တေချောက်သွားသောနံရံတစ်ခုကဲ့သို့ အစိုဓာတ်များရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး တစ်ခုလုံးမှာလည်း အေးစက်နေသည်။

“ဒါ.. ဒါ .. ငါတို့စက်လှေကပျောက်နေတဲ့ စံထွန်းနဲ့မာရစ်တို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်နိုင်တာ သေချာတယ်ဟေ့..။ ဒီကျောက်ရုပ်က ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားတာတောင် သိပ်မကြာသေးဘူးကွ”

သံပချိုင် စကားကြောင့် ကျွန်လူများမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဒါ .. ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာကြီး”

“ငါလည်းမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုပြောနိုင်တာကတော့ ဒီကျွန်းဟာ မိစ္ဆာကျွန်းတစ်ကျွန်းပဲ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အန္တရာယ်တွေရှိနေတာကတော့ အသေအချာပဲ”

ဟု ပြောကာ သံပချိုင် တို့တစ်တွေမှာ မိမိတို့သင်္ဘောရှိရာသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့တစ်တွေ သတိမထားမိသောနေရာများမှ စောင့်ကြည့်နေသောမျက်လုံးများရှိနေသည်ကိုတော့ မသိလိုက်ကြပေ။

ထိုအကြောင်းများကို ချန္နရာ သိသောအခါ များစွာစိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ဒီအတိုင်းမှန်ရင်တော့ ဒီကျွန်းဟာ ဦးလေးပြောသွားတဲ့ အော်စတာကျွန်းလို့ခေါ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကကျွန်းဆိုတာ သေချာလောက်တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကကျွန်း မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်းပေါ်မှာပင်လယ်ဓားပြကြီးတွေမြုပ်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေရှိနေမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါ တွေကိုသာရရင်တော့ ချမ်းသာမှာ သေချာပြီ”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တွေးနေလေသည်။

ထိုသို့တွေးမိသော်လည်း သူ့အနေနှင့် မည်သို့ပြုလုပ်ရမှန်း မသိသေးပေ။

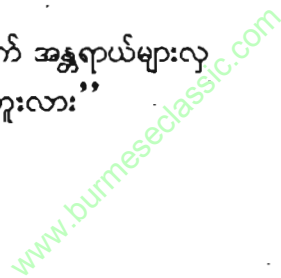
“ဘယ်သူမှမသိအောင် ကျွန်းပေါ်ကိုတက်ပြီး ရတနာတွေရှာရမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချရတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ပါမှဖြစ်မယ်။ ဒါမှ အရေးအကြောင်းရှိရင် အကူအညီရနိုင်မယ်”

ထိုသို့စဉ်းစားမိသောအခါ ယုံကြည်စိတ်ချရသော မာလဆိုသော တပည့်တစ်ဦးကိုခေါ်ပြီး ဤသို့ပြောသည်။

“မာလ .. မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ ဆရာ”

“မင်း မချမ်းသာချင်ဘူးလား။ ဒီလောက် အန္တရာယ်များလှတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြအလုပ်က မလွတ်ချင်ဘူးလား”

“ချမ်းသာချင်တာပေါ့ ဆရာရဲ့ ... ဒီအလုပ်မျိုးကလွတ်ရင် တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း .. ငါပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ရမယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီကျွန်းပေါ်တက်ကြည့်ကြမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာရယ် ... ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အန္တရာယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ ကျွန်းပေါ်တက်ကြတဲ့ သူတိုင်း ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားကြတယ်ဆို ...”

“အဲဒါတွေက ထင်ကြေးနဲ့ပြောနေကြတာပါ၊ မင်း ငါ့ နောက်ကလိုက်ရင် ရတနာတွေရမယ်”

“တကယ်ပဲလား ဆရာ”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ကွာ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သေမြေကြီး .. ရှင်ရွှေထီးပဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု သဘောတူလေသည်။

သို့ကြောင့် ညအချိန်ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်သား မည်သူမျှမရိပ်မိအောင်လျှို့ဝှက်ပြီး ကျွန်းပေါ်သို့တက်သွားကြ လေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်ထံမှာ အရေးအကြောင်းရှိပါက အသုံးပြု ရန် ဓား၊ သေနတ်နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး စသည်တို့ ယူဆောင် သွားကြလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကကျွန်းမှ မရုဏ်ကျောက်ရေအိုင်

၎င်းတို့သည် ကျွန်းပေါ်ရောက်သောအခါ ပိတ်ဆီးနေသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းအချို့ကို ဓားဖြင့်ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ကျွန်း၏ အလယ်ပိုင်းနေရာလောက်သို့ ဦးတည်သွားကြလေသည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှာ ကြယ်ရောင်လရောင်အချို့ရှိနေသော် လည်း သစ်ပင်များက ပိတ်ဆီးနေသောကြောင့် အမှောင်ထုများ ဖုံးအုပ်နေသည်။

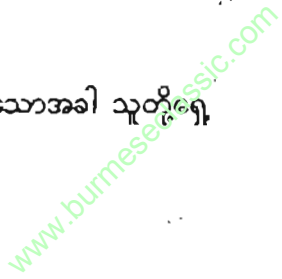
ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ တောကြက်နှင့်ငှက်များ အပါ အဝင် အိပ်တန်းတက်နေကြသော တောတိရစ္ဆာန်များ၏ အလန် တကြားပြေးလွှားအော်ဟစ်သံများမှလွဲပြီး အခြားအန္တရာယ်အနှောင့် အယှက်မျိုးတော့ မတွေ့ကြရပေ။

အချို့နေရာရောက်သောအခါ ရှေ့မှဆီးနေသော သစ်ချုံများ ကိုဖယ်ရှားလိုက်တော့မှ ကြောက်မယ်ဖွယ်ကောင်းသော ပုံပန်း သဏ္ဍာန်များကိုတွေ့ရသည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ရှေ့မှသွားနေသော မာလမှာ ရှေ့မှ ပိတ် နေသောချုံနွယ်အချို့ကို ခုတ်ဖယ်လိုက်သောအခါမှ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသော ကြောင့် အလန်တကြားအော်ဟစ်ကာ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ပြေး လာသည်။

“အမယ်လေး ...”

ချန်ရာကမီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့ရှေ့

တွင် မားမားကြီးရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေသည်။ သို့သော် သက်ရှိလူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေ။ အသက်မဲ့ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်သာဖြစ်သည်။

“မင်းကလည်းကွာ ကျောက်ရုပ်ကြီးပါ။ ဘာကြောင့် ဒီ လောက် ကြောက်နေတာလဲ”

“အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ လန့်သွားတာပေါ့။ ကျောက်ရုပ်ကြီး ကလည်း လူနဲ့အတော်တူတယ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရှေ့သို့ဆက်သွားကြသည်။ တောနက်တွင်းသို့ အတော်ရောက်လာသော်လည်း အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ကြရသေးသလို ထူးခြားမှုမျိုး လည်းမတွေ့ရပေ။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်နေရာသွားမှာလဲ”

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ နတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကို တွေ့အောင်ရှာကြည့်ရမယ်။ အဲဒီဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး ကိုတွေ့ရင် ငါတို့ လိုချင်တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေ ရနိုင်တယ်”

ဟု ပြောပြီး ရှေ့ဆက်သွားကြရာ တစ်နေရာရောက်သော အခါမှ ထိုကဲ့သို့ အမှောင်ထုအတွင်းမှာ ခရီးသွားနေကြသူများမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ နံဘေးနားမှာပါလာသော ခြေသံများကိုပါ ကြားကြရသည်။

“ဆရာ .. ခြေသံတွေကြားရသလိုပဲ”

မာလ .က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“ငါတို့ခြေသံတွေကို ပြန်ကြားနေရတာမဟုတ်ဘူးလား”

နှစ်ယောက်သား ရပ်၍နားစွင့်ကြည့်သောအခါ မည်သည့် အသံမှ မကြားရတော့ပေ။

နောက်တစ်ဖန် လမ်းလျှောက်သောအခါ နံဘေးနားမှလှုပ် ရှားသွားသော သစ်ရွက်များကိုသော်လည်းကောင်း၊ တိုးညှင်းစွာ ပေါ်ထွက်လာသော အသံများကိုသော်လည်းကောင်း သတိပြုမိ ကြသည်။

ချန္ဒရာနှင့် မာလ တို့မှာ သတ္တိနည်းသူများတော့မဟုတ်ကြ ပေ။ ပင်လယ်ဓားပြလုပ်လာသောသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ခဲ့ရသောအကြိမ်ပေါင်းက မနည်း တော့ပေ။ အကယ်၍သာ သူတို့အနေနှင့် ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ ပါက သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ရန်လည်း အသင့်ပြင်ထားကြ လေသည်။

သို့ကြောင့် ဓားနှင့်သေနတ်ကို အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီး အခြေ အနေကိုကြည့်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြားတော့မတွေ့ရပေ။

ငှင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့ဆက်မသွားဝံ့သေးဘဲ အခြေ အနေကိုစောင့်ကြည့်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြားနှောင့်ယှက်နေ သည်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ပုံမှန်မဟုတ်သော အနေအထားအချို့ကိုတော့ တွေ့ရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ ...။

သူတို့ရှိနေသောနေရာနှင့် မဝေးလှသောနေရာဆီမှ လူညည်းနေသောအသံအချို့ကို မသံမကွဲကြားနေရပြီး သစ်ပင်သစ်ကိုင်းအချို့မှာ လေမတိုက်ဘဲနှင့်လှုပ်နေသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ဆိုလျှင် သစ်ပင်ပေါ်မှာလူမရှိပါဘဲနှင့် ကိုင်းဖျားက အောက်ဘက်သို့ကိုင်းကျနေသည်။ ကျွန်းသားလူရိုင်းတစ်ယောက်မှာ ထိုသစ်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းကွယ်နေပါက လှမ်းမြင်နိုင်လောက်သောအခြေအနေရှိသည်။ သို့သော် ဘာမှမတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်သွားကြလေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်လောက်တွင် နှစ်ယောက်သား တောင်ကုန်းတောင်တန်းများဝန်းရံထားသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးများကလည်း နေရာမလပ်ရှိနေကြသည်။

အကယ်၍သာ ရန်သူများက ထိုနေရာမျိုးတွင် ပုန်းကွယ်နေပါက သူတို့အနေနှင့် မြင်တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ သစ်ချုံများကာဆီးနေသည့်နေရာတစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ထီးထီးမားမားရှိနေသာ ကြီးမားသည့်အဆောက်အအုံပျက်ကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ရလေသည်။ ချန္တရာက မီးရောင်ဖြင့်လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

မည်းနက်နေသောကျောက်တုံးကြီးများဖြင့်ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံကြီးကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ ချန္တရာမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးပါလား၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီကျွန်းဟာ ဦးလေး ပြောခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျန်းဆိုတာ သေချာသလောက်ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့တွေ့မိသည်နှင့်အမျှ စိတ်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဦးလေး ရေးထားခဲ့တဲ့မှတ်တမ်းအရဆိုရင် ဒီဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးအတွင်းမှာ ပင်လယ်ဓားပြကြီးတွေမြုပ်ထားခဲ့တဲ့ရွှေငွေ ရတနာတွေရှိမှာ မုချပဲ၊ ငါ့အကြံအစည်တွေတော့ အောင်မြင်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ...”

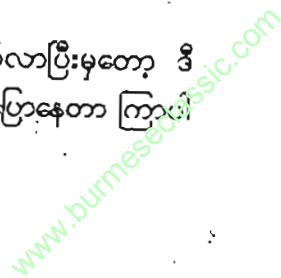
ဟု တွေးရင်း ကျေနပ်နေသည်။

“ဆရာ ... ဒီအဆောက်အအုံပျက်ကြီးက ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ရှေ့မှာလည်း ကျောက်ရုပ်တွေအများကြီးပဲ”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဒီအထဲကိုဝင်ကြရမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာ”

“သင်္ဘောကနေ ဒီနေရာတောင်ရောက်လာပြီးမှတော့ ဒီအဆောက်အအုံထဲကို ဝင်ကြရမယ်၊ ကဲ .. ပြောနေတာ ကြာပါ”

တယ်၊ အထဲဝင်ကြရအောင်”

ဟု ပြောပြီး လက်နှိပ်မီးရောင်များကို အသုံးပြုကာ အဆောက်အအုံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။

ဝင်ပေါက်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ ကြောက်စရာပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသော ရုပ်တုကြီးများရှိသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့ဟန်ရှိသောကြောင့် ရေညိုများ တက်နေရာ အစိမ်းပုပ်ရောင်နှင့် အမည်းရောင်များဖြစ်နေသည်။

ထုလုပ်ထားသောရုပ်တုမှာ ကုလားနတ်ဘုရားကျောင်းပေါက်ဝများတွင် ထားလေ့ရှိသောကြောက်မက်ဖွယ်ရာပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုးများဖြစ်ကြသည်။ အဆောက်အအုံကြီးမှာ အမိုးအကာများ ပျက်စီးနေသော်လည်း အတွင်းပိုင်းမှာတော့ အတော်ကျယ်ဝန်းလေသည်။ ဟိုးအတွင်းပိုင်းမှာတော့ ထုထည်ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့်နတ်ဘုရားရုပ်တုကြီးရှိနေသေးသည်။

၎င်းမှာလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့ဟန်ဖြင့် အမည်းရောင်များဖြစ်နေပြီး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာလည်း ကုလားနတ်ဘုရားရုပ်တုများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတိုင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။

ထိုရုပ်တုရှေ့တွင် ရှေးအခါက အသုံးပြုခဲ့ဟန်ရှိသော ကျောက်ပလ္လင်တစ်ခုရှိသည်။

ထိုပလ္လင်မှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး ယဇ်ပူဇော်သောပလ္လင်ဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။

ရုပ်တုကြီး၏ဘေးတစ်ချက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေသောကျောက်ရုပ်အချို့ရှိသည်။

အဆောက်အအုံကြီးနံရံဘေးများမှာလည်း အချို့ရှိနေကြသည်။

“ဆရာ .. ဟိုဘေးမှာရှိနေတဲ့ရုပ်တုတွေက စောစောကမီးရောင်နဲ့ထိုးကြည့်တော့ သူတို့မျက်လုံးတွေက အရောင်လက်သွားသလိုပဲ”

“ကျောက်မျက်လုံးတွေထည့်ထားလို့သာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒီကျောက်ရုပ်တွေကတော့ ငါတို့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ကြပါဘူး”

ဟုပြောပြီး ချန္တရာ က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ကျောက်ပလ္လင်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မီးရောင်ဖြင့် အရောင်တလက်လက်တောက်ပနေသောအရာအချို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ...”

တအံ့တဩဖြင့် အနီးသို့သွားကြည့်သောအခါ ကျောက်ပလ္လင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည့် ရတနာပစ္စည်းအချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာဝမ်းသာသွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟား ... ငါတို့တော့ ချမ်းသာပြီကွ”

ဟုပြော၍ ကျောက်ပလ္လင်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စောစောကရုပ်တုကြီးအနီးတွင် ကျောက်ရုပ်

ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေကြသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ

က လှုပ်ရှားလာသည်။

ထိုအခြေအနေကို လောဘဇောတက်နေသော ချန္တရာ က

သတိမပြုမိသော်လည်း နောက်နားမှာရပ်နေသည့် မာလ က

တွေ့ မြင်သွားသည်။

“ဆ .. ဆရာ ...”

“ဘာလဲကွ”

“ဟို .. ဟိုမှာ ...”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ

တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေသောလူရိုင်းများက သူတို့နှစ်ယောက်

ကို ဝိုင်းထားကြလေပြီ။

ထိုအခါမှ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့်

ပစ်လေသည်။

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း ...”

သေနတ်သံများက နတ်ဘုရားကျောင်းကြီးအတွင်းမှာ ပဲ့တင်

ထပ်သွားလေသည်။

နံဘေးမှာရပ်နေသောလူရိုင်းသုံးလေးယောက်လဲကျသွားသော်

လည်း နောက်ထပ်ကျန်နေသောလူရိုင်းများက တိုးဝင်လာကြလေသည်။

အခြေအနေရှုပ်ထွေးသွားခိုက်မှာပင် မာလ က ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရန်ကြိုးစားလေသည်။

ချန္တရာကလည်း သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာ ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားလေရာ အမှောင်ထဲမှ အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

အိစတာကျွန်းမှ ဂန္ဓိရဆန်သော ရုပ်တုများ

အထက်ပါအကြောင်းအရာများမှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ထံရောက်လာသော သံပချိုင် ဆိုသူက သူသိသမျှ ပြန်ပြောပြ သည့်အကြောင်းအရာများပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ရင်း နှင့် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေသည်။

သံပချိုင် ပြောသောစကားများ အဆုံးသတ်သွားသောအခါမှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ပြန်ချထားလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာလိုက်သည်။

သံပချိုင် ကတော့ သောက်လက်စ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုပင် လက်ကြားမှာ ညှပ်ထားလေသည်။

“ခင်ဗျာပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီကျွန်းရောက်တဲ့ညမှာပဲ စံထွန်းနဲ့ မာရစ်တို့ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် ပျောက်သွားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နောက်ထပ် ချန္တရာနဲ့ မာလတို့နှစ်ယောက်ကရော သင်္ဘောကို ဘယ်သူပြန်ရောက်လာသလဲ”

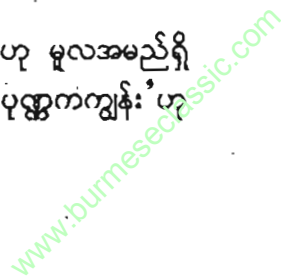
“မာလ ပဲ ပြန်ရောက်လာပါတယ်၊ ချန္တရာ ကတော့ ရန်သူတွေလက်ချက်နဲ့ သေသလား .. ရှင်သလားမသိရတော့ပါဘူး၊ သူကတော့ ပြန်ရောက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး၊ အခု ကျုပ်ပြောပြတဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း မာလ ပြန်ပြောပြလို့သာ သိရတာပါ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နောက်တော့ ချန္တရာ နေတဲ့ သင်္ဘောအခန်းထဲဝင်ရှာကြည့်တော့ သူဦးလွှေး ပေးထားခဲ့တဲ့ ဟောဒီမှတ်တမ်းစာအုပ်တွေရပါတယ်”

သံပချိုင် က ၎င်းအင်္ကျီဘေးအိတ်အတွင်းမှာ ထည့်ယူလာသည့် ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သည့်စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ရှေ့သို့ တင်ပေးလိုက်သဖြင့် ယူကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ... အိစတာကျွန်းဟု မူလအမည်ရှိသော်လည်း အန္တရာယ်နှင့်တွေ့ခဲ့သူများက ‘ပုဏ္ဏကကျွန်း’ ဟု

အမည် သစ်ပေးထားခဲ့သည့် ထိုကျွန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အချက် အလက် အတော်များများရေးထားလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ပင်လယ်စားပြကြီးများ မြုပ်နှံထားသော ရတနာပစ္စည်းများအကြောင်းကို အတော်များများရေးထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စာအုပ်ထဲမှာပါသောအကြောင်းအရာများကို အစအဆုံးဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

“မာလ ဆိုတဲ့ သင်္ဘောသား ပြန်ရောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာတွေဆက်လုပ်ခဲ့သေးလဲ”

“သူ ပြန်ရောက်လာပြီးတဲ့နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းမှာပဲ သင်္ဘောသားတွေကို အားလုံးစုပြီး သေနတ်တွေ၊ စားလုံလက်နက်တွေ အပြည့်အစုံယူကြပြီးတဲ့နောက် ကျွန်းပေါ်ကိုတက် ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးရှိတဲ့နေရာကို သွားခဲ့ကြတယ်”

“ဘယ်လိုထူးခြားမှုတွေ တွေ့ခဲ့ရသလဲ”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း နတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးနဲ့ ရုပ်တုကြီးတော့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ပလ္လင်ပေါ်မှာတော့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘာမှမတွေ့ရပါဘူး။ အဲဒီကပြန်အထွက်မှာတော့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူရိုင်းအချို့နဲ့တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာ သင်္ဘောသားအတော်များများ သေခဲ့ကြတယ်။ အချို့လည်း သူတို့ ဖမ်းခေါ်

သွားကြတယ်။ ကျုပ်နဲ့သင်္ဘောသားအချို့သာ ကံကောင်းထောက်မခံလို့ သူတို့လက်ကလွတ်ခဲ့ပြီး သင်္ဘောပြန်ရောက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီနောက်တော့ ဆက်မနေဝံ့ကြတော့တာနဲ့ အဲဒီကျွန်းက ထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်ဗျာ”

ဟု သံပချိုင် က ၎င်း ပြောလက်စ စကားများကို အဆုံးသတ် လိုက်လေတော့သည်။

“အခု ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတာ ဘယ်လိုအကူအညီမျိုး လိုအပ်လို့ပါလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

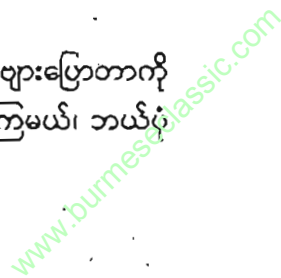
“ကျုပ်လာခဲ့တာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ပူးပေါင်းပြီး အော်စတာကျွန်းကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားချင်လို့ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ချည်းတော့ ဒီကျွန်းကို ပြန်သွားဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လာပြီး အကူအညီတောင်းတာပါ”

“ကျွန်တော့်ဆီကို ဘယ်သူက လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ဦးဗန်ကောင်း ဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်တွေ့လို့ သူက လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာပါ”

ထိုအခါမှပင် သံပချိုင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာပုံကို သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားပြောတာကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုစီစဉ်ကြမယ်၊ ဘယ်ပုံ

ဘယ်နည်းသွားကြမယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောပါဦး”

“ကျုပ်တို့က ပင်လယ်ဓားပြအဖွဲ့တွေဆိုတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာပေါ်ပေါ်ထင်ထင်သွားလို့မရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ခင်ဗျားကို ပေးထားခဲ့ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဒီအထဲမှာပါတဲ့လမ်းညွှန်အတိုင်း အဲဒီကျွန်းရောက်အောင်သွားနှင့်ကြပါ၊ ကျုပ်တို့က ပင်လယ်ပြင်က ကင်းအဖွဲ့တွေရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး နောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ပြောသည်။

သံပချိုင် ပြောသော အစီအစဉ်မှာ သဘာဝကျသော်လည်း ၎င်းအနေနှင့် တစ်စုံတစ်ခု လျှို့ဝှက်ချက် သို့မဟုတ် အခြားအစီအစဉ်တစ်ခုခုရှိနေလိမ့်မည်ဟု အကဲခတ်မိလေသည်။

“နောက်တစ်ချက်က ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ရတနာတွေကိုရခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ထက်ဝက်စီခွဲယူဖို့လည်း သဘောတူပါတယ်”
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ထပ်ပြီးဆက်သွယ်ကြည့်ပါ၊ ခရီးထွက်မယ့်အစီအစဉ်တွေကို ပြောပြပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သံပချိုင်လည်း အဟန်အသင့် စိတ်အေးသွားသောအမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း သံပချိုင်ထားခဲ့သည့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီး ထိုကျွန်းနှင့်ပတ်သက်သော အချက်အလက်များကို ထုတ်ယူလေသည်။

ပင်လယ်ပြင်နေရာအနှံ့အပြားတွင် လူသူမရောက်သေးသော ကျွန်းပေါင်းများစွာရှိကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ပုဏ္ဏားကျွန်းဟုခေါ်နေကြသော အော်စတာကျွန်းလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်းနှင့်ပတ်သက်သည့်အချက်အလက်များကို သီးသန့်စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထားပြီးနောက် ကျွန်းပေါ်မှာရှိသောရုပ်တုများနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်တမ်းများကို လေ့လာရပြန်လေသည်။

ရုပ်တုများနှင့်ပတ်သက်သော အချက်အလက်များကို လိုအပ်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ဂျွန်ပဲရီရာသို့ ရောက်လာပြီး မေးမြန်းလေသည်။

“ဘယ်လိုအစီအစဉ်များပေါ်လာပြန်ပြီလဲ မောင်ထင်ကျော်”

“ပင်လယ်ခရီးထွက်ကြဖို့ ဆရာကို လာခေါ်တာပါ၊ နောက်ပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်တွေ၊ ရုပ်တုတွေ အများကြီးရှိတဲ့ ကျွန်းတွေအကြောင်းလည်း သိချင်လို့ပါ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ကျွန်းတွေကတော့ အများကြီးရှိတာပေါ့၊ အဲဒီအထဲမှာ ရုပ်တုတွေရှိတဲ့ကျွန်းတွေလည်း ရှိတာပေါ့၊

အဲဒီအထဲမှာ ချီလီနိုင်ငံပိုင်နက်ထဲမှာရှိတဲ့ အိစတာကျွန်းကတော့ နာမည်အကြီးဆုံးပေါ့”

“ဟင် .. အိစတာကျွန်း ဟုတ်လား၊ အခု ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့်ကျွန်းကလည်း ‘အော်စတာကျွန်း’ လို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အိစတာကျွန်းကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထူး ဆန်းဆုံး .. ဂမ္ဘီရအဆန်ဆုံးနေရာတစ်ခုအဖြစ် ကမ္ဘာ့သုတေသန ပညာရှင်တွေက လက်ခံထားကြတယ်၊ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင် ဒေါက်တာသော်ဟေယာဒ်လ်ဆိုရင် အဲဒီနေရာရောက် အောင်သွားလေ့လာပြီး မှတ်တမ်းတစ်ခုရေးထားခဲ့တာရှိတယ်”

အနောက်ဘက်မိုးကောင်းကင်တွင် တိမ်နီများတောက်ပနေ သည်။

ဝင်ခါနီးနေ၏ပျော့တော့သောရောင်ခြည်တို့သည် တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များပေါ်တွင် ရွှေရည်များပက်ဖျန်းထားသကဲ့သို့ဖြစ်နေ သည်။

ရွှေပိုးမျှင်များကဲ့သို့ လှပနေသောရောင်ခြည်တို့သည် အိ စတာကျွန်းကလေးအနီးရှိ သမုဒ္ဒရာရေပြင်ပေါ်တွင် ခုန်ပေါက် မြူးထူးလျက်ရှိ၏။

ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်ကြီးနှင့် မနုဿဗေဒပညာ ရှင် နော်ဝေအမျိုးသား ရေကြောင်းစွန့်စားသွားလာသူ ဒေါက်တာ ‘သောဟေယာဒ်လ်’ (Thor Heyerdal)နှင့်အဖွဲ့ လိုက်ပါလာ

သည် အထူးစုံစမ်းလေ့လာရေးသုတေသနသင်္ဘောသည် အိစတာ ကျွန်းသို့ ချဉ်းကပ်လာနေပြီဖြစ်သည်။

အိမ်တန်းတက်ကြတော့မည့် စင်ရော်အုပ်များ၊ ကြက်တူရွေး အုပ်ကြီးများသည် နော်ဝေသုတေသနသင်္ဘောကလေးအနီး ဝဲပျံ နေကြသည်မှာ လွမ်းမောဖွယ်ရာဖြစ်တော့သည်။

ဒေါက်တာသောဟေယာဒ်လ်နှင့်အဖွဲ့သည် ဝင်ခါနီးနေရောင် ခြည်ကြောင့် မှိုင်းပျံဖြစ်နေသည့် အိစတာကျွန်းကလေးကို စိတ် ဝင်စားစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ကျွန်းပေါ်တွင် လူရိပ်လူခြေမမြင်ရ။ မှိုင်းပျံနေသည့် သစ်တောအုပ်ကြီးများကိုလည်း မတွေ့ကြ ရချေ။

ကြီးမားသည့်ကျောက်ရုပ်တုကြီးကိုသာမြင်နေရသည်။

ကျောက်ရုပ်တုကြီးများကလည်း သေးငယ်သောကျွန်းကလေး နှင့် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်လောက်အောင် များပြားနေသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သုတေသနသင်္ဘောကလေး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ရှိနေကြသည့် မာလိန်မျိုးကြီး အန်ဟက်မတ်အပါအဝင် အံမေရိကန်ပြည်ထောင် စုမှ မနုဿဗေဒနှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်များပါ တုန် လှုပ်နေကြသည်။

အမှန်အားဖြင့် အိစတာကျွန်းကလေးသည် လူသိအလွန် နည်းသောကျွန်းကလေးဖြစ်၏။

ချီလီနိုင်ငံတော်က ပိုင်ဆိုင်သောကျွန်းဖြစ်သော်လည်း ချီလီနိုင်ငံနိုင်ငံနှင့် မိုင်ပေါင်း ၂၄၀၀ ကျော်ကွာဝေးပေသည်။

၁၇၂၂ ခုနှစ်တွင် ဒတ်(ချ်)အမျိုးသားရေးကြောင်းစွန့်စားသွားလာသူ ဂျကော့ရောဂီဗင်သည် ထိုကျွန်းကလေးကို အီစတာအခါတော်ရက်ထူးရက်မြတ်တွင် စတင်တွေ့ရှိရာမှ အီစတာကျွန်းဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုကျွန်းကလေးသည် ကမ္ဘာမြေပုံပေါ်တွင် အစက်ကလေးအဖြစ်သာ ဖော်ပြခဲ့သော်လည်း ယနေ့ထိ လျှို့ဝှက်နက်နဲဆန်းကြယ်သည့်နယ်မြေအဖြစ် မနုဿဗေဒပညာရှင်များ၊ သမိုင်းသုတေသီများ အငြင်းပွားနေရသည့်ကျွန်းကလေးဖြစ်၏။

ခေတ်အဆက်ဆက် ထိုကျွန်းကလေး၏သမိုင်းနှင့် ထိုကျွန်းကလေး၏လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများကို လူများက စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

နယ်ချဲ့နိုင်ငံကြီးများကလည်း သူတို့အဖို့ အကျိုးအမြတ်နည်းသောကျွန်းကလေးဖြစ်သဖြင့် လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ကြပေ။

အနုန်အားဖြင့် ကမ္ဘာသမိုင်းတွင် ခေတ်အဆက်ဆက် အမေ့ခံကျွန်းကလေးဖြစ်နေခဲ့၏။

ထိုကျွန်းကလေး၏ ယဉ်ကျေးမှုရေစီးကြောင်းကိုလည်း လူတွေက စိတ်မဝင်စားချေ။

သို့သော် ထိုကျွန်းပေါ်ရှိ ရုပ်တုကြီးပေါင်း ၆၀၀ ကျော်

ရှိခဲ့သည်ကိုမူ စွယ်စုံကျမ်းများ၊ သမိုင်းစာအုပ်များတွင် အောက်ခြေအမှတ်အသား (Foot Note) အဖြစ်ဖော်ပြခဲ့သည်။

အီစတာကျွန်းကလေးသည် ဒတ်ယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးချိန်မှ လူသိအတော်အသင့်များလာသောကျွန်းကလေးဖြစ်၏။

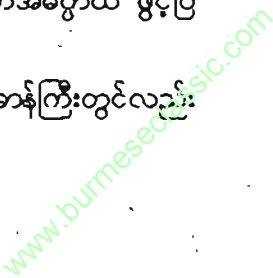
၁၉၉၂ ခုနှစ်ကမူ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာနှင့် သုတေသနပညာရှင် ပေါ(လ်)ဒီဗာရက်(စ)ပြုစုသည့်ရှေးဟောင်းလျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် ဂန္တီရနယ်မြေများ (Secrets of Ancient and sacred Places) အမည်ရှိ စွယ်စုံကျမ်းထုတ်ဝေသောအခါတွင် ထိုကျွန်းကလေးအကြောင်းကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ပြန်သည်။

အီစတာကျွန်းကလေး၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများအကြောင်း မတင်ပြမီ “ဂန္တီရ” ဟူသော ဝေါဟာရအကြောင်းကို အလျဉ်းသင့်၍ တင်ပြလိုပါသည်။

“ဂန္တီရ” ဟူသော စကားလုံးသည် ပါဠိစကားလုံးဖြစ်သည်။ ၎င်း၏မူရင်းအနက်အဓိပ္ပာယ် “လေးနက်ခြင်း” ဟုဆိုသည်။

လန်ဒန်မြို့ ပါဠိအသင်းတော်ကြီး (Pali Text Society) မှ ထုတ်ဝေသောပါဠိအဘိဓာန်ကြီးတွင် ဂန္တီရစ်အဓိပ္ပာယ်ကို (Deep, Profound, Unfathomable) ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချိုင်း(လ်)ဒါး (Childer) ၏ ပါဠိအဘိဓာန်ကြီးတွင်လည်း

“ဂန္ထီရ” ဟူသော စကားလုံးကို (Deep , Unfathomable , Profound) ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြထားသဖြင့် “ဂန္ထီရ” ဟူသောစကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ်သည် “လေးနက်ခြင်း” ကို ဆိုလိုသည်။ “လျှို့ဝှက်နက်နဲခြင်း၊ ဆန်းကြယ်ခြင်း” များကိုလည်း ဆိုလိုသည့်ဟန်ရှိပေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အိစတာကျွန်းကလေး၏သမိုင်းသည် ဆန်းကြယ်လှသည်။

ထိုကျွန်းကလေးသည် စတုရန်းမိုင် ၄၅ မိုင် အကျယ်အဝန်းတွင် ရပ်တူကြီးပေါင်း ၆၀၀ ကျော်ခန့်ရှိခဲ့၏။ ထိုရပ်တူကြီးများသည် ၃ ပေအရွယ်ရှိရပ်တူမှ ပေပေါင်း ၇၀ ကျော်အထိ မြင့်မားကြ၏။

ရပ်တူကြီးများအနက် ထက်ဝက်ခန့်မှာ မီးတောင်ဆင်ခြေ လျှောကမ်းပါးများတွင် မတ်ရပ်တည်နေကြ၏။

ထိုရပ်တူကြီးများအားလုံးလိုလိုသည် ထက်ကောင်းကင်ကို လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့လည်းကောင်း ဖူးစိုက်ကြည့်နေသည့်သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ကြရသည်။

ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးများ၏အောက်ခံမှာ ကျောက်သားပကတိကို ထုထားသောကျောက်သားစစ်စစ်ဖြစ်၍ ထုလျှင် သံမဏိများကို ထုရသကဲ့သို့မှာသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များမှာလည်း

တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တူညီနေသည်ကို အံ့သြဖွယ်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီးများ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် အနီရောင်ကျောက်သားများဖြင့် တုလုပ်ထားသည့် ဦးထုပ်ကြီးများကို ဆောင်းထားကြပြီး ထိုဦးထုပ်ကြီးများမှာ ဆလင်ဒါပုံသဏ္ဍာန်ရှိနေလေသည်။

အချို့ကျောက်ရုပ်ကြီးများမှာ တန်ချိန် ၅၀ ခန့်အလေးချိန်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းထားကြ၏။

ထိုကျွန်းကလေးမှာ မီးတောင်ဟောင်းရှိခဲ့သည့်ကျွန်းကလေးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်းပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများကိုတွေ့ရန် ခဲယဉ်းလှပြီး ချုံနွယ်ပင်များကိုသာ အများအားဖြင့်တွေ့ကြရ၏။

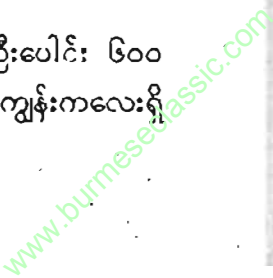
ထိုအရပ်ကြီးများအချို့တွင် ထွင်းထားသည့်အရုပ်စာများကို အချို့သစ်သားတုံးကြီးများတွင် ထွင်းထုထားသည်။

အရုပ်စာများသည် ရှေးဟောင်း အိဂျစ်နှင့် ပီရူးပြည်နယ်ရှိ ရှေးဟောင်းပိရမစ်များတွင်တွေ့ရသည်။

ငှင်းအရုပ်စာများသည် ဟိုက်ရိုဂလေဖစ်ခေါ် အရုပ်စာများနှင့် ဆင်သည်ဟူ၍သာ ဆိုကြသော်လည်း ယနေ့ထိ ထိုစာများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တိတိကျကျမည်သူမျှမဖော်နိုင်ကြသေးပေ။

ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးများနှင့်ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လွန်းသည်ဟု ဆိုရလေတော့မည်။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျောက်ရုပ်ကြီးပေါင်း ၆၀၀ ကျော်အနက် ကျောက်ရုပ် ၈၀ ခန့်တို့သည် ထိုကျွန်းကလေးရှိ

မီးငြိမ်းတောင်အဝတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ထုလုပ်ဆဲတန်းလန်းဖြင့် အပြီးမသတ်ရသေးဘဲ ကျန်ရစ်နေကြသည်ကိုတွေ့ရှိကြရ၏။

အရုပ်ကြီးများ ထုလုပ်နေစဉ် မီးတောင်များ ပေါက်ကွဲခဲ့ သလော။

သို့သော် သုတေသနပညာရှင်များ၏ အယူအဆအရ မီး တောင်ပေါက်ကွဲသည့်လက္ခဏာများကို မတွေ့ရဟုဆိုသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ပန်းပုဆရာများသည် ထိုထုလုပ်လက်စတန်းလန်း ဖြစ်နေသော ရုပ်တုများကို အဘယ်ကြောင့် အပြီးမသတ်ခဲ့သနည်း။

ထိုရုပ်တုကြီးများကို ပန်းပုဆရာတို့သည် မီးတောင်ဝမှ အဝါ ရောင်မှိုင်းမှိုင်းရှိသာ ကျောက်သားများကို ဖဲ့ယူ၍ ရုပ်တုများ ထုလုပ်ခဲ့ဟန်တူ၏။ အကြောင်းမှာ ထုလုပ်၍မပြီးသေးသော ရုပ်တုများသည် မီးတောင်မှကျောက်သားများနှင့် တူညီနေ၏။

ထိုရုပ်တုကြီးများ၏ အနီးအနားတွင်ထုလုပ်သော ပန်းပု ဆရာတို့၏ စူး ဆောက် ပုဆိန် စသော ကျောက်လက်နက်ကိရိ ယာများ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရှိကြရသည်။

ပန်းပုဆရာတို့သည် မီးတောင်ဆီမှ ကျောက်သားများကို ဖဲ့၍ ရုပ်တုကြီးများထုလုပ်နေစဉ် မမျှော်လင့်သောဘေးအန္တရာယ် နှင့်တွေ့ရသဖြင့် မိမိတို့ထုလုပ်လက်စရုပ်တုများကိုထား၍ လက် လွတ်ထွက်ပြေးခဲ့ကြသလော။

ထိုသို့မဟုတ်ပါက ထိုပန်းပုဆရာများကို အခြားလူမျိုးတစ်

စုက လာရောက်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသလော။

ဤသည်ကို မည်သူမျှ တိတိကျကျမပြောနိုင်။ မည်သည့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာ စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့မျှမရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ နှောင်းခေတ်သုတေသနပညာရှင်များအဖို့ အဖြေ ရှာရန်ခက်နေခဲ့ကြရ၏။

ထိုအရုပ်ကြီးများ၏ မျက်လုံးများကို သန္တာကျောက်ဖြူများ၊ မီးတောင်မှ အနီရောင်အဆင်းရှိသော ချော်တို့ဖြင့် တသီးတခြား ပြုလုပ်ထားကြသည်။

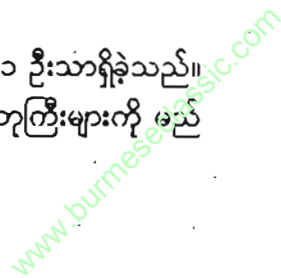
ကျောက်ရုပ်ပေါင်း ၆၀၀ ကျော်ခန့်မှ ရှေးဟောင်းအရုပ်စာ ရေးသားထားသည့်ကျောက်ပြားအပုံ ၁၀ ချပ်မျှသာတွေ့ရှိရသည်။

ထိုကျောက်ပြားအပိုင်းအစများကို ယခုအခါ ချီလီနိုင်ငံ ဆန် တီယာဂိုမြို့တော် ရှေးဟောင်းပြတိုက်ကြီးတွင် တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုကျောက်ပြားများပေါ်ရှိ အက္ခရာများ၏အဓိပ္ပာယ် ကို မည်သည့်ပညာရှင်များမှ တိတိကျကျ မဖော်ထုတ်နိုင်။

အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံမှာလည်း မိုင်ပေါင်းထောင်နှင့်ချီသော ဤကျွန်းကလေးပေါ်မှာ ရုပ်တုပေါင်း ၆၀၀ ခန့်ရှိနေခြင်းကို လေ့လာခဲ့ကြသည်။

ဤကျွန်းကလေးတွင် ယခင်က လူ ၁၁၁ ဦးသာရှိခဲ့သည်။ ဤမျှသောလူပေါင်းအနည်းငယ်နှင့် ဤရုပ်တုကြီးများကို မည်

သို့မည်ပုံ ရွှေပြောင်နိုင်ခဲ့သနည်း။

ဤကျွန်းသားများသည် အခြားယဉ်ကျေးသောလူမျိုးစုများ ကဲ့သို့ အဆောက်အအုံများ၊ ခံတပ်များ၊ ဘာသာရေးအဆောက်အအုံများကို အဘယ်ကြောင့်မတည်ဆောက်ခဲ့သနည်း။

ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးများသည် ကွယ်လွန်သူများအား မြှုပ်နှံရန် ပြုလုပ်ထားသည့် သင်္ချိုင်းဂူများဖြစ်ပေသလော။

ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်သည့်အထောက်အထားများမတွေ့ရဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။

ထိုကျွန်း၏အမည်ကိုပင် မည်ကဲ့သို့ခေါ်သည်ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ တိတိကျကျမပြောနိုင်။

ထူးဆန်းလွန်းသည်ဟူ၍သာ ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြ၏။

ယခုခေါ်တွင်မှု အခြားကျွန်းသားများက ထိုအီစတာကျွန်းတွင်နေထိုင်သူများနှင့် ထိုကျွန်းကလေးကို “ငှက်လူသားတို့နေထိုင်သည့်နယ်မြေ” (The Land of the Bird Men) ဟုခေါ်သည် ဟု မရေမရာဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြ၏။

၁၇၂၂ ခု အီစတာပွဲတော်နေ့တွင် ဒတ်(ချ်)အမျိုးသား မာလိန်မျိုး ရော(ခ)ဂီဗင်ခေါင်းဆောင်သော သင်္ဘောသားအချို့တို့သည် ဤကျွန်းကလေးကို အမှတ်မသင်တွေ့ရှိခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်းကလေးကို မြေပုံပေါ်တွင်ဖော်ပြထားခြင်းမရှိ။ ကျွန်းကလေး၏အမည်ကို မည်သူမျှမသိသဖြင့် ထိုကျွန်းကလေးကို

အီစတာကျွန်းဟုခေါ်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်းပေါ်တွင် တွေ့ကြရသည့်ကျွန်းသူကျွန်းသားများမှာလည်း အခြားကျွန်းသားများနှင့်မတူ အသားအရောင်ကွဲပြားခြားနားပြီး အရပ် ၆ ပေကျော်မြင့်ကြ၏။

ထူးဆန်းသည့်ကျောက်ရုပ်တုကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် အထူးအံ့သြခဲ့ကြရသည်။

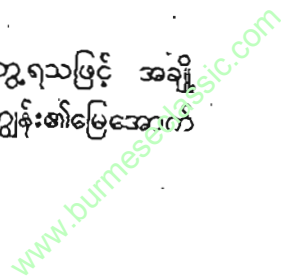
သူတို့၏ အယူအဆအရ ထိုကျွန်းမှ ကျွန်းသူကျွန်းသားများသည် တပေတီ၊ ဟာဝိုင်ဂီ စသော အခြားကျွန်းသူကျွန်းသားများနှင့် ဆင်တူသည်။ ပိုလီနီးရှန်းလူမျိုးတို့၏အဆက်အနွယ်များဖြစ်သည်ဟု မာလိန်မျိုးကြီး ရော(ခ)ဂီဗင်က သူ့မှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြခဲ့၏။

ကျွန်းသူကျွန်းသားအားလုံး နေမင်းကို ကိုးကွယ်သည်ဟူ၍သာ ဆို၏။

ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့၏ခေါင်းဆောင်ဟု ယူဆရသူမှာ အသားဖြူ၍ အရပ်အရည်ဆုံးကျွန်းသားတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

သူ၏အသားအရေ၊ ကိုယ်ဟန်အနေအထားမှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဥရောပတိုက်သားနှင့်တူလှသည်ဟု မှတ်တမ်းတွင်ဖော်ပြခဲ့၏။

ကျွန်းသူကျွန်းသားအနည်းငယ်သာ တွေ့ရသဖြင့် အချို့ကလေးများနှင့် အမျိုးသမီးများသည် ထိုကျွန်း၏မြေအောက်

လိုက်ဂူများတွင် လျှို့ဝှက်စွာနေထိုင်ကြဟန်ရှိသည်ဟူ၍သာ ဖော်ပြထားခဲ့၏။

ဒတ်(ချ်)အမျိုးသားများသည် အီစတာကျွန်းပေါ်တွင် တစ်ရက်သာကြာမြင့်ခဲ့ကြ၏။

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များမှလွဲ၍ မည်သည့်အကြောင်းအရာကိုမျှမသိကြရပေ။

အခြားစွန့်စားသွားလာသူများကလည်း နောက်ထပ်မတွေ့ကြရပေ။

သို့ဖြစ်၍ အီစတာကျွန်းကလေးကို ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် သဘောထားခဲ့ကြသည်။

၁၇၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် စပိန်အမျိုးသား ဖိလစ်ဂွန်ဇေလက်(စ်) ခေါင်းဆောင်သော သင်္ဘောနှစ်စင်းသည် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော အီစတာကျွန်းကလေးကို အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ကြသည်။

ထူးဆန်းသောကျောက်ရုပ်ကြီးများ ရာပေါင်းများစွာကို တွေ့ရသဖြင့် အထူးပင်အံ့သြကြရသည်ဟု သင်္ဘောမှတ်တမ်းဖော်ပြခဲ့သည်။

ထိုသူတို့သည်ကျွန်းကလေး၏အမည်ကို “ဆန်ကာလိုကျွန်း” ဟု စပိန်ဘာသာဖြင့်အမည်ပေးခဲ့ကြပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ထိုအမည်ကို မည်သူမျှခေါ်ဝေါ်ခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ ယခင် အီစတာကျွန်းဟူသောအမည်ကိုသာ အများက အသိ

အမှတ်ပြုခဲ့ကြ၏။

အီစတာကျွန်းပေါ်သို့ တတိယအကြိမ် ခြေချခဲ့သူမှာ နာမည်ကျော်ဗြိတိသျှအမျိုးသား ကပ္ပတိန်ကွတ်ဖြစ်၏။

သူ့မှတ်တမ်းအရဆိုလျှင် ထိုကျွန်းကလေးပေါ်တွင် ကျွန်းသူကျွန်းသား အနည်းငယ်မျှသာတွေ့ရသဖြင့် စပိန်လူမျိုးများ လာရောက်ခဲ့စဉ်က သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟုယူဆခဲ့ကြ၏။

ထူးဆန်းသည့်ကျောက်ရုပ်တုကြီးများသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောအချက်အလက်များရှိနေပေလိမ့်မည်ဟု ကပ္ပတိန်ကွတ်က ကောက်ချက်ချ၏။

အချို့နေရာများတွင် မြေကြီးအတွင်း ဆင်းသွားနိုင်သော အထောက်အထားများကို တွေ့ရသဖြင့် လိုက်ဂူကြီးများရှိသည်ဆိုသည်မှာ မည်သူမျှ ငြင်းဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့၏။

ထူးဆန်းသည့်ရုပ်တုကြီးများအကြောင်းကိုမူ ရှင်းလင်းနိုင်ခြင်းမရှိ။ ကျွန်းသူကျွန်းသားများမှာလည်း ကန်စွန်းဥကိုသာ အဓိကအားထားစိုက်ပျိုးထားသည်ကိုတွေ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

ကပ္ပတိန်ကွတ်၏သင်္ဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူ ပိုလီနီးရှန်းသင်္ဘောသားအချို့အား အီစတာကျွန်းသားများနှင့် စကားပြောဆိုစေခဲ့၏။

ကျွန်းသူကျွန်းသားများ၏ ပြောပြချက်အရမူ ထိုရုပ်တုကြီးများသည် အီစတာကျွန်းအား စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သူ မင်းမျိုးမင်းနွယ်

www.burmeseclassic.com

တို့၏ သင်္ချိုင်းဂူများဖြစ်သည်ဟူ၍ မရေရာသောအဖြေသာ ရခဲ့သည်ဟုဆိုခဲ့၏။

၁၇၇၈ တွင် အိစတာကျွန်းပေါ်သို့ ခြေချခဲ့သူကား ပြင်သစ်အမျိုးသား လာပီရော့ဖြစ်၏။

သူရောက်ရှိသည့်အချိန်တွင်မူ ကျွန်းသူကျွန်းသားအားလုံးကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု သူ့မှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

သို့သော် ထိုကြီးမားသည့်ရုပ်တုကြီးများ၏ ပဟေဠိကိုမူ ထုတ်ဖော်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ထိုကျွန်းသူကျွန်းသားများ ဤရုပ်တုကြီးများကို မည်သို့ ထုလုပ်ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း ထုတ်ဖော်နိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ထိုကျွန်းကလေးမှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းဟူ၍သာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အမေခံကျွန်းကလေးဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ရုရှားသင်္ဘောအချို့သည်လည်း ထိုကျွန်းကလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်းကလေးသည် မြင့်မား၏ ထူထပ်သောကျောက်ဆောင်များကြောင့် သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ဟု ဆိုခဲ့ကြ၏။

၁၈၆၂ ခု အိစတာပွဲတော်ရက်တွင် ပီရူးရေတပ်မတော်မှ သင်္ဘော ၇ စင်းသည် အိစတာကျွန်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီး ကျွန်းသူကျွန်းသားအချို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ခရစ်ယာန်အဖွဲ့အစည်းများက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့သဖြင့် ထိုကျွန်းကလေးအား ဆက်လက်သွားရောက်ခဲ့ခြင်းမရှိကြတော့။

ဤသို့ဖြင့် အိစတာကျွန်းကလေးသည် ဒဏ္ဍာရီသဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ဝိုင်းစက်သောလသည် အိစတာကျွန်း၏တောင်ပူစာပေါ်မှ တငြိမ်ငြိမ်ထွက်လာသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်သည် လဲရောင်အောက်တွင် ရွန်းလက်လျက်ရှိ၏။

ငွေပိုးချင်လို လှပသောလရောင်သည် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်ဖြူးထူးလျက်ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာ သောဟောယာဒဲ(လ်)သည် သူ့ရှေ့ရှိ လရောင်ရွန်းခြသည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

တိုက်ခတ်လျက်ရှိသောလေမှာ စိမ်းလန်းသောတောအုပ်ကလေးမှ ရနံ့များဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်မှ ဆားနံ့များဖြင့်လည်းကောင်း တသင်းသင်းထုံလျက်ရှိသည်။

ပင်လယ်ထန်းပင်ပျိုများ၊ ဓနိပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်သို့ တိုက်ခတ်နေသော လေသံများကို တသဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။

ပင်လယ်ဘက်မှရိုက်ခတ်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကမ်းစပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ ကုန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီးနောက် ကျောက်

www.burmeseclassic.com

တုံးကျောက်ဆောင်များအကြားတွင် ပြိုကွဲသွားကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို တိုက်ခတ်နေသော အသံသည် တစ်ဖန်ပြန်၍ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် ပင်လယ်ပြင် သို့ လှိုင်းလုံးများ ပြန်၍ ကျဆင်းသွားပြန်သည်။

သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခတ်ရန် အားယူနေခဲ့ပြန်၏။

ဒေါက်တာဟောယာဒဲ(လ်)သည် လရောင်ရွန်းမြဲသည့် ပင် လယ်ပြင်ကို တအံ့တဩဝေးမောကြည့်နေရင်း ၁၉၁၄ ခုနှစ်က အိစတာကျွန်းကလေးသို့ရောက်ခဲ့သည့် ဗြိတိသျှသိပ္ပံပညာရှင်နှင့် သုတေသနပညာရှင် ကက်သရင်းဂုလက်(ချ်)ကို သတိရမိသည်။

ကက်သရင်းသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သုတေ သနပြုလုပ်ခဲ့သည့်လုပ်ငန်းများတွင် အမျိုးသားပညာရှင် အချို့ ထက်သာလွန်သည်ဟု အများက ယူဆခဲ့ကြ၏။

သမိုင်းအဆက်ဆက် အမေခံကျွန်းကလေးဖြစ်သော အိစတာ ကျွန်းကလေးသို့ သူ့ကိုယ်ပိုင်ရွက်သင်္ဘော၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေကြေး ဖြင့် လာရောက်လေ့လာသုတေသနပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကက်သရင်းဂု လက်(ချ်)သည် အင်္ဂလန်မှထွက်ခွာလာ သောအချိန်တွင် ဥရောပ၌ ပထမကမ္ဘာစစ်မီးကြီး၏အငွေ့အရိပ် တို့ ယှက်သန်းစပြုနေချိန်ဖြစ်သည်။

ချီလီအစိုးရ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အိစတာကျွန်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ ပြီး ထိုကျွန်းပေါ်ရှိ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောကျောက်ရုပ်တုကြီး

များ၏ ပဟေဠိကိုဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟူသော ခိုင်မာသည့် ဆုံး ဖြတ်ချက်ဖြင့် သုတေသနပြုခဲ့၏။

သူ့အရင် အိစတာကျွန်းအကြောင်း လေ့လာခဲ့ကြသည့် စိတ် ကူးယဉ်ပညာရှင်အချို့တို့ကမူ ထိုကျွန်းသို့ ပိုလီနီးရှန်းလူမျိုးတို့ သည် သူတို့နေထိုင်သည့်ကျွန်းများဖြစ်သည့် ဖာအူအီဗာကျွန်း၊ မာကွီဆကျွန်း စသော ကျွန်းများမှ ကူးခေါ် လုံးထွင်းလေ့များ ဖြင့် လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ထိုအဆိုကို ကက်သရင်းက လက်ခံလိုဟန်မတူ။

သို့ဖြစ်၍ မိမိစရိတ်ဖြင့် မိမိအကုန်အကျခံကာ ထိုကျွန်း ကလေးသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

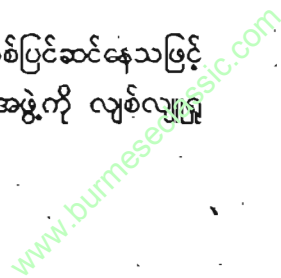
ကြီးမားသည့်ကျောက်ရုပ်ကြီးများ၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် စနစ် တကျတူးဖော်၍ သုတေသနပြုလုပ်ရန် ပညာရှင်အမြောက်အမြား လိုသည်ဟု ကက်သရင်း က ယူဆသည်။

သူ ဦးဆောင်သည့် လေ့လာရေးအဖွဲ့တွင် လုံလောက်သည့် ငွေကြေး၊ ပစ္စည်းနှင့် ပညာရှင် မပြည့်စုံချေ။

သို့ဖြစ်၍ သူ တတ်နိုင်သလောက်သာ လေ့လာနိုင်ခဲ့သည်။

အိစတာကျွန်းပေါ်၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ သုတေသနပြုနိုင်ရန် အခြေအနေမပေးခဲ့ပေ။

ဗြိတိသျှအစိုးရကလည်း ဥရောပတွင် စစ်ပြင်ဆင်နေသဖြင့် ကက်သရင်း၏ အိစတာကျွန်းလေ့လာရေးအဖွဲ့ကို လျှစ်လျူရှု

ထားခဲ့၏။

သတင်းစာကြီးများနှင့် ဂျာနယ်များတွင် စစ်ပြင်ဆင်ရေး သတင်းများသာ ဦးစားပေးဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ထိုသုတေသနအဖွဲ့ကို လူများက မသိကြပေ။

သို့သော် ကက်သရင်းသည် တတ်နိုင်သမျှ အတိုင်းအတာ အရ လေ့လာခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်းသူကျွန်းသားများကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ အားပေးကူညီခဲ့ခြင်းမရှိ။

ထိုကျွန်းရှိ ကျောက်ရုပ်တုကြီးများကို လေ့လာလေ့လာ လျှို့ဝှက်နက်နဲဆန်းကြယ်လေလေဖြစ်သည်ဟု ကက်သရင်းက နောင်အခါတွင် ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့၏။

ရက်ကြာကြာသုတေသနမပြုနိုင်သော ကက်သရင်းတို့အဖွဲ့သည် ရုပ်တုကြီးများ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို မရှင်းနိုင်ခဲ့ပေ။

သူမ မှတ်သားထားခဲ့သည့်မှတ်တမ်းမှတ်ရာများမှာလည်း လမ်းခရီးတွင် ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။

သို့သော် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသည့်နောက် ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် သုတေသနပညာရှင် ကက်သရင်းဂုလက်(ချ)သည် အီစတာ ကျွန်း၏လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများ(The Mystery of Easter Island) စာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

သူ့ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် တွေ့ရသည့်အတွေ့အကြုံများ၊

ကျောက်ရုပ်တုကြီးများ၏ ဆန်းကြယ်ပုံများကိုသာ ဖော်ပြရေးသားထားခဲ့သော်လည်း ထိုရုပ်တုကြီးများ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောအချက်အလက်များကို ရှင်းလင်းနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

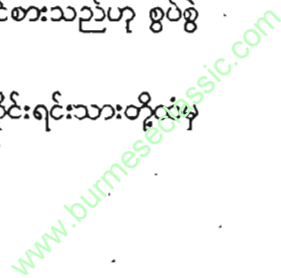
အီစတာကျွန်းကလေးကို ကမ္ဘာ့က နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်နီးပါး မေ့လျော့ခဲ့ပြီး ၁၉၁၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ပြင်သစ်နှင့် ဘယ်(လ်) ဂျီယန်အစိုးရ၏ ထောက်ပံ့ငွေဖြင့် သုတေသန အနုပညာရှင်များသည် ထိုကျွန်းကလေးသို့ သုတေသနပြုရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

သို့သော် သမိုင်းသုတေသနပညာရှင်တစ်ဦး ကွယ်လွန်ခဲ့ရသဖြင့် ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ဆက်လက်စူးစမ်းသုတေသနပြုရန် လုပ်ငန်းကို လက်လျှော့ခဲ့ရပြန်သည်။

အဖွဲ့တွင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ပါဝင်သူ ပြင်သစ်ပညာရှင် မီထရောင်းမှာ အီစတာကျွန်းကလေးပေါ်ရှိ ဖူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ရုပ်တုကြီးများထက် အခြားလုပ်ငန်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်ဟု အများက စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။

ထိုလုပ်ငန်းများမှာ ရှေးပဝေသဏီက ပင်လယ်စားပြုများ၏ ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာသိုက်များရှိနိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် ရတနာသိုက်ရှာဖွေရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။

မီထရောင်းသည် အီစတာကျွန်းပေါ်ရှိ တိုင်းရင်းသားတို့ထံမှ

ဒဏ္ဍာရီများကိုသာ လေ့လာခဲ့ပြီး ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးများသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အချက်အချက်များမရှိနိုင်။ လူအများ ချဲ့ထွင်ပြောကြခြင်းဖြစ်သည် ဟူ၍သာ မရေရာသောကောက် ချက်ကို ချခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ အိစတာကျွန်း၏လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုသည် မည် သူမျှ ရှင်းလင်းနိုင်ခြင်းမရှိ။

ထိုကျွန်းမှ တွေ့ရှိခဲ့ရသည့်ကျောက်ရုပ်တု အကျိုးအပွဲများ သည် ပြတိုက်ကြီးများတွင်ပြသထားခြင်းသာရှိခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကြီးတောက်လောင်လာခဲ့သောအခါတွင် အိစတာကျွန်းကလေးမှာ အမေခံကျွန်းကလေးဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးခဲ့ပြီးနောက် သုတေသန ပညာ ရှင်များသည် အိစတာကျွန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ပြန်သည်။

ကြီးမားသောရုပ်တုကြီးများမှ ဦးခေါင်းကြီးများမှာ အတိတ် ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများကို ဖော်ပြသည့် အဓိကအမှတ်အသား များဖြစ် နို သည် ဟူ၍ တက် သစ် စသု တေသီ များက ကောက်ချက်ချ ခဲ့ကြသည်။

သစ်ပင်ကြီးများကင်းမဲ့သော ထိုကျွန်းကလေးပေါ်တွင် မိုး ကောင်းကင်သို့ထိုးတက်နေသကဲ့သို့ရှိသော ကျောက်ရုပ်ကြီး ပေါင်း ၆၀၀ ခန့်ကို ယောက်ျားများ၏သဏ္ဍာန်ကိုသာ ကျောက် တုံးကြီးတစ်တုံးချင်း လှပပြောင်မြောက်စွာထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဤမျှလောက်ကြီးမားသောကျောက်တုံးကြီးများကို မည်ကဲ့ သို့သယ်ဆောင်လာပြီး ရုပ်လုံးပေါ်အောင် မည်ကဲ့သို့ထုလုပ်နိုင်ခဲ့ သနည်း ဟူသော အမေးကို သေချာစွာမဖြေနိုင်ပေ။

အနီရောင်အခြားကျောက်တုံးကြီးများကို ဦးထုပ်သဏ္ဍာန်ထု ၍ မြေကြီးမှ ၃၆ ပေခန့်အမြင့်ရှိသည့် ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မည်ကဲ့သို့တင်နိုင်ခဲ့သနည်း ဆိုသည်မှာလည်း အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့။

နှစ်ပေါင်းများစွာက ဗိသုကာဆရာများသည် ယနေ့ခေတ် အတော်ဆုံးအင်ဂျင်နီယာများလောက် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အိစတာကျွန်းသည် မီးငြိမ်းတောင်ဟောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် တည်ရှိ၍ ထိုထိပ်ဝ၏အတွင်းအပေါ်နားတွင် ထိုကျောက်ရုပ်တု များကို ဗိသုကာဆရာများသည် ထုလုပ်ထားခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ် ရာပင်။

ထိုကျွန်းပေါ်ရှိ ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့၏ ဒဏ္ဍာရီများအရ ဆိုရလျှင် ထိုကျွန်းပေါ်သို့ နောက်ရောက်လာသူများသည် ကျွန်း ပေါ်ရှိ ယခင်နေထိုင်သူအားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ် ခဲ့သဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ အနုပညာလက်ရာများ တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

မီးတောင်ဟောင်းအနီးတွင် အကြီးမားဆုံးသောရုပ်တုကြီး

မှာ ၆၆ ပေရှိ၏။ သို့သော် လက်စသတ်လုနီးပါးသာရှိနေသေး၏။

အကယ်၍ ထိုအရပ်ကြီးသာ လက်စသတ်၍ပြီးစီးခဲ့ပါက ဦးခေါင်းမှာ အထပ် ၈ ထပ်ရှိသော တိုက်တစ်လုံး၏အမြင့်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ပြီးစီးနေသော အရပ်များအချို့မှာ မြေပေါ်၌ ပက်လက်လန် လျက်ရှိပြီး လက်များကိုကွေးကာ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့တင်ထားသည့် ပုံများဖြစ်နေ၏။

ထိုရုပ်တုများ၏အနေအထားအရ အခြားဝတ်စုံနေရာသို့ရွှေ့ ပြောင်းရန်ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

အချို့ရုပ်တုများကို မီးတောင်ဝမှဆင်ခြေလျှောတောင်စောင်း ပေါ်တွင် တင်ထားပြီး အချို့ကျောက်ရုပ်ကြီးများကို ဝေးလံသော နေရာသို့ သယ်ဆောင်သွားကြ၏။

ဤမျှ အလွန်ကြီးမားသောကျောက်စိုင်းကျောက်တုံးကြီးများ ကို ထုလုပ်ထားသည့်ရုပ်တုကြီးများကို မည်သို့မည်ပုံရွှေ့ပြောင်း သယ်ယူကြခြင်းမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်၏။

မီးတောင်ဟောင်းတွင်းဝမှ အပေါ်နံရံများသို့ ကျောက်ရုပ် များကို ဆွဲယူလျှင် လူတစ်ထောင်ခန့်ရှိမှသာ အပေါ်သို့ တင်ယူ နိုင်ပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကို မိမိတို့အလိုရှိသောနေရာသို့ ရောက်ရန် အနည်းဆုံး လူငါးရာခန့်လိုအပ်သည်ဟု နားလည် တတ်ကျွမ်းသည့် အင်ဂျင်နီယာတို့က ခန့်မှန်းခဲ့ကြ၏။

ဤသည်မှာလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။

ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးများထုလုပ်သည့်နေရာဌာနဟူဆရာသော နေရာနှင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးများ၏ဦးခေါင်းပေါ်ရှိဦးထုပ်သဖွယ် ထုထားသောအနီရောင်ရှိသောကျောက်များ၏ကျောက်တွင်းသည် လေးမိုင်ခန့်ကွာဝေးသည်။

ထိုကျောက်တွင်းမှ ဤမျှလေးသော အနီတုံးကြီးများကို မည်သို့သယ်ဆောင်သနည်း စသည့် နားလည်ရန် ရှင်းလင်းရန် ခက်သည့်အချက်အလက်များကို သမိုင်းအဆက်ဆက် အီစတာ ကျွန်းပေါ်သို့ ခြေချခဲ့သူများသည် ရှင်းလင်းခဲ့ခြင်းမပြုကြ။

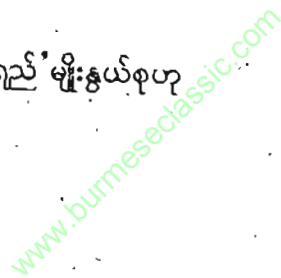
အီစတာကျွန်းသားများသည် ပိုလီနီးရှန်းကျွန်းမှ လာရောက် ခဲ့သူများဖြစ်ဟန်တူသည်ဟူ၍ ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

မည်သူမျှ တိတ်ကျကျမပြောနိုင်။

အီစတာကျွန်း၏ ဒဏ္ဍာရီအရ ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသူ များမှာ နှစ်သုတ်ခွဲ၍ရောက်လာခဲ့ကြသည်ဟု သိရှိခဲ့ရ၏။

ပထမရောက်ရှိလာသူ မျိုးနွယ်စုသည် 'နားရွက်ရှည်' နှင့်လူ များဖြစ်၏။ နားများတွင် လေးလံသောနားကွင်းကြီးများဖောက်၍ စွပ်ထားရာမှ နားပေါက်ကျယ်လာပြီး နားရွက်များရှည်လာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့မျိုးနွယ်စုကို 'နားရွက်ရှည်' မျိုးနွယ်စုဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြ၏။

နားရွက်ရှည်မျိုးနွယ်စုသည် အိစတာကျွန်းပေါ်တွင် ရုပ်တုကြီးများကို စတင်ထုလုပ်သူများဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်တုကြီးအချို့တွင် နားရွက်ရှည်ကြီးများကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်၏။

ဤရုပ်တုကြီးများ စိုက်ထူခြင်းမှာ ကွယ်လွန်သူများကို အမှတ်တရအဖြစ် စိုက်ထူခြင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြ၏။

ထိုရုပ်တုကြီးများကို တိုင်းရင်းသားတို့က သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် “မိုးအား” (Moar) ဟုခေါ်ကြ၏။

ဒုတိယ ထိုကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသူများမှာ နားရွက်တိုမျိုးနွယ်စုများဖြစ်ကြသည်။

ပထမဦးစွာရောက်ရှိခဲ့သော နားရွက်ရှည်နှင့်နောက်ရောက်လာသော နားရွက်တိုမျိုးနွယ်စုတို့သည် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုစဉ်က မီးရှို့ထားသည့်အထောက်အထားများ၊ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်သည့်အထောက်အထားများတွေ့ရှိခဲ့ရသည်ဟုဆိုရသည်။

ဤကျွန်းပေါ်သို့ စနစ်တကျ သိပ္ပံနည်းကျလေ့လာခဲ့သူ ဒေါက်တာဟောဟာဒဲ(လ်)ကမူ ခေတ်အဆက်ဆက် ယူဆထားသည့်အယူအဆကို လက်ခံလိုခြင်းမရှိ။

ထိုကျွန်းပေါ်ရှိ ရုပ်တုကြီးများနှင့်ယင်းတို့ကို တည်ဆောက်ခဲ့သူများနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်မျိုးတစ်ဖုံယူဆခဲ့သည်။

သူ၏ယူဆချက်အရ ကျွန်းပေါ်သို့ ပထမအသုတ် ရောက်

ရှိလာသော နားရွက်ရှည်လူမျိုးနွယ်တို့မှာ ပိုလီနီးရှန်းကျွန်းများမှ မဟုတ်နိုင်။ ပီရူး (Peru) ပြည်မှရောက်ရှိလာသူများဖြစ်နိုင်သည်ဟုယူဆ၏။

ထိုသူတို့သည် အိစတာကျွန်းသို့ ခရစ်နှစ် ၃၀၀ ခန့်က ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟုဆိုသည်။

ဤအယူအဆကို ပညာရှင်များက လက်ခံလိုခြင်းမရှိ။ မိုင်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာသော အိစတာကျွန်းကလေးသို့ ပီရူးပြည်မှ မည်ကဲ့သို့သွားရောက်နိုင်ပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားစရာဖြစ်သည်။

ပီရူးပြည်မှ လူမျိုးနွယ်စုများသည် ရှေးပဝေသဏီအခါက ကျူးရီးလေ့များ၊ ဖောင်များကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ကျူးရီးလေ့နှင့်ဖောင်များသည် လှိုင်းလေပြင်းထန်သော သမုဒ္ဒရာပြင်ကြီးကို မည်သို့ဖြတ်ကူးနိုင်သနည်းဆိုသည့် အချက်မှာ စဉ်းစားဖွယ်ဖြစ်သည်။

ဖြတ်ကူးနိုင်သည့်တိုင် လပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ပေလိမ့်မည်။

ဤကဲ့သို့ သူ့အယူအဆမှန်ကန်သည့်အကြောင်းကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်ခန့်ကပင် သက်သေပြခဲ့၏။

ယောဟောယာဒဲလ်သည် သူနှင့် စိတ်သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်သူအဖော်ငါးဦးနှင့်အတူ တောင်အမေရိကတိုက် ပီရူးပြည်ကာလို အိုမြို့မှ ပိုလီနီးရှန်းကျွန်းစုသို့ ဘာလဆာ(Balsa) ခေါ်

www.burmeseclassic.com

ဖော့ပင် တစ်မျိုးမှရရှိသော သစ်လုံးများဖြင့် ဖောင်ကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ခဲ့၏။

ထိုဘာလသာအပင်သည် တောင်အမေရိကတိုက်အလယ်ပိုင်း၊ အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုနှင့် တောင်အမေရိကတိုက် မြောက်ပိုင်းကို၌ ပေါက်သည်။

ရုက္ခဗေဒဝေါဟာရမှာမူ (Ochroma Lagopus) ဟုခေါ်သည်။

ထိုအပင်၏အသားမှာ ဖော့ထက်ပေါ့၏။ သို့သော် တောင်တန်းခိုင်မာ၍ ရေပေါ်တွင်ပေါ်နိုင်သည်။

၎င်းသစ်သားကို အနောက်အိန္ဒိယဖော့ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိပြီး လေယာဉ်ပျံများတွင် အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

ရှေးပဝေသဏီက ပီရူးပြည်မှ အင်ကာလူမျိုးများသည် ထိုဖောင်များဖြင့်ဝေးကွာသောပင်လယ်ခရီးကိုသွားခဲ့သည်ဟူသော အကြောင်းအချက်အလက်များကို ခေါက်တာသောဂေဟဒဲ(လ်)က ယုံကြည်သည်။

သူ့ယုံကြည်ချက်ကို အချို့တက္ကသိုလ်ကြီးမှ ပညာရှင်များက မူ လက်မခံ။

စိတ်ကူးယဉ်ဒဏ္ဍာရီဟု သူ့နောက်ကွယ်တွင် ပြောခဲ့ကြ၏။

သို့သော် သူ တကယ်ပင် ဖောင်ဖြင့်မိုင်ပေါင်း ၄၃၀၀ ကျော်ခရီးကို ရှေးခေတ်က အင်ကာလူမျိုးတွေနည်းအတိုင်းဖြတ်ခဲ့

ရာ အချိန်အားဖြင့် ၃ လကျော်ကျော်မျှပင် ကြာရှိခဲ့လေသည်။

သူ့ခရီးမှာ ကောင်းစွာအောင်မြင်ခဲ့သည်။

သူ ခရီးမထွက်မီက ပညာရှင်အချို့က အားပေးခြင်းမရှိသော်လည်း ထိုစဉ်က ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ် ထရိုင်ဗီလိုင် (Trygyllic) ကိုယ်တိုင် အားပေးခဲ့ပြီး နိုင်ငံတကာမှ လိုအပ်သည့်အကူအညီများကိုတောင်းခံပေးခဲ့၏။

သူ့ဖောင်ကြီးကို “ကွန်တီကီ (Kon-Ti-Ki) ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

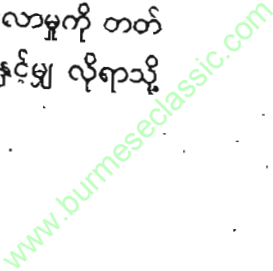
“ကွန်” ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ “နေ” သို့မဟုတ် “မီး” ဖြစ်၏။

ပီရူးနိုင်ငံတော်မှ ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော နေနတ်ဘုရားကို အင်ကာလူမျိုးများခေါ်သောဘွဲ့အမည်ဖြစ်၏။

သူ၏ခရီးတစ်လျှောက်တွင်ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်များကို “ကွန်တီကီ စွန့်စားခန်း” (The Kon-Ti-Ki Expedition) ဟုသော စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ သောက်သောက်လဲဝင်ငွေရ၍ ယနေ့ထိ အုပ်ရှေ့သန်းပေါင်း ၂၀ ကျော် ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။

သောဟေယာဒဲလ်၏ ရည်မှန်းချက်မှာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

သူ စတင်ခရီးထွက်စဉ်က ရေကြောင်းသွားလာမှုကို တတ်ကျွမ်းသောပညာရှင်များကပင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လိုရာသို့ ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ဒေါက်တာဟောယာဒဲ(လ်)ကမူ ထိုသူတို့၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို ဂရုမပြု။ ရှေးပဝေသဏီက အင်ကာလူမျိုးနွယ်များ၏အစွမ်းသတ္တိကို ကောင်းစွာယုံကြည်သည်။ ယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ပါက အိစတာကျွန်းကလေးပေါ်မှ ရုပ်တုများသည် အင်ကာလူမျိုးထု၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအရ ထုလုပ်ထားခဲ့သည့် ရုပ်တုများလော ...။

ထိုလူမျိုးနွယ်များသည် ပီရူးနိုင်ငံမှ ရောက်ရှိလာသူ အင်ကာလူမျိုးများလော ဟူသည်မှာ စဉ်းစားစရာဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါအချက်အလက်များမှာ ဒေါက်တာဟောယာဒဲ(လ်)ကိုယ်တွေ့သွားရောက်လေ့လာပြီးနောက် ရေးသားခဲ့သည့် ဂန္တီရမျှတ်တမ်းများပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဆရာပြောတဲ့ ဒီမှတ်တမ်းတွေအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့် အော်စတာကျွန်းလည်း ဂန္တီရဆန်တဲ့နေရာတစ်ခုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖြင့်ပြောလေသည်။

“အမှန်တော့ ဒီကျွန်းမျိုးတွေက လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းလေတော့ မမြင်ရတဲ့အန္တရာယ်တွေလည်းရှိနေမှာအမှန်ပဲ”

“ဒါကတော့ ရှိမှာပေါ့ ဆရာရယ် .. ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေ

က ဒီလိုအန္တရာယ်မျိုးတွေနဲ့တွေ့ကြုံရတာ ဘာများထူးဆန်းတော့မလဲ၊ ဒီလိုပဲ .. သတိဝီရိယနဲ့ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ကြရမှာပေါ့၊ ဒါထက် ဆရာရော လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

“မေးနေရသေးလား မောင်ထင်ကျော်ရယ် ..၊ ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ခရီးမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အခါများငြင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ လိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ကျေနပ်စွာပြန်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၅)

စောင့်ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးများ

နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာရောင်များ တောက်ပနေသောအချိန် တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အဖွဲ့ လိုက်ပါလာသော ပင်လယ်မင်းသားသင်္ဘောမှာ အော်စတာကျွန်းနှင့်မနီးမဝေးသို့ရောက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သံပချိုင် ပေးထားခဲ့သည့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာပါသော လမ်းညွှန်အတိုင်းလာခဲ့ရာ အော်စတာကျွန်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်သောကြောင့် ကျေနပ်နေသည်။

သင်္ဘောပေါ်မှာ ၎င်းနှင့်အတူပါလာသော အဖွဲ့သားများက သင်္ဘောဦးပိုင်းသို့ထွက်ပြီး စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေကြသည်။

နေဝင်ရီတရောအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်းပေါ်တွင် အမှောင်ရိပ်များသမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

ကမ်းခြေနှင့်မဝေးလှသောတောင်ကုန်းနှင့်ကျောက်ဆောင်များအပေါ်တွင် ထူးဆန်းသောကျောက်ရုပ်ကြီးများရှိနေကြသည်။

ထိုကျောက်ရုပ်များမှာ လူနှင့်ပုံသဏ္ဍာန်တူသော်လည်း တစ်ပုံစံတည်းတော့မဟုတ်ပေ ...။

အချို့က ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့မျှော်ကြည့်နေသည်။

အချို့က ပင်လယ်ရေထဲသို့ဆင်းရန် ဟန်ပြင်နေသည်။

အချို့က လက်ကားရားခြေကားရားနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းနေဟန်တူသည်။

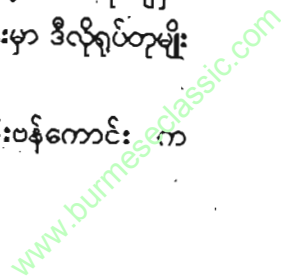
မည်သို့ပင်ရှိစေ ...

ကျောက်ရုပ်များအားလုံး၏မျက်နှာများပေါ်ကတော့ တညီတညွတ်တည်းပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့လှည့်နေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် အားလုံး၏ ဟန်ပန်အမူအရာများမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းခံနေသကဲ့သို့ရှိကြလေသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ရုပ်တုမျိုးတွေက ချီလီဘက်မှာရှိတဲ့ အိစတာကျွန်းမှာပဲရှိမယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ အခုကျမှပဲ မြန်မာပြည်ရေပိုင်နက်ထဲမှာပါတဲ့ လျှို့ဝှက်ကျွန်းမှာ ဒီလိုရုပ်တုမျိုးတွေရှိနေတာကို တွေ့ရတော့တယ်”

ကျွန်ုပ်က တအံ့တဩပြောလိုက်ရာ ဦးဗန်ကောင်းက

ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါတင်ဘယ်ကမှာလဲ ဆရာရဲ့ .. ကျွန်းပေါ်တက်ကြည့်တဲ့ အခါ ဒီထက်အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းတာတွေ တွေ့ချင်တွေ့ရဦးမှာပေါ့”

“ဒါထက် ဒီရုပ်တုတွေက ဘာကြောင့် ပုံသဏ္ဍာန်မတူဘဲ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

“ဒီလူတွေကြည့်ရတာ သေခါနီးအချိန်ရောက်မှ ဒီနေရာ ရောက်လာကြတာဖြစ်ပုံရတယ်၊ ဒီနားရောက်တော့မှ အကူအညီ ရလိုရငြား ကြည့်ရင်းနဲ့ သေသွားကြတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေတာတွေက လူတွေပဲပေါ့”

“ကျုပ်တော့ ဒီလိုပဲထင်မိတာပဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက ဒီလောက်သာပြောလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်း၏ သင်္ဘောကို ကျွန်းတစ်ပတ်ပတ်၍ကြည့်လေသည်။

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဆည်းဆာရောင်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အမှောင်ရိပ်များ ပိုမိုများပြားလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝိုးတဝါးသာလှမ်းမြင်ရတော့သည်။

ကျွန်း၏ပတ်ပတ်လည်မှာလည်း ကျောက်ဆောင်များ၊ သစ်တောကြီးများသာပြည့်နှက်နေပြီး ထိုနေရာများမှာလည်း ကျောက်ရုပ်များရှိနေသည်ကို တစ်စွန်းတစ်စလှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

ထိုကျွန်းကို တစ်ပတ်ပတ်မိသောအခါမှာလည်း နောက်မှ လိုက်လာမည်ဟုပြောသော သံပချိုင်တို့စက်လှေကိုမူ အစအနမူပင် မတွေ့ရသေးပေ။

“မောင်ထင်ကျော် .. သံပချိုင် ဆိုတဲ့လူတွေရဲ့သင်္ဘောလည်း မတွေ့ရသေးပါလား”

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့လို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းလာလို့ မရဘူး၊ ကင်းလှည့်နေတဲ့သင်္ဘောတွေနဲ့မတွေ့အောင်ရှောင်ပြီး မောင်းနေရလို့ နောက်ကျနေတာလည်းဖြစ်မှာပေါ့ အဘရာ ..”

ဦးဗန်ကောင်းက တော့ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပေ။

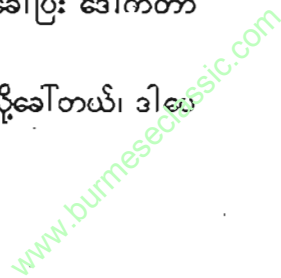
ထို့နောက် ...

၎င်းတို့၏ပင်လယ်မင်းသားသင်္ဘောကို လေမိုးအကာအကွယ် ရသော :ကမ်းခြေတစ်နေရာ၌ ကျောက်ချကာ ရပ်နားထားလိုက်ကြသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ပါလာသောစက်ဆီကို ချွေတာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အင်ဂျင်မနွီးတော့ဘဲ ရေနံဆီသုံး မီးအိမ်များကိုသာ သင်္ဘောပေါ်၌ ထွန်းထားလိုက်သည်။

ညစာစားသောက်ပြီးသောအခါ မိမိနှင့်လိုက်ပါလာသော အဖွဲ့သားများရော သင်္ဘောသားများကိုပါ ခေါ်ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ပြောပြသည်။

“ဒီကျွန်းရဲ့အမည်က အော်စတာကျွန်းလို့ခေါ်တယ်၊ ဒါပေ”

မယ့် ရောက်ဖူးတဲ့လူတွေကတော့ ‘ပုဏ္ဏကကျန်း’ လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပုဏ္ဏကကျန်းလို့ခေါ်တာလဲ ဆရာ”

“ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာတော့မသိရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုပြောနိုင်တာကတော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ အန္တရာယ်တွေရှိနေမှာကတော့ အမှန်ပဲ”

ထိုသို့ပြောသော်လည်း မည်သူမှ ထူးထူးခြားခြားကြောက်ရွံ့သွားသည်မျိုးမဖြစ်ကြပေ။

သူတို့တစ်တွေမှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် နှစ်ရှည်လများလက်တွဲခဲ့ကြသူများဖြစ်သောကြောင့် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“မနက်လင်းရင်တော့ ကျွန်းပေါ်တက်ကြည့်ကြမယ်၊ ဒီညတော့ အလှည့်ကျကင်းစောင့်ပြီး သတိနဲ့နေကြမယ်၊ အကြောင်းရှိရင် အသုံးချလို့ရအောင် လက်နက်တွေကိုလည်း ကိုယ်နဲ့မကွာထားကြပါ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးပဲလာလာ ရင်ဆိုင်ဝံ့ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောကြသည်။

ထိုနေ့ညက အဖွဲ့လိုက်အလှည့်ကျကင်းစောင့်ပြီး သတိဖြင့်

နေကြလေသည်။

အခြားသူများက အဖွဲ့လိုက်အလှည့်ကျစောင့်ကြည့်သော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ညကြည့်မှန်ပြောင်း၊ သေနတ်၊ လက်နှိပ်မီးတို့ကို အသင့်ဆောင်ထားပြီး သင်္ဘောဦးပိုင်းတစ်နေရာမှာ ထွက်နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အကယ်၍သာ သံပချိုင် ပြောသွားသကဲ့သို့ ထိုကျွန်းပေါ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသောအန္တရာယ်များရှိပါက မချာတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပါပေ ...။

ညဦးပိုင်းတစ်ချိန်လုံး ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမမြင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသောကျွန်းပေါ်မှာ ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်လာသောအခါ ထူးထူးခြားခြားအသံအချို့ကို ကြားလာရသည်။

“ကူကူ .. ကူကူ ...”

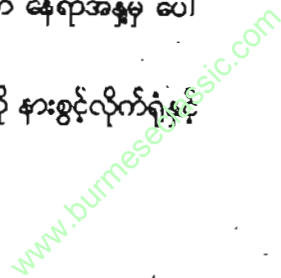
နားထောင်ကြည့်လျှင်တော့ ဂျိုးငှက်ကူနေသောအသံမျိုးဖြစ်သော်လည်း ငှက်ကူသံမျိုးတော့မဟုတ်ပေ ...။

“ကူကူ .. ကူကူ ...”

“ကူကူ .. ကူကူ ...”

အသံများက တစ်နေရာတည်းမှမဟုတ်ဘဲ နေရာအနှံ့မှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ထိုအသံကို နားစွင့်လိုက်ရုံနှင့်

ဂျိုးကူသံမဟုတ်မှန်း ရိပ်မိလေသည်။

သို့ကြောင့် အသံကြားရာဘက်သို့ ညကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

အမှောင်ရိပ်များဖုံးနေသောသစ်ပင်များကြားတွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို အရင်လှမ်းမြင်ရသည်။

၎င်းတို့မှာ လူသားများပင်ဖြစ်ပြီး ခါးတွင်ပတ်ထားသည့် နံငယ်ပိုင်းများမှလွဲပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်မပါကြပေ။ ဓားလှံလက်နက်များကိုင်ဆောင်ထားပုံကိုကြည့်ရုံနှင့်တော့ ကျွန်းပေါ်မှာနေသောလူရိုင်းများဖြစ်မည်ဟုတော့ ခန့်မှန်းမိသည်။

၎င်းတို့က သစ်ပင်များနောက်ကွယ်မှ သင်္ဘောရှိရာသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေကြသည်။

သံပချိုင် ပြောပြသောအထဲမှာပါသည့် ကျွန်းပေါ်တက်သွားသောအခါ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသည့်လူရိုင်းများနှင့်တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ရသည်ဟုဆိုခြင်းမှာ ထိုလူရိုင်းများပင်ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။

ဒီလောက် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလှသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ လူရိုင်းများရှိနေခြင်းကတော့ အဆန်းတကြယ်မဟုတ်ပေ ...။

ပင်လယ်ထဲမှာရှိကြသောကျွန်းများတွင် ကပ္ပလီများလည်းရှိကြသည်။

ဆလုံများလည်းရှိကြသည်။

နီဂရွိုက်ဟုခေါ်သည့် အသားမည်းသော ကပ္ပလီလူရိုင်းများလည်းရှိကြသည်။

ထို့ပြင် စမင် ဟု ရှေးကျခေါ်ဝေါ်ကြသည့်လူသားစားသော ရေဘီလူးများလည်းရှိကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်နေရာအနှံ့ ကျွန်းအနှံ့တွင်နေကြသော လူရိုင်းအတော်များများရှိနေကြသည်မှာ အဆန်းတကြယ်တော့ မဟုတ်ပေ။

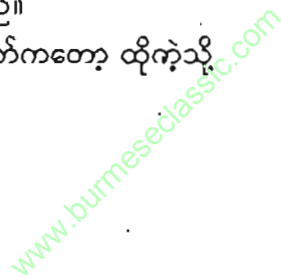
သို့သော်လည်း ဆန်းကြယ်သောအချက်ကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ များစွာအံ့ဩသွားမိလေသည်။

ညကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့်လှမ်းမြင်ရသောအရာမှာ လူရိုင်း တစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေ ...။

သွက်လက်ဖျတ်လတ်သောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်အင်္ကျီဘောင်းဘီ စသည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်တစ်လုံးကိုဆောင်းထားသည်။

ထူးဆန်းသောအချက်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က မှန်ပြောင်ဖြင့်လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူမကလည်း တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာရပ်ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ရှိရာသို့ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သာမန် ကျွန်းသူကျွန်းသားတစ်ယောက်ကတော့ ထိုကဲ့သို့ မှန်ပြောင်းမျိုးရှိမည်မဟုတ်ပေ ...။

အကယ်၍ တစ်နေရာမှရထားခဲ့သည်ဆိုပါလည်း ထိုပစ္စည်းမျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာအသုံးပြုတတ်မည်မဟုတ်ပေ ..။

သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ သာမန်မဟုတ်ဘဲ ထိုပစ္စည်းမျိုးကို သုံးနေကျကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်စွာအသုံးပြုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က သေသေချာချာမမြင်ရသော်လည်း မှန်ပြောင်းအတွင်းမှ လှမ်းမြင်ရသော သူမ၏ဟန်ပန်အမူအရာကို နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့လျှင် မှတ်မိစေရန်အတွက် အသေအချာမှတ်သားထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ သူ့အနီးသို့ အခြားသင်္ဘောသားအချို့ရောက်လာကြသည်။

“ဆရာ.. ကမ်းပေါ်မှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တွေမြင်ရတယ်၊ လူရိုင်းတွေဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်ရမလား”

“ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်လာပေးနေကြတာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ဘာသာနေကြပါစေ .. မပစ်ပါနဲ့”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် သေနတ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေကြသော သင်္ဘောသားများမှာ ၎င်းတို့နေရာသို့ ပြန်သွားကြလေသည်။ အတန်ကြာ၍ ထိုနေရာသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့်ပြန်ကြည့်သောအခါ စောစောကတွေ့ရသောအမျိုးသမီးကို မတွေ့ရတော့ပေ ..။

ထို့ပြင် လူရိုင်းများကိုပါ မမြင်ရတော့ပေ ..။

ထိုညအဖို့တော့ နောက်ထပ် ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ရတော့

ပေ ..။

နောက်တစ်နေ့နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ညက မြင်လိုက်ရသည့်အကြောင်းများကို ပြန်ပြောလိုက်ရာ ကျန်အဖွဲ့သားများက အံ့ဩသွားကြပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုး မှတ်ချက်ပေးကြလေသည်။

ဆရာ မြင်လိုက်တဲ့မိန်းကလေးဟာ လူရိုင်းတွေနဲ့မတူဘူးဆိုရင်တော့ သင်္ဘောပျက်ပြီးရောက်နေတဲ့ ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်နေတာကြာပြီဆိုတော့ လူရိုင်းတွေနဲ့အဆင်ပြေပြီး သူက လူရိုင်းတွေခေါင်းဆောင်လုပ်နေတာဖြစ်မယ်”

“ပင်လယ်ထဲမှာ မုန်တိုင်းမိပြီး ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ မိသားစုတွေလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီအတိုင်းမှန်ရင်တော့ ကျွန်းပေါ်မှာ အခြားအဖော်တွေရှိနိုင်သေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျောက်ရုပ်တွေကရော သူတို့လူတွေမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲဒါတွေကတော့ နောက်မှသိရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီမှာ မှန်ပြောင်းတွေဘာတွေတောင်ရှိနေပြီဆိုရင် သေနတ်တွေ ဘာတွေလည်းမရှိဘူး မပြောနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောကြလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ အလင်းရောင်ကောင်းစွာရပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်း၏အနေအထားကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ကြပြီဖြစ်ပေ

သည်။

ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ပြည့်နေပြီ။ အချို့နေရာများမှာ ပေသုံးလေးရာမြင့်သော ကျောက် နံရံကြီးများရှိကြသည်။

ဟိုးအဝေးမှာတော့ သစ်ပင်အမြင့်များအပေါ်သို့ ကျော်တက် နေသည့်တောင်ကုန်းတောင်တန်းအချို့ရှိနေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ကျောက်ဆောင်တွေ ဒီလောက်ပေါ့နေမှတော့ ပင်လယ်စာတွေရနိုင်တယ်”

ဟုပြောပြီး စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်က ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားကြသည်။

နောက်မှ သင်္ဘောသားအချို့ပါ လိုက်သွားကြသည်။

သင်္ဘောရပ်ထားသောနေရာနှင့်ကမ်းခြေမှာမေးလှသောကြောင့် ခဏနှင့်ပင် ရောက်သွားကြသည်။ တစ်နေရာရောက်သောအခါ ရေများတသွင်သွင်စီးထွက်နေသောချောင်းအတွင်းမှာ ကမာကောင် နှင့် ကျောက်ပုစွန်များကို အလွယ်တကူရသဖြင့် ဖမ်းဆီးယူကြ သည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ပင်လယ်ပက်ကျိများကို ကျောက်ဆောင်မှ ခွာယူနေသည်။

“ဒါ ဘာကောင်တွေလဲ .. စားလို့ရလား”
ငမဲအောင် က မေးလိုက်သည်။

“ကျောက်ပက်ကျိလို့ခေါ်တယ် .. စားလို့ကောင်းတယ် ..

ဒီအတိုင်းစားရင်တောင် ရတယ်”

ဟုပြောပြီး ကျောက်ပက်ကျိတစ်ကောင်ကို ပါးစပ်သို့ ထည့် ပြီး ဝါးစားပြသည်။

ထို့နောက် ချောင်းကလေးအတွင်းပိုင်းနေရာရောက်သော အခါ ချောင်းအတွင်းမှာ တစ်ဝက်တစ်ပြက်နှစ်မြုပ်နေသည့် သစ် သားစည်ပိုင်းတစ်လုံးကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ထိုနေရာသို့သွားကြည့် ကြသည်။

“သစ်သားစည်ပိုင်းပါလား”

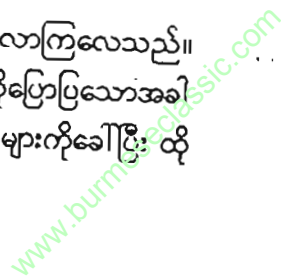
“ဟုတ်တယ်၊ ပင်လယ်သွားတဲ့စက်လှေတွေ သင်္ဘောတွေ မှာ အသုံးပြုတဲ့စည်ပိုင်းမျိုးပဲ”

“သင်္ဘောပျက်တစ်စင်းက မျောလာတာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ် မယ်၊ ဒီချောင်းထဲမှာရောက်နေတာတော့ အတော်ကြာပြီထင် တယ်၊ ရေညှိနဲ့နွံတွေတောင် အတော်တက်နေပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ .. ငါတို့စက်လှေဆီကို သယ်ယူ သွားကြမလား”

“ဒီအတိုင်းခြေရာလက်ရာမပျက်ထားခဲ့ပြီး ဆရာ့ကို သွား ပြောပြတာ ပိုကောင်းမယ်”

ဟု ပြောပြီး မိမိတို့စက်လှေရှိရာသို့ ပြန်လာကြလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုပြောပြသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုယ်တိုင် အခြားသူများကိုခေါ်ပြီး ထို

နေရာသို့ တစ်ခေါက်သွားကြည့်ကြသည်။

သို့သော် ထိုနေရာသို့ရောက်သွားသောအခါ စောစောက
တွေ့မြင်ခဲ့ရသော စည်ပိုင်းကြီးမှာ မရှိတော့ပေ။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသောခြေရာများကို
သာတွေ့ကြရသဖြင့် စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့မှာ များစွာအံ့ဩ
သွားကြလေသည်။

ထိုသို့သာ အံ့ဩကြသော်လည်း ကျွန်းပေါ်တွင် သူတို့ လှုပ်
ရှားသမျှ စောင့်ကြည့်နေသော လျှို့ဝှက်မျက်လုံးများရှိနေသည်
ကိုတော့ သူတို့ သတိမပြုမိကြပေ။

အခန်း (၆)

ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားသောလူ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ ထိုကျွန်းသို့ရောက်နေပြီး
တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာသည့်တိုင် ကျွန်းပေါ်မတက်ကြသေးခြင်းမှာ
နောက်မှလိုက်ခဲ့မည်ဆိုသော သံပချိုင့် တို့ သင်္ဘောကို စောင့်
နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သုံးရက်မြောက်ရှိသော်လည်း ရောက်မလာကြ
သေးပေ။ သို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့နက်ပိုင်းမှာတော့ မိမိတို့
အစီအစဉ်ဖြင့် ကျွန်းပေါ်တင်ကြရန်ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မိမိနှင့်အတူပါလာသော အဖွဲ့
သားများပါ ခေါ်သွားရန် ပြင်လေသည်။

ထို့နောက် လက်နက်နှင့်လိုအပ်သောပစ္စည်းများကိုယူဆောင်
ပြီး ကျွန်းပေါ်တက်ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ရဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

သို့ကြောင့် ကမ်းစပ်နှင့်မနီးမဝေးမှာရှိနေသော ကျောက်ရုပ်များကို လေ့လာကြည့်သည်။

ကျောက်ဖြစ်နေသောရုပ်တုများမှာ အခြားသတ္တဝါများမဟုတ်ဘဲ လူသားများပင်ဖြစ်သည်။

ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ လူသားများဆိုသော်လည်း လူတစ်ယောက်နှင့်မတူတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အဖုအပိမ့်များထနေပြီး ဘီလူးတစ်ကောင်နှင့်တူနေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အနီးသို့တိုးကပ်ပြီး ကျောက်သားကို အသေအချာကြည့်သည်။

ပြီးလျှင် ရဲဒင်းငယ်တစ်လက်ဖြင့် ကျောက်သားအနည်းငယ်ရအောင် ခွာယူလိုက်လေသည်။

ကျောက်သားများမှာ ကျောက်သားတုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ထုဆစ်ထားခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသည့်ကျောက်သားမျိုးဖြစ်သည်။

ဥပမာပြောရလျှင် သဲ ထုံး အင်္ဂတေတို့ကို ရောစပ်ရာမှ ဖြစ် ပေါ်လာသော ကျောက်သားအမျိုးအစားဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ၎င်းကျောက်အမျိုးအစားမှာ လူတို့စီမံသော အင်္ဂတေကျောက်မျိုးမဟုတ်ဘဲ သဘာဝကျောက်ရည်မှခဲသွား

သောကျောက်မျိုးဖြစ်သည်။

မီးတောင်ပေါက်ကွဲရာမှ ချော်ရည်ပူများစီးကျလာပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်အေးပြီးခဲသွားရာမှ ကျောက်ဖြစ်သွားပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ဘူမိဗေဘာသာရပ်ဖြင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ရထားသူမို့ ကျောက်သားနမူနာကို ယူကြည့်ရုံဖြင့် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“သူတို့ကျောက်ဖြစ်နေတာ မတော်တဆဖြစ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့်ဖြစ်တာလား ဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်”

“မတော်တဆဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဆရာ” ကျော်စွာ က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဒီလို လူသူမရောက်တဲ့ကျွန်းပေါ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နွဲအိုင်တစ်မျိုးရှိတတ်တယ်။ အဲဒီအိုင်ကထွက်တဲ့ရွှံ့ရေတွေကို ‘နဂါးချော်ရည်’ လို့ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီနွဲအိုင်ထဲကို လှုပ်ဖြစ်ဖြစ်.. တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျသွားပြီးလို့ အပေါ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ လူစင်စစ်ကနေ ကျောက်ဖြစ်သွားလေ့ရှိတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စကားကြောင့် အံ့သြသွားကြသည်။

“နဂါးချော်ရည်လို့ခေါ်တဲ့ ရွှံ့စေးရေက နေရာဒေသအလိုက် အရောင်အမျိုးမျိုးပြောင်းတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတာက နွဲ

ဆေးရေထိပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရေရှိတဲ့နေရာကိုပြေးပြီး ရေဆေးပေးနိုင်ရင်တော့ အသက်ချမ်းသာရာရမယ်။ နည်းနည်းလေး နောက်ကျတာနဲ့ ရွံ့စေးအဖြစ်က ကျောက်ဖြစ်သွားရင် လှုပ်လို့မရတော့ဘဲ အသက်သေသွားနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလူတွေဟာ ရေရှိတဲ့ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို အရောက်ပြေးရင်းကနေ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ အခုလို ကျောက်ရုပ်ဘဝရောက်သွားတာဖြစ်မှာပေါ့နော်”

ဦးမွန်ထော် က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ပြောသည်။

“အာပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြည့်ရတာ ရေရှိတဲ့နေရာရောက်ခါနီးတော့မှ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ အခုလိုဖြစ်သွားတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပဲ”

ဟု ပြောဆိုပြီး မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာပါသော လမ်းညွှန်အတိုင်း ကျွန်း၏အလယ်ပိုင်းနေရာသို့သွားကြလေသည်။ ထိုသို့သွားကြရာတွင် သေနတ်များကို အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီး မျက်စိကိုဖွင့်နားကိုစွင့်ပြီး သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လိုနေရာမျိုးတွင် တစ်ချက်ကလေးသတိလစ်သွားသည်နှင့် အားလုံး အသက်သေဆုံး နိုင်သောနေရာမျိုးဖြစ်သဖြင့် သတိထားပြီး သွားနေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားအဖွဲ့သားများက နံဘေးမှ ဝင်ရောက်လာမည့်အန္တရာယ်များကို ဂရုစိုက်ပြီးကြည့်နေကြသလို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်

ကတော့ မိမိတို့လျှောက်မည့်လမ်းကို အသေအချာဂရုစိုက်နေရလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ထိလိုက်သည်နှင့် ကျောက်ဖြစ်သွားစေနိုင်သည့် နဂါးချော်ရေတွင်းထဲသို့ကျမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

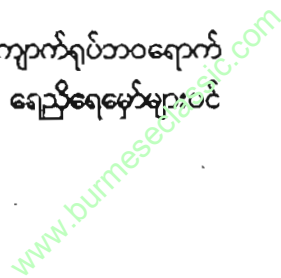
သို့သော်လည်း ၎င်းတို့အဖွဲ့သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်လူရိုင်းများကို တစ်ယောက်တလေမှပင် မတွေ့ရသလို နဂါးချော်ရည်တွင်းနှင့်တူသောအရာကိုပင် မတွေ့ရပေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်လောက်တွင် ကျွန်းအလယ်နေရာလောက်၌ရှိသော နတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးကို တွေ့ကြရလေတော့သည်။

ဘုရားကျောင်းကြီးမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ထုထည်ကြီးမားလှသော သဘာဝကျောက်တုံးကြီးများကို အသုံးပြုကာ ဆောက်ထားခဲ့သောကြောင့် လေဒဏ်မိုးဒဏ်များကြားမှာ တည်တံ့နေခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ထိုဘုရားကျောင်းကြီးပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ကျောက်ဖြစ်နေသောရုပ်တုအချို့ရှိနေသည်။

အချို့က မကြာသေးခင်ကမှ လူသားကျောက်ရုပ်ဘဝရောက်သွားကြဟန်ဖြင့် ကျောက်ရုပ်များအပေါ်မှာ ရေညှိရေမှော်များပင်

မကပ်သေးပေ။

အချို့ကျောက်ရုပ်များမှာတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိနေကြဟန်ဖြင့် ရေညှိရေမှော်များ ဒုတိကနေပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ခုလုံး မည်းနက်နေလေပြီ။

“ဒီကျွန်းဟာ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းတဲ့နေရာဆိုပေမယ့် မကြာခဏဆိုသလို လူတွေရောက်လာလေ့ရှိနေတဲ့ပုံပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီမှာ ပင်လယ်စားပြေတွေ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ လူသားကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေတဲ့လူတွေ ရှိတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မနီးမဝေးမှာရှိနေသော လူသားကျောက်ရုပ်တစ်ခုကို ပြသသည်။

ထိုလူ၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသောအဝတ်အစားများမှာ ရှေးအခါကတည်းက ပင်လယ်စားပြေများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီကျွန်းပေါ်ကို ပင်လယ်စားပြေတွေ မကြာခဏရောက်လာကြတာမှန်ပေမယ့် ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ ပြန်မဆင်းနိုင်ကြဘဲ ကျောက်ရုပ်တွေဖြစ်ကုန်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“ဒါလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ထို့နောက်မှာတော့ အချို့က နတ်ဘုရားကျောင်းအပြင်ဘက်

မှာ စောင့်နေပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်အဖွဲ့သားအချို့က နတ်ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ အခြေအနေဝင်ကြည့်ကြရန်ပြင်လေသည်။

အပြင်မှာကျန်ခဲ့သူများကိုလည်း အရေးအကြောင်းပေါ်လာပါက ချက်ချင်းအချက်ပေးရန်မှာကြားပြီးနောက် ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ဝင်ကြလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်အတူ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လိုက်သွားကြသည်။

နတ်ဘုရားကျောင်းကြီးမှာ အတွင်းပိုင်းမှာလည်း အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး ကျောက်တုံးနံရံများနှင့် အမိုးများမှာ ရေညှိများအထပ်ထပ်တက်ကပ်နေသောကြောင့် အစိမ်းရင့်ရောင်နှင့် အမည်းရောင်များ တွယ်ကပ်နေသည်။

အချို့နေရာများမှာ ညောင်ပင်များပင် ပေါက်နေသည်။ နံရံမှာစီထားသော ကျောက်တုံးကြီးများမှာ ဒီအတိုင်းပြုလုပ်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ နတ်ဘုရားနှင့်သက်ဆိုင်သောရုပ်တုများကို ထုလုပ်ထားလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ဘီလူး၊ သရဲသဘက်ပုံသဏ္ဍာန်များကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းသောရုပ်ဟုမျိုးချည်းဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့်ထုလုပ်ထားသည့်ရုပ်တုကြီးများအနီးသို့သွား၍ အသေအချာကြည့်နေသည်။

ထိုနေရာများမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ရပေ။ သို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားရာ အခန်းကျယ်ကြီး၏နံရံ ဆုံး သွားသောနေရာတွင်ရှိသော နတ်ဘုရားရုပ်တုကြီးရှိရာသို့ ရောက် သွားကြသည်။

ရုပ်တုကြီးမှာ အတော်ကြီးပြီး ကျောက်တုံးကြီးများကိုထုဆစ် ထားဟန်ရှိလေသည်။

မျက်နှာထုလုပ်ထားပုံမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်နှင့် တူ လေသည်။

မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းဥပွ၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲအပြင်ပါးစပ်ထဲမှ သွားနှင့်အစွယ်ရှည်များပါသည်။

လက်တံလေးဖက် တပ်ဆင်ထားပြီး ဓားကောက်၊ ခက်ရင်း ခွ၊ လူဦးခေါင်းပြတ်နှင့်မြွေများကို အထွေးလိုက် ဆုပ်ကိုင်ထား သော ပုံသဏ္ဍာန်များပြုလုပ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင် လူအရိုး ခေါင်းများကို ကြိုးဖြင့်သီပြီး ပန်းကုံးသဖွယ်ဆွဲထားသည်။

ထိုလူရိုးခေါင်းများမှာ ကျောက်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ အရိုးခေါင်းအစစ်များကို ကြိုးဖြင့်သီပြီး တစ်စုံတစ် ယောက်က လာရောက်စွပ်ပေးထားဟန်ရှိလေသည်။ ထို့ပြင် တိရစ္ဆာန်တို့၏ဦးချိုနှင့် အစွယ်များကိုလည်း ပန်းကုံးသဖွယ် သီဆွဲထားသေးသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်အစားမပါဘဲ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသော

ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။

၎င်း၏ခြေရင်းတွင် ကျောက်ပလ္လင်တစ်ခုရှိသည်။

သွေးစီးကျရန် ရေမြောင်းနှင့် အောက်တွင် သွေးခံသော ကျောက်လေးတစ်လုံးရှိရာ လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များကို ယဇ်ပူဇော် သောနေရာဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ကျောက်ပလ္လင်၏အနီး တစ်ဝိုက်မှာလည်း လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့၏အရိုးအတော်များများ တွေ့ရသည်။

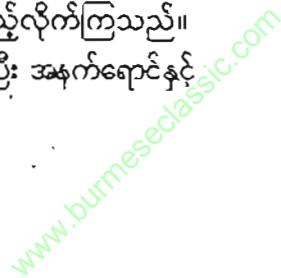
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ကျောက်ပလ္လင်အနီးသို့ ကပ် ကာ အသေအချာကြည့်သည်။

ကျောက်ပလ္လင်၏မျက်နှာပြင်မှာ ဖုန်များ၊ ရေညှိများ ဒုတိယ အောင်ရှိနေရမည့်အစား မကြာသေးခင်အချိန်အထိ အသုံးပြုခဲ့ ဟန်ဖြင့် ပြောင်ချောနေလေသည်။

“အမှန်ဆိုရင် ဒီကျောက်ပလ္လင်ပေါ်မှာ ဖုန်နဲ့ရေညှိတွေ အမှိုက် တွေရှိနေရမှာ .. အခုတော့ လက်ရှိအသုံးပြုနေတဲ့အတိုင်း ပြောင် ချောနေတာကတော့ အတော်ကလေးထူးဆန်းတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ပြောင်ချောနေသည့်ကျောက် သားမျက်နှာပြင်ကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ကလည်း အသေအချာကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျောက်သားမျက်နှာပြင်မှာ ချောမွေ့နေပြီး အနက်ရောင်နှင့် အစိမ်းရင့်ရောင်များ ရောထွေးနေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပွတ်တိုက်ပေးထားသကဲ့သို့ ပြောင်
ချောနေသည်။

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူရိုင်းတွေရှိနေတာဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေ
ယဇ်ပူဇော်တာလည်းဖြစ်နိုင်တာပေါ့။”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ကျောက်ပလ္လင်၏မျက်နှာပြင်
ကိုနမ်းကြည့်လိုက်ရာ သွေးနံ့ကဲ့သို့သောအနံ့မျိုးတော့မရပေ။

သို့သော် သွေးစီးရန်အတွက်ပြုလုပ်ထားသော မြောင်းထဲမှာ
ကျနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုတော့ တွေ့မြင်သွားလေသည်။

ကောက်ယူပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ အခြားမဟုတ်ဘဲ တန်
ဖိုးရှိသောပုလဲလုံးတစ်လုံးဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ပုလဲလုံးပါလား။”

“ပုလဲလုံးက အတော်ကြီးတယ်၊ လူရိုင်းတွေ ပင်လယ်ထဲက
ရလာလို့ နတ်ဘုရားကျောင်း လာပို့ထားတာများဖြစ်လေရော
သလား။”

သို့စေကာမူ ထိုအတွေးမမှန်ကြောင်း မကြာခင်မှာ တွေ့ကြရ
တော့သည်။

ပုလဲလုံးရပြီးသည်နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်လံရှာဖွေကြည့်သော
အခါ သွေးခံသောကျောက်ခွက်ထဲမှ နောက်ထပ် ရတနာပစ္စည်း
တစ်ခုကို ထပ်ရပြန်သည်။ ပတ္တမြားဖြင့်ကွင်းထားသော ရွှေလက်
စွပ်တစ်ကွင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရွှေလက်စွပ်ကတော့ ပင်လယ်ထဲမှရနိုင်သောပစ္စည်းမျိုး
မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ကောက်
ယူကြည့်ပြီး သံပချိုင် ပြောသွားသောအကြောင်းများကို ပြန်သတိ
ရလေသည်။

သံပချိုင်၏ လက်ထောက်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ချန္တရာနှင့်
မာလတို့နှစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းသို့ရောက်သွားခဲ့သောအချိန်
က ညအချိန်ဖြစ်သည်။

သူတို့ရောက်သွားစဉ်က ကျောက်ပလ္လင်ပေါ်မှာရွှေငွေရတနာ
ပစ္စည်းများတင်ထားသည်ကိုတွေ့ခဲ့ကြရသည်ဆိုသောအချက်ပင်
ဖြစ်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ပင်လယ်စားပြုတွေ
လာဝှက်ထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာတော့ သေချာ
သလောက်ဖြစ်သွားပြီ။”

“ဘာကြောင့်လဲ။”

“ဒီလက်ဝတ်ရတနာကိုကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်၊ ဒီရတနာ
တွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အသုံးပြုပြီး ဒီကျွန်းပေါ်ကိုရောက်
လာတဲ့လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေပုံရတယ်၊ သံပချိုင်ရဲ့တပည့် ချန္တရာ
ဆိုတဲ့လူ ဒုက္ခရောက်သွားခဲ့တာ ဒီရတနာတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရ
မယ်။”

“လူရိုင်းတွေကတော့ ဒီလိုလျှို့ဝှက်တဲ့အကြံအစည်မျိုးတွေ လုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက် က လုပ်နေတာပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်ထင်ကျော် ညဘက်မှာတွေ့လိုက်တဲ့ မှန်ပြောင်းနဲ့လှမ်းကြည့်နေတဲ့အမျိုးသမီးပဲဖြစ်မှာပေါ့”

‘ဟု ပြောဆိုပြီး ကျောက်ပလ္လင်ပေါ်မှရသော ပုလဲတစ်လုံးနှင့် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကိုယူပြီးနောက် နတ်ဘုရားကျောင်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အပြင်ဘက်မှစောင့်နေကြသော ကျော်စွာတို့တစ်တွေမှာ လည်း အခြေအနေမထူးခြားဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းသာရှိနေကြသည်။ ထို့နောက် ...

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုကြသော်လည်း နောက်ထပ် ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ကြရသဖြင့် မိမိတို့သင်္ဘောရှိရာ သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

တောတွင်းတစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ တောနက်အတွင်း မှ အချက်ပေးသကဲ့သို့အသံအချို့ ကြားကြရသည်။

“ကူကူ .. ကူကူ ...”

“ကူကူ .. ကူကူ ...”

ထိုအသံများကြားသောအခါ အဖွဲ့သားများမှာ ပါလာသော သေနတ်သံများ အဆင့်သင့်ဖြစ်ပြီးသတိထား၍သွားကြလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကျန်းမှ မရုဏကျောက်ရေဆိုင် အတန်ကြာသောအခါ နောက်ဘက်မှ တောတိုးလာသောအသံကို ကြားကြရသည်။

ကြားရသောအသံမှာ သစ်ပင်ချုံနှယ်များကိုဖယ်ရှားပြီး တရ ကြမ်းပြေးလာသောအသံမျိုးဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် နီးစပ်ရာသစ်ပင်များအနီးသို့ အသီးသီးကပ်ကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။

ပြေးလာသောတောတိုးလာသံများက တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီး လာလေသည်။

သို့ကြောင့် သေနတ်များဖြင့် အသံကြားရာသို့ အသင့်ချိန် ထားလိုက်ကြသည်။

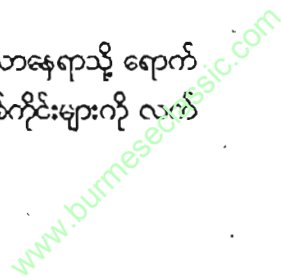
သူတို့မျှော်လင့်ထားသည်က လူရိုင်းများလိုက်လာပြီဟု ထင်သော်လည်း မဟုတ်ပေ ...

တောတွင်းမှထွက်လာသူမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်သာဖြစ် လေသည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ရှိသော ပျစ်ခွဲခွဲအရည် များက ပေနေသည်။

မှန်နှစ်ရည်များထဲသို့ပြုတ်ကျပြီး ကြောက်လန့်တကြား ထွက် ပြေးလာသည်နှင့်ပင်တူတော့သည်။

သူသည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ရှိသောနေရာသို့ ရောက် လာသော်လည်း လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို လက်

ဖြင့်ဖယ်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိရာဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားလေ
တော့သည်။

အတန်ကြာသည်အထိ အခြေအနေမထူးတော့မှ နေရာမှ
ထွက်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလူ ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့မသိဘူး၊ သေချာတာကတော့
သူဟာ ကမ်းခြေမရောက်ခင်မှာတင် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ပြီး သေ
သွားမှာ အမှန်ပဲ”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။

ထိုနောက် စောစောက လူဖြတ်သွားသောနေရာမှာရှိသော
သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို သွားကြည့်သောအခါ မခြောက်တခြောက်
ဖြစ်နေသည့်ကျောက်ရေများကို လက်ဖြင့်တို့ယူကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအရည်များမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး ဖျော်ပြီး အင်္ဂတေအရည်
နှင့်သိပ်မတူဘဲ ပျစ်ချဲ့ချဲ့ဖြစ်ကာ ရှေးအခါက ဘုရားများ ကျောင်း
များ တည်ရာမှာအသုံးပြုခဲ့ကြသော ကျွဲကော်ရည်နှင့်တူလေသည်။

ထိုအဖြူရေများမှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လက်နှင့်ထိ
လိုက်ပြီး အချိန်မကြာခင် ကျောက်သားကဲ့သို့ မာသွားလေတော့
သည်။

“ဒါ နဂါးချော်ရေတွင်းကထွက်တဲ့ အရည်တစ်မျိုးပဲ၊ အင်္ဂတေ

ထက်အခြောက်မြန်ပြီး ကျောက်ဖြစ်လွယ်တဲ့အရည်မျိုးပဲ”

“ဒါဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နဂါးချော်ရေတွေကပ်နေတဲ့လူ ဘယ်
လိုဖြစ်မလဲ”

“ဒီလူ ပင်လယ်ကမ်းခြေအမြန်ရောက်ပြီး ကံကောင်းပါစေ
လို့ပဲ ဆုတောင်းပေးရတော့မှာပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သူတို့အဖွဲ့သည် စောစောကလူ ပြေး
သွားသောလမ်းအတိုင်း နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သွားကြ
လေတော့သည်။

ထိုလူ ပြေးသွားသောလမ်းကိုရှာရသည်မှာ မခက်ခဲလှပေ။
ကျီးပုံကျန်ခဲ့သောသစ်ကိုင်းသစ်ခက်များအပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့
သည့်ကျောက်ရေများကို ကြည့်ပြီး လိုက်သွားကြလေသည်။

အတော်ဝေးဝေးနေရာရောက်သည်အထိတော့ ထိုလူကို
မတွေ့ကြရသေးပေ။

ဤသို့ဖြင့် ရှေ့ဆက်သွားကြရာ အတန်ကြာသောအခါ လှိုင်း
ပုတ်သံများကိုကြားရပြီဖြစ်သောကြောင့် ကမ်းခြေနှင့်နီးသော
နေရာရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကမ်းစပ်သို့ရောက်သွားပြီး ပင်လယ်ရေ
ကိုမြင်ရသောနေရာသို့အရောက်မှာတော့ ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ
တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသော စောစောကလူကို ပြန်တွေ့ကြရ
သည်။

လုံးဝမလုပ်တော့ပေ ...။
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်း
 တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်သည်။
 “သူ့ကို ကယ်လို့မရတော့ဘူးလား”
 ကျွန်ုပ်ကမေးသောအခါ ခေါင်းခါပြလေသည်။
 “အခုလောက်ဆိုရင် သူ အသက်မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ ဘာကြောင့်
 လဲဆိုတော့ ကျောက်ရေတွေက သူ့နှာခေါင်း...ပါးစပ် ... မျက်စိ
 တွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ သူ သေသွားလောက်ပါပြီ”
 “ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာ နောက်ထပ်ကျောက်ရုပ်
 တစ်ရုပ် ထပ်တိုးပြန်ပြီပေါ့ကွာ”
 ဦးဖန်ကောင်း က ရေရွတ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက်မှာတော့ သင်္ဘောရှိရာသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၇)

လောဘကြီးသူ နှင့် ကြမ္မာဆိုး

ပင်လယ်မင်းသားသင်္ဘောပေါ်မှာ ဇမုန်းထန်ဆိုသော လူ
 တစ်ယောက် ပါလာလေသည်။
 သူသည် ပင်လယ်မင်းသားသင်္ဘောအတွက် လူဟောင်း
 တစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပေ ...။
 မကြာသေးခင်အချိန်ကမှ တက်မကိုင် ဦးမွန်ထော်၏လက်
 ထောက်အဖြစ် အလုပ်ဝင်လာသူဖြစ်သည်။
 လက်ထောက်တစ်ယောက်လိုနေသောအချိန်တွင် ဦးမွန်ထော်
 ကိုယ်တိုင် သဘောကျသဖြင့် အလုပ်ခန့်ခွဲခြင်းဖြစ်ရာ ဒေါက်တာ
 မင်းထင်ကျော်ကလည်း ဘာမှဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိခဲ့ပေ...။
 ပင်လယ်ပြင် ကျွမ်းကျင်သောအလုပ်သမားရှားပါးသောအချိန်

ဖြစ်သဖြင့် ဇေယျာထန် ကဲ့သို့သောပင်လယ်ပြင်လုပ်ငန်းများ ကျွမ်းကျင်သူကို ရခဲ့သောကြောင့် အဆင်ပြေသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဇေယျာထန်သည် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြံ့ခိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ အမာရွတ်တစ်ခုရှိပြီး ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသောဟန်ပန်အမူအရာရှိသည်။

ဇေယျာထန်သည် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ပင်လယ်ထွက်ခြင်းအလုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး ဦးမွန်ထော်နှင့်တွေ့ကာ ပင်လယ်မင်းသားသို့ အလုပ်ဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းဖြစ်သော်လည်း ပင်လယ်ရေပြင်သွားလာခြင်းအလုပ်မှာတော့ များစွာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပေသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် မှန်တိုင်းအစရှိသော လေကြမ်းလှိုင်းကြမ်းတို့နှင့်တွေ့ခဲ့လျှင်သော်မှ မိမိတို့စက်လှေကို အန္တရာယ်ကင်းအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။

ယခုလည်း အော်စတာကျွန်းသို့ရောက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ကျွန်းပေါ်တက်သွားသောအချိန်တွင် ဦးမွန်ထော်ထံမှာ ခွင့်တောင်းသည်။

“အဘ ကျုပ် ကျွန်းပေါ်ခဏတက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာတက်လုပ်မှာလဲ”

“အမဲကောင်ရလိုရငြားပေါ့”

“ဒီကျွန်းက အန္တရာယ်များတယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မသွားသင့်ဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဒီထက်မကပိုကြမ်းတဲ့ကျွန်းတွေကို တောင် တစ်ယောက်တည်းသွားနေကျပါ။ ကျုပ်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ အမဲရတော့ ဟင်းကောင်းကောင်းစားရတာပေါ့”

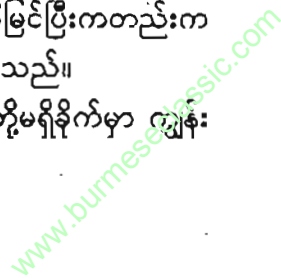
ဟု ခွင့်တောင်းရာ ဦးမွန်ထော်လည်း ဘာမှထပ်မပြောတော့ပေ။

ဇေယျာထန် က အမဲပစ်သေနတ် .. ဓား .. ရေဘူး အစရှိသောပစ္စည်းအချို့ကိုယူဆောင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း တောပေါ်တက်သွားလေသည်။

သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ သားကောင်ရှာဖွေဖို့ထက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ပြောပြသည့် ဘုရားကျောင်းကြီးရှိရာသို့သွားလိုခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ နတ်ဘုရားကျောင်းမှရလာခဲ့သော ပုလဲလုံးနှင့် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကိုမြင်ပြီးကတည်းက ထိုနေရာ သို့သွားလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မရှိခိုက်မှာ ကျွန်း

ပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်းတက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူ့ထံမှာ မြေပုံအညွှန်းမပါသောကြောင့် မည်သို့မည်ပုံသွားရမည်တော့မသိပေ။

အချိန်မှာ ဒီဇင်ဘာလပင်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ မိုးရိပ်များတက်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်းပေါ်မှာ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းနေသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာပင် မိုးရိပ်များကြောင့် မှောင်နေပြီဆိုလျှင် တော့ သစ်ပင်ရိပ်များရှိသည့် တောထဲမှာတော့ ညအချိန်ကဲ့သို့ အမှောင်ရိပ်များဖြစ်နေသည်။

ဇမုန်းထန်သည် ရေဘူး .. ဓားနှင့် အခြားကိရိယာများကို ခါးပတ်မှာချိတ်ဆွဲထားပြီး သေနတ်ကိုတော့ လက်ထဲ၌ အဆင်သင့်ကိုင်ထားသည်။

မြွေနှင့် ဆူးငြောင့်များရန်မှ အကာအကွယ်ရစေရန်အတွက် တောစီးဖိနပ်ရှည်ကြီးကို စီးထားသောကြောင့်လည်း ခရီးသွားရသည်မှာ မလွတ်လပ်သကဲ့သို့ရှိနေသည်။

သူသည် ပိတ်ဆီးနေသောသစ်ကိုင်သစ်ချုံများကို လက်ဖြင့် ဖယ်ပြီး ကျွန်းအလယ်နေရာလောက်သို့ မှန်းဆသွားနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ပြောပြသည့်အကြောင်းအရာများကိုနားထောင်ခြင်းဖြင့် နတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးမှာ ကျွန်းအလယ်လောက်တွင်ရှိသည်ကိုတော့ သိသည်။ ဘယ်နေရာမှာ

ရှိမှန်းတော့ တိတိကျကျမသိပေ။

သို့ကြောင့် စိတ်မှန်းဖြင့်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ ၎င်းနောက်မှ သော်လည်းကောင်း၊ နံဘေးမှသော်လည်းကောင်း လိုက်လာသောခြေသံအချို့ကို ကြားလာရသည်။ ထိုခြေသံများက သူ့သွားလျှင် ကြားရပြီး သူ ရပ်လိုက်သည့်အခါ မကြားရတော့ပေ ...

ပထမတော့ တော၏ပဲ့တင်သံများဟုထင်လိုက်မိသည်။ နောက်မှ လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ သတိထားပြီး နားစွင့်ကြည့်သောအခါမှ သစ်ပင်သစ်ကိုင်များကို ပွတ်တိုက်ရွေလှားနေသောအသံမျိုးကြားရသည်။

သို့သော်လည်း ဇမုန်းထန်မှာ တော်ရုံနှင့်တော့ ကြောက်ရွံ့တတ်သူမျိုးမဟုတ်ပေ ...

သူ့အနေဖြင့် တစ်ခုပဲမှားယွင်းသွားသည်။

နံဘေးမှ မကြာခဏကြားနေရသောအသံများကို နားစွင့်နေရသောကြောင့် လမ်းပျောက်သွားတော့သည်။

ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်းမသိတော့ဘဲ ကြည့်လေရာ သစ်ပင်ချုံပင်များသာတွေ့မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် စမ်းတဝါးတဝါးနှင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားရာ နောက်ဆုံး မှောင်ရီသမ်းစအချိန်တွင် သူရှာနေသော နတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အမှောင်ရိပ်များဖုံးလွှမ်းစပြုနေပြီဖြစ်သော တောစပ် တစ်နေရာတွင် ထီးထီးမားမားရှိနေသော နတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးမှာ သူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

ဇမုန်းထန်သည် အနက်ရောင်နှင့် ရေညှိစိမ်းများကပ်နေသော ကျောက်သားကြမ်းခင်းများအပေါ်မှနင်းပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

“ကံကောင်းရင်တော့ ငါ့အတွက် ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုခု ရနိုင်ပါသေးတယ်”

ဟု မိမိကိုယ်ကို အားတင်းသည့်အနေဖြင့် ငွားလိုက်လေသည်။

ရေညှိစိမ်းများဖုံးလွှမ်းထားသော ကျောက်ပြားများပေါ်သို့ နင်းလျှောက်သွားရသည်မှာ အေးစက်နေသည်။ ထိုအေးစက်မှုများက အသည်းနှလုံးအထိရောက်လာသကဲ့သို့ရှိလေသည်။

အခန်းတွင်းရောက်လာသည်အထိတော့ မည်သည့်အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရသေးပေ ...

သူသည် ကျောက်ပလ္လင်ရှိရာသို့သွားပြီး ရှာဖွေကြည့်သည်။ သို့သော် မည်သည့်အရာမှမတွေ့ရပေ ...

“ဒီနေရာမှာတော့ ဘာမှမရှိဘူး”
ထိုသို့တွေးပြီး ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ကြည့်နေစဉ် ရုပ်တုကြီး၏ အထက်ပိုင်းတစ်နေရာတွင် ထူးခြားသောအရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်

ရသည်။

အဆောက်အအုံအတွင်းမှာ အမှောင်ရိပ်များလွှမ်းနေသည်ဆိုသော်လည်း ရုပ်တုကြီးကိုယ်ပေါ်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုတော့ ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ ...

အရောင်တလက်လက်တောက်ပနေသော လည်ဆွဲကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“ဟန်ကျပြီ ...”

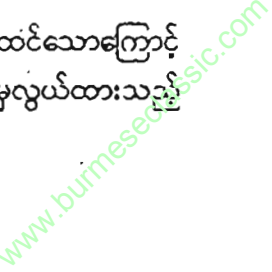
ဇမုန်းထန်မှာ ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လက်ထဲမှာကိုင်လာသောသေနတ်ကို ကျောမှာလွယ်လိုက်ပြီး ရုပ်တုကြီးပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။

ကျောက်လှေကားများရှိသည့်အပြင် ရုပ်တုမှာလည်း အဖုအထစ်များရှိသောကြောင့် အလွယ်တကူပင် အပေါ်သို့ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူဝင်လာသောအပေါက်ဝမှာ အရိပ်မည်းကြီးထိုးကျလာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အပေါက်ဝမှာ ရုပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကိုမြင်ရသည်။

“ဟင် ...”

ကျွန်းသားလူရိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟုထင်သောကြောင့် သူ၏ကိုယ်ကို ရုပ်တုနှင့်ကွယ်လိုက်ပြီး ကျောမှလွယ်ထားသည့်

သေနတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

သေနတ်ရသည်နှင့် အပေါက်ဝသို့လှမ်းချိန်လိုက်သောအခါ စောစောကမြင်ရသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ အပေါက်ဝတွင် ဘာမှမရှိတော့ပေ ..။

“အဟင်း .. သေနတ်ကျတော့ ကြောက်တတ်သားပဲ”

ဟုတွေးပြီး သေနတ်ကိုပြန်မလွယ်တော့ဘဲ အရေးအကြောင်း ရှိပါက အလွယ်တကူအသုံးပြုနိုင်ရန် နံဘေးနားမှာရှိသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်သို့တင်ထားလိုက်ပြီး ရုပ်တုကြီးလည်ပင်းပေါ်မှ လည်ဆွဲကြီးကို ဖြုတ်ယူရန်ကြိုးစားလေသည်။ လည်ဆွဲကြီးကို အာရုံရောက်နေသောကြောင့် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် သေနတ်ကို သတိမမူမိဘဲ လက်နှင့်တိုက်ချလိုက်ရာ အောက်သို့ ကျသွားလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လည်ဆွဲကြီးကို ဖြုတ်နေစဉ်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် အရိပ်မည်းကြီးများပေါ်လာလေသည်။

ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောကလို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ သုံးယောက်ရပ်နေသည်ကိုလှမ်းမြင်ရသည်။ သေနတ်ကလည်း အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားလေပြီ ..။ ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါက်ဝမှာရောက်နေသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များက ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် အတွင်းသို့ဝင်လာကြလေသည်။

ဇမုန်းထန်မှာ လည်ဆွဲကိုဖြုတ်ရန် အချိန်မရတော့သဖြင့်

သေနတ်ရှိရာသို့ ပြန်ဆင်းလေသည်။

သို့သော် အချိန်မမီတော့ပေ ...။

သူ အောက်သို့ရောက်သွားသောအချိန်မှာ လူမည်းကြီးသုံးယောက်က ရောက်နှင့်နေပြီ ..။

ပထမတော့ ဇမုန်းထန်က ခုခံတိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။

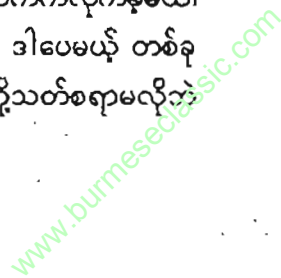
သူစိတ်ကူးကို အကောင်အထည်မဖော်ရသေးခင်မှာပင် လူမည်းကြီးတစ်ယောက်က အောက်သို့ကျနေသောသေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး သူ့ကိုချိန်ထားလိုက်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ဇမုန်းထန်မှာ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။

မကြာမီမှာပင် ဇမုန်းထန်မှာ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ လူမည်းကြီးသုံးယောက်၏ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရလေသည်။

သူ့ကို နတ်ဘုရားကျောင်းအပြင်ဘက်သို့ခေါ်ထုတ်လာပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကပြောသည်။

“မင်းကို ဒီအတိုင်းမသတ်ပါဘူး၊ အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ပေးပါ့မယ်၊ အခု မင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင် သင်္ဘောရှိတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်ပြေးပေးတော့၊ ငါတို့က နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်၊ မိရင်တော့ မိတဲ့နေရာမှာတင် သတ်ပစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ငါတို့သတ်စရာမလိုဘဲ”

သေစေနိုင်တဲ့နေရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကံ .. သွားပေ
တော့”

ဟုပြောပြီး လွတ်ပေးလိုက်ရာ မုန်းထန်လည်း အသက်ဘေး
မှလွတ်မြောက်အောင်ပြေးလေတော့သည်။

သူသည် လာလမ်းကိုကောင်းစွာမမှတ်မိတော့သော်လည်း
ခြေဦးတည့်ရာသို့ မှန်းဆ၍ပြေးလေသည်။

သို့စေကာမူ အချို့နေရာများမှာ ပြေးပေါက်မရအောင်ပိတ်
နေသည်။

သူ ပြေးမည့်လမ်း၏နံဘေးတွင် လူမည်းကြီးက ကြိုတင်
ရောက်နေသောကြောင့် ၎င်းတို့နှင့်လွတ်အောင်ထွက်ပြေးရလေ
သည်။

ဇမုန်းထန်မှာ မောလိုက် .. တစ်နေရာမှာနားလိုက် .. အမော
ပြေသည်နှင့် ထပြေးလိုက်နှင့် တစ်ညလုံး တောထဲမှာလည်နေ
တော့သည်။

ထိုသို့မျက်စိလည်နေသည့်တိုင် နောက်မှလိုက်လာကြသည့်
လူမည်းကြီးများက မျက်ခြည်ပြတ်မသွားဘဲ သူနား၍မှ အမော
မပြေခင် အနားရောက်လာပြန်ရာ ဘေးလွတ်ရာသို့ ထပြေးရပြန်
သည်။

နောက်ဆုံး တစ်ညလုံးပြေးနေရသောကြောင့် ခြေကုန်လက်
ပန်းကျကာ ဆက်မပြေးနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ ပါလာသော

သောက်ရေကလည်း ကုန်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ရေငတ်သည့်
ဒဏ်ကိုလည်း ခံနေရသည်။

မိုးလင်းသည့်အချိန်ရောက်တော့မှ နောက်မှလိုက်နေသော
လူမည်းကြီးများလက်မှ လွတ်သွားလေတော့သည်။ နောက်မှ
လိုက်လာသောခြေသံများ မကြားရတော့ပေ။

ဇမုန်းထန်မှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုပင် အနိုင်နိုင်သယ်
ရင်း လှမ်းနေရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများနှင့် ခြစ်မိတိုက်
မိသောကြောင့် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုနေပြီး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်
များမှာလည်း ပွနေပြီ ..

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အားတင်းလျှောက်လာရင်းက နေထွက်
လာပြီဖြစ်ရာ အပူဒဏ်ကိုပါ ခံလာရသည်။

ထိုအခါမှ ရေငတ်သည့်ဒဏ်က ပိုဆိုးလာသည်။

“ငါတော့ လူရိုင်းတွေလက်ချက်ကြောင့် မသေဘဲ ရေငတ်
လို့ သေရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့်လျှောက်လာစဉ် တစ်နေရာရောက်သောအခါ
နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ရှေ့သိုလဲကျသွားလေ
တော့သည်။

သူ့မျက်နှာအပ်လျက်ကျသွားသောနေရာမှာ အဖြူရောင် ရှိ

ရေများရှိနေသောနေရာပင်ဖြစ်၏။

ရွံ့ရေများကြောင့် အကျမနာသော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မှာတော့ ရွံ့ရေများနှင့်နှစ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဇမုန်းထန် မှာ ရွံ့ရေများ၏ အအေးဓာတ်ကြောင့် ပင်ပန်းမှုများ အတန် အသင့်သက်သာသွားသောကြောင့် ထိုနေရာမှာ အတန်ကြာ အောင်စိမ်းနေပြီးမှ ပြန်ထကာ ရှေ့သို့ခရီးဆက်ပြန်လေသည်။

အတန်ငယ်လျှောက်မိသောအခါ သူ့နားထဲမှာ လှိုင်းပုတ်သံ များကြားလာရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

ဝမ်းသာ၍မှမဆုံးခင် ကြားနေရသောလှိုင်းပုတ်သံများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ .. စောစောက ကြားနေရတဲ့လှိုင်းပုတ် သံတွေကို မကြားရတော့ပြန်ဘူး။ ပျောက်သွားပြန်ပြီ။ ငါ့စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လို့များ စိတ်ထင်ရာတွေကြားနေတာ များလား”

ထိုအချိန်မှာ မျက်လုံးပေါ်သို့စီးကျလာသောရွံ့ရေများကို လက်နှင့်သပ်ဖယ်လိုက်ရာ မျက်လုံးက ပိတ်သွားလေသည်။ မျက် ခွံနှစ်ခုက ရွံ့စေးရေကြောင့် ကပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင် ...”

အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် လက်နှင့်ဖယ်ပစ်ရန် လက်ကိုမြှောက်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်စလုံး လှုပ်မရတော့ပေ။

“ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟု အထိတ်တလန့်တွေးပြီး ရှေ့သို့ခြေလှမ်းရန်ဟန်ပြင်သော အခါတွင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ကြွမရတော့ပေ။ ခဏချင်း မှာပင် နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်မှာကပ်နေသောရွံ့ရေများက ဓေးကပ် လာပြီး တဖြည်းဖြည်းပိတ်သွားလေရာ အသက်ရှူ၍မရတော့ပေ။

ထိုအခါမှ အထိတ်တလန့်နှင့်လွတ်မြောက်ရန်ကြိုးစားသော် လည်း နောက်ကျသွားခဲ့လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ပူပူနွေးနွေးလူသားကျောက်ရုပ်အနီး သို့ လူမည်းကြီးသုံးယောက် ရောက်လာကြပြီး အသေအချာ ကြည့်လေသည်။

မည်သို့မှမလှုပ်နိုင်တော့မှန်းသေချာသောအခါ ၎င်းတို့ ယူ ဆောင်လာသော ဇမုန်းထန် သေနတ်ထဲမှ ကျည်ဆန်များကိုထုတ် ပြီး အဝေးသို့လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သေနတ်ကို ဇမုန်းထန်ကျောက်ရုပ်တွင်မှီထောင်ထား ခဲ့ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။ အော်စတာ ကျွန်းပေါ်မှာတော့ နောက်ဆုံးလူသားကျောက်ရုပ်တစ်ခု တိုးလာခဲ့ လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၈)

ပက်ထရစ်နှင့် ၎င်း၏အကြံအစည်များ

ပုဏ္ဏကကျွန်းဟု အမည်သစ်ပေါ်ပေါက်နေသော အော်စတာ ကျွန်းသည် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်အတွင်းမှ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသည့် သာမန်ကျွန်းတစ်ကျွန်းသာဖြစ်ပေသည်။

ယခင်က ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ကပ္ပလီလူရိုင်းများသာရှိသည်။ လူရိုင်းများသည် ကျွန်းအလယ်လောက်တွင် ကြီးမားသော နတ် ဘုရားကျောင်းနှင့် နတ်ဘုရားရုပ်တုကြီးကို ပြုလုပ်ကာ ကိုးကွယ် ကြသည်။

တိရစ္ဆာန်များကိုဖမ်းဆီးပြီး ယဇ်ပူဇော်ကြသည်။ နောက်ပိုင်း အခြားနေရာမှရောက်လာသည့်လူများကိုပါ ဖမ်းဆီးပြီး ယဇ် ပူဇော်ကြသည်။

ရှေးအခါကတော့ ထိုကျွန်းသို့ မုန်တိုင်းမိပြီး ရောက်လာကြ

ပုဏ္ဏကကျွန်းမှ မရုဏကျောက်ရေအိုင် ရောက်လာကြသူ များသာရှိသည်။

လူရိုင်းများက ထိုကဲ့သို့ရောက်လာသူများကို ဖမ်းဆီးပြီး ယဇ်ပူဇော်ကြသည်။

ချက်ပြုတ်စားသောက်ပစ်ကြလေရာ ထိုကျွန်းသို့ရောက်ပြီးမှ အသက်ရှင်လျက်နှင့်လွတ်မြောက်သွားသူများမရှိသလောက်ပင်။ နောက်ပိုင်း ပင်လယ်ဓားပြများ ခေတ်ထလာသောအခါ ပင်လယ် ဓားပြခေါင်းဆောင်များက ၎င်းတို့တိုက်ခိုက်ရထားသော ရွှေငွေ ရတနာများကို လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံရန် နေရာရှာဖွေကြရင်းမှ အော် စတာကျွန်းသို့ရောက်လာကြသည်။ အချို့လည်း လူရိုင်းလက် ချက်ဖြင့် အသက်သေဆုံးခဲ့ကြလေသည်။

အချို့လည်း ပြန်လည်လွတ်မြောက်သွားကြသည်။ လူရိုင်း များကတော့ ရတနာပစ္စည်း လာရောက်မြှုပ်နှံသော ပင်လယ် ဓားပြများကို သတ်ဖြတ်နိုင်ပါက ၎င်းတို့ယူဆောင်လာသော ရွှေငွေရတနာများကိုသိမ်းယူပြီး တစ်နေရာမှာလျှို့ဝှက်စွာ ထားလေ သည်။

အချို့ပင်လယ်ဓားပြကြီးများကလည်း ၎င်းတို့ကို ရန်မူတိုက် ခိုက်ကြသောလူရိုင်းများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းမည်ဟု လူအင် အားများများ၊ လက်နက်အင်အားအစုံအလင်ဖြင့် ကျွန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်ရှာဖွေကြသည်။

ဤစဉ်

သို့သော်လည်း လူရိုင်းများကို သတ်ဖြတ်နိုင်သည်က နည်းနည်း၊ လူရိုင်းများလက်ချက်အပြင် ကျွန်းပေါ်မှာရှိနေသော သဘာဝအန္တရာယ်များလက်ချက်ကြောင့် မိမိတို့လူများ အများအပြားသေကျေပျက်စီးကြခြင်းကြောင့် ရှေ့ဆက်မတိုးဝံ့ဘဲ လက်လျှော့သွားကြရသည်လည်းရှိသည်။

အော်စတာကျွန်းပေါ်၌ သဘာဝအန္တရာယ် အများအပြားရှိသည့်အနက် 'နဂါးချော်ရေတွင်း' များကြောင့် သေရသောအန္တရာယ်က ပိုများလေသည်။

နဂါးချော်ရေတွင်းမှထွက်သော အဖြူရောင်ရွှံ့နှစ်ရေများမှာ ကြောက်စရာကောင်းသည်။

တွင်းထဲမှာသော်လည်းကောင်း၊ အိုင်ထဲမှာ သဘာဝအတိုင်းရှိနေစဉ်က သာမန်ရွှံ့နှစ်ရေများအတိုင်းပင်ရှိ၏။ အပေါ်သို့ ယူလိုက်ပါက နေရောင်ခြည်နှင့်ထိလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ လေတိုက်၍သော်လည်းကောင်း ထိမိလိုက်ပါက ချက်ချင်းအေးခဲသွားပြီး ကျောက်သားအသွင်သို့ ပြောင်းသွားတတ်လေသည်။

ကျွန်းပေါ်မှာရှိသောသူရိုင်းများမှာ ကျောက်တုံးကျောက်ပြားများကို အသုံးပြုပြီး ဆောက်ထားသည့်နတ်ဘုရားကျောင်းကြီး ဆောက်ကြရာတွင် အင်္ဂတေကို ဖော်စပ်အသုံးပြုခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထိုရွှံ့နှစ်ရေများကို အင်္ဂတေအဖြစ်အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကြီးမားသောကျောက်တုံးကြီးများကို တစ်တုံးအပေါ် တစ်တုံး

ဆင့်ပြီး ဆောက်လုပ်ထားနိုင်သည်မှာ ထိုရွှံ့နှစ်များ၏ အစွမ်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုရွှံ့ရေများမှာ ကျောက်ဖြစ်သွားပြီးနောက်တွင် ကွဲကြေခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း မရှိတော့ပေ ...

လေဒဏ်မိုးဒဏ် ပြင်းထန်လှသော ပင်လယ်ထဲမှ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်၌ ကျောက်တုံးကြီးများကို အသုံးပြုပြီး တစ်တုံးပေါ်တစ်တုံးဆင့်ပြီး တည်ဆောက်ထားသော်လည်း ပြိုမကျခြင်းမှာ နဂါးချော်တွင်းမှထွက်သော ထူးဆန်းသည့်ကျောက်ဖြူရေများကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

အထက်၌ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုရွှံ့ရေများမှာ နွံအိုင်အတွင်းမှာ သဘာဝအတိုင်း အရေအဖြစ်နှင့်ရှိနေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုနှင့်ထိပြီး အပေါ်သို့ယူလိုက်သောအခါ လေနှင့်ထိ၍ သော်လည်းကောင်း၊ နေရောင်ခြည်နှင့်ထိ၍သော်လည်းကောင်း လျှင်မြန်စွာခြောက်သွေ့ပြီး ကျောက်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို မသိသူများက နွံအိုင်အတွင်းကျပြီး ရွံ့ရေများပေသွားပါက ရေနှင့်ဆေးကြောပစ်ရန် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်အောင် အလျင်အမြန်သွားကြလေသည်။ ဒါကပင် အမှားတစ်ခုဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မြန်ပြေးလေလေ လေတိုက်နှုန်းက ပိုများသောကြောင့် ကိုယ်ပေါ်မှာပေနေသောရွှံ့ရေများက

အလျင်အမြန်ခြောက်သွေ့သွားနိုင်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုကျွန်းမှာ အမြဲနေသည့်လူရိုင်းများက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ထိုရွံ့နှစ်ရေများအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိကြသည်။

အခြားမှရောက်လာသူများကတော့ မသိနိုင်ကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုပါလျှင် ထိုရွံ့နှစ်ရေများအန္တရာယ်နှင့်တွေ့ကြုံပြီးသည်နှင့် လွတ်မြောက်သွားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှမရှိကြဘဲ အသက်သေဆုံးသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် အခြားသူများကိုလည်း ကြောက်စရာကောင်းသော ထိုရွံ့နှစ်ရေများအကြောင်းကို ပြန်မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။ ကျွန်းမှာ အမြဲနေကြသည့်လူရိုင်းများကတော့ ထိုအန္တရာယ်များအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားကြသောကြောင့် အခြားမှရန်သူ များရောက်လာသည့်အခါ ထိုရွံ့ရေအိုင်များရှိရာသို့ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ရောက်အောင်ခေါ်သွားပြီး သတ်ပစ်ကြလေသည်။

စစ်ကြိုခေတ်ကာလရောက်သောအခါ ပင်လယ်ပြင်နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပင်လယ်ဓားပြများပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်း၊ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းအပါအဝင် ပင်လယ်ရေပြင်နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပင်လယ်ဓားပြအဖွဲ့များပေါ်ပေါက်လာကြလေသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ သွားလာနေကြသော ကုန်သည်သင်္ဘော

များနှင့် ခရီးသည်သင်္ဘောများကို လှယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်းရောက်မှ သက်ဆိုင်ရာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များက လိုက်လံနှိမ်နင်းကြသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့်နည်းပါးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့ဓားပြများမှာ သေကျေပျက်စီးသွားကြပြီး အချို့ ပင်လယ်ဓားပြများကတော့ ရာဇဝတ်ဘေးလွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြရလေသည်။

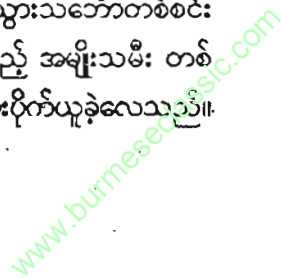
ထိုအထဲတွင် 'ပက်ထရစ်' ဆိုသော ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ပက်ထရစ်မှာ အိန္ဒိယနှင့်အင်္ဂလိပ်ကပြားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသည်။

ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် အရွယ်ရောက်စကတည်းက သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် ပင်လယ်ဓားပြအလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခု အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် သူ့ဘဝ၏အချိန်အတော်များများကို ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာသာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

အသက် ၃၀ အရွယ်လောက်တွင် ခရီးသွားသင်္ဘောတစ်စင်းကိုတိုက်ခိုက်ရာမှ သင်္ဘောပေါ်မှာပါလာသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို နှစ်သက်သဘောကျသဖြင့် သိမ်းပိုက်ယူခဲ့လေသည်။

၎င်း၏မင်္ဂလာပွဲကို ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာပင် အကျဉ်းချုပ် ပြီး ကျင်းပခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်း ထိုမိန်းမနှင့် သမီးလေး တစ်ယောက်မွေးဖွားပြီး နောက်တွင် ထိုမိန်းမမှာ သေဆုံးသွားလေ သည်။

ပက်ထရစ်မှာ မိတဆိုးသမီးလေးအပေါ်မှာ များစွာချစ်ခင် နှစ်သက်သဖြင့် ကောင်းမွန်စွာကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပေသည်။

အရွယ်ရလာသောအခါ 'မာရီယာ' ဟုအမည်ပေးထားခဲ့သည်။ မာရီယာသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်အချိန် ကတည်းက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သောပင်လယ်ဓားပြယောက်ျား များကြားမှာပင်နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းနှင့် ယောက်ျားဆန်သူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

အရွယ်ရလာသောအခါ လုယက်တိုက်ခိုင်းသောတိုက်ပွဲများ တွင် ယောက်ျားများနှင့်ရင်ဘောင်တန်းပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခဲ့သည်။

သူမသည် အရွယ်နှင့်အမျှ ဓားခုတ်လှံထိုးပညာများသာမက သေနတ်မျိုးစုံတို့ကို ကျွမ်းကျင်စွာပစ်ခတ်နိုင်သူဖြစ်ပေသည်။

အချို့သေးငယ်သောကုန်သည်လှေ၊ သင်္ဘောများကို တိုက် ခိုက်ရာတွင် ပက်ထရစ်က သူမကိုပင် ခေါင်းအောင်အဖြစ်တင် ပေးပြီး ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်စေရာ အောင်မြင်မှုများရခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ မိမိငယ်သားများရှေ့မှောက်မှာပင် ချီးကျူးမှုများ

ပြောဆိုလေသည်။

“ငါ့ရဲ့သမီးက အဖေ့ခြေရာနင်းမယ့်သမီးကွ၊ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့လိုပဲ ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရ မယ်”

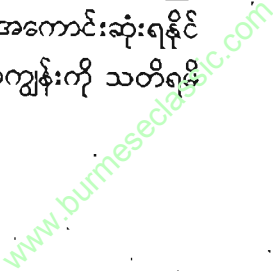
ထိုသို့ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့မျှော်လင့် ထားသလိုမဖြစ်နိုင်တော့ပေ . . .

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ် လပ်ရေးရခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် သက်ဆိုင်ရာအစိုးရမှ ပင်လယ် ပြင်တွင် သောင်းကျန်းနေကြသော ပင်လယ်ဓားပြများကို လိုက် လံတိုက်ခိုက်ပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းလေသည်။

ထိုအခါ အချို့လည်း သေကျေပျက်စီးကြပြီး အချို့လည်း အဖမ်းအဆီးခံကြရပြီး ထောင်နန်းစံကြရလေသည်။ အချို့လည်း အခြေအနေမဟန်တော့သဖြင့် လွတ်ရာသို့ထွက်ပြေးကြရတော့ သည်။

ပက်ထရစ်မှာ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ် သဖြင့် ရန်သူများနှင့်ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင်ရှောင်တိမ်းပြီး တစ် နေရာတွင်သွားရောက်၍ လျှို့ဝှက်စွာနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့စဉ်းစားမိသည်နှင့် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးရနိုင် မည့်နေရာကို စဉ်းစားသောအခါ အော်စတာကျွန်းကို သတိရမိ လေသည်။

အော်စတာကျွန်းသည် အန္တရာယ်အလွန်များသော နေရာ တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းသောနေရာ တစ်ခုဖြစ်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သဖြင့် နောက်လိုက်ငယ် သားများနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ထိုကျွန်းသို့သွားရောက်ခဲ့သည်။ အော် စတာကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းပေါ်မှာရှိသောလူရိုင်းများ ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ မိတ်ဆွေဖွဲ့လေသည်။

တစ်ချိန်ကျလျှင် ထိုလူရိုင်းများက သူ့အတွက် အကာအကွယ် ပေးကြမည့်တပ်သားများဖြစ်နိုင်ကြောင်း အမြော်အမြင်ရှိသည့် ပက်ထရစ်က သဘောပေါက်လေသည်။

သူသည် ထိုကျွန်းသို့ရောက်သည်နှင့် လူရိုင်းအကြီးအကဲ များနှင့်တွေ့ပြီး အစားအသောက် .. အဝတ်အထည် အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများ လက်ဆောင်ပေး၍ မိတ်ဆွေဖွဲ့လေသည်။

ထိုကျွန်းမှာပင် အမြဲနေထိုင်သွားမည်ဟု ၎င်းတို့နားလည် သောဟန်ပန်အမှုအရာဖြင့် ပြောပြသောအခါ လူရိုင်းများကလည်း သဘောတူလက်ခံကြလေသည်။

ပက်ထရစ်အနေဖြင့် အော်စတာကျွန်းပေါ်တွင် နေခွင့်ရပြီး သည်နှင့် ၎င်းတို့နေထိုင်ရန်အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေရာ တစ်ခုကိုရွေးချယ်လေသည်။

ထွေထွေထူးထူးတော့မရှာရပေ ...၊
နတ်ဘုရားကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှာရှိသော ကျောက်

လိုဏ်ခေါင်းကြီးကို တွေ့ရမည်။

ထိုလိုဏ်ခေါင်းကြီးမှာ အဝင်ပေါက်ဝမှာ သာမန်မျှသာ ရှိ သော်လည်း အတွင်းပိုင်းရောက်သောအခါ များစွာကျယ်ဝန်းလေ သည်။

သူတို့အုပ်စုများ လုံခြုံစွာနေနိုင်လောက်သောနေရာမျိုးဖြစ် သည်။

ထိုလိုဏ်ခေါင်းကြီးရှိနေသောတောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ တက် ကြည့်ပါက ပင်လယ်၏အရပ်လေးမျက်နှာနေရာများသို့ ကောင်း စွာမြင်နိုင်လေသည်။

ထိုနေရာတွေ့သောအခါ မိမိတို့သင်္ဘောပေါ်မှပစ္စည်းများ အားလုံးကို သယ်ယူပြီးနောက် သူတို့သင်္ဘောကို ကျွန်းတစ်နေရာ တွင် လျှို့ဝှက်စွာထားလိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာရောက်သောအခါ ပက်ထရစ်က ၎င်းလူများကိုပြောပြသည်။

“ငါတို့ ဒီမှာ အမြဲနေကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပိုင်းခေတ် ကာလအခြေအနေ ငြိမ်သက်သွားတဲ့တစ်နေ့မှာ ငါတို့နေတဲ့နေရာ တွေကို ရောက်အောင်ပြန်ကြရမှာပဲ၊ ငါသိသမျှတော့ လူရိုင်းတွေ ဆီမှာ ပင်လယ်ဓားပြတွေဆီကယူထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ငယ်သားများက စိတ်ဝင်စားသွား ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်းသားတွေက ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်ကရတာလဲ ဆရာကြီး”

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ပင်လယ်ခါးပြကြီးတွေက သူတို့ရှာဖွေထားတဲ့ရတနာတွေကို လာရောက်မြှုပ်နှံကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အန္တရာယ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး သေဆုံးသွားတဲ့အခါ ရတနာပစ္စည်းတွေကို သူတို့ယူထားခဲ့ကြတာပဲ”

“သူတို့ဆီကရတနာတွေကို ဘယ်လိုရအောင်ယူမှာလဲ”

“အကြမ်းဖက်ယူလို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာဝှက်ထားတာကိုလည်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့ ယုံကြည်လာအောင်လုပ်ရမယ်။ ပြီးမှ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ သိအောင်လုပ်ကြရမယ်”

ထိုအကြံအစည်ကို အားလုံးက သဘောကျကြလေသည်။

“သူတို့ဆီကရတနာတွေရရင် ငါတို့သင်္ဘောမှာရှိတဲ့လူတွေ အားလုံး အညီအမျှခွဲဝေယူကြမယ်။ ဘယ်လိုလဲ ... မင်းတို့ သဘော တူတယ်မဟုတ်လား”

“သဘောတူပါတယ် ဆရာကြီး”

ဟုပြောဆိုကာ သူတို့ စခန်းချမည့်ကျောက်ပျက်ကြီးအတွင်းမှာ အားလုံး အဆင်ပြေစွာနေနိုင်ကြရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

အရေးအကြီးဆုံးက သူတို့မှာပါလာသောသေနတ်နှင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို လျှို့ဝှက်စွာထားကြလေသည်။

ကျွန်းပေါ်မှာရှိနေသောလူရိုင်းများကတော့ ပက်ထရစ်တို့ တစ်တွေကို ကျွန်းပေါ်မှာ လာရောက်နေထိုင်ခွင့်ပေးထားသော်လည်း အတူတူ လာရောက်နေထိုင်ခြင်းမျိုးတော့ မရှိကြပေ။

အခန်း (၉)

အိစတာကျွန်းနှင့် လျှို့ဝှက်ချက်များ

မာရီယာမှာ သူမ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သင်္ဘောပေါ်မှာ သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသောကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်းပေါ်တက်နေ ရသောအခါ ရောက်စအချိန်များမှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ရ လေသည်။

မာရီယာမှာ အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်အရွယ်သို့ရောက်နေပြီ ဖြစ်ရာ အလှသွေးအကြွယ်ဆုံးအချိန်လည်းရောက်နေပေပြီ။ မပြု မပြင်ဘဲနှင့် သဘာဝအတိုင်းနေသည်ဆိုသော်လည်း သူမ၏ ပင်ကိုအလှများက တစ်နေ့တခြားပေါ်လွင်ထင်ရှားလာခဲ့လေ သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ပက်ထရစ်မှာ အိန္ဒိယသွေးပါသူ ကပြားတစ်ဦး ဖြစ်သလို မိခင်မှာလည်း အိန္ဒိယသွေးပါသူဖြစ်ပြီး ချောမောလှပ

သူဖြစ်ရာ မိခင်ဖခင်တို့ထံမှ ချောမောသည့်ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတို့မှာ မာရီယာက အမွေရခဲ့ပေသည်။

သူမသည် ယောက်ျားများနှင့် ရင်ဘောင်တန်းပြီး တိုက်ပွဲ အတော်များများကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သောကြောင့် ယောက်ျားဆန်သည် ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ဦး၏သဘာဝအလှ တရားများကတော့ ပေါ်လွင်လျက်ပင်ရှိလေသည်။

အော်စတာကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးမှာ ကပ္ပလီမိန်းမများသာရှိပြီး အချောဆုံးအလှဆုံးကိုပြုပါဆိုလျှင် သူမကိုသာရွေးချယ်ပြသရပေ မည်။

သို့ကြောင့် အတူတူနေထိုင်ကြသော ပုရိသယောက်ျားတို့၏ နှစ်သက်သဘောကျနေခြင်းများက သူမတစ်ဦးတည်းအပေါ်သို့ စုပုံရောက်နေကြသည်။

ပက်ထရစ်၏ တပည့်အားလုံးက သူမကို စိတ်ဝင်စားကြ သည်။ လိုချင်နေကြသည်။ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့်ရအောင်လည်း ကြံစည်နေကြသည်။ မြွေမြွေချင်းခြေမြင်ဆိုသလို တစ်ယောက် အကြံအစည်ကိုတစ်ယောက်က ရိပ်မိနေသောကြောင့် ကိုယ့်နည်း ကိုယ်ဟန်ဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ကြံစည်အားထုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ထိုအထဲတွင် ထွန်းဇံနှင့် စံနက်ကျော်တို့နှစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ပက်ထရစ်၏တပည့်ရင်းများဖြစ်ကြပြီး တိုက်ခိုက်ရေးမှာ ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်ကြလေသည်။

ပက်ထရစ်အနေဖြင့်လည်း သမီးမွေးထားသော်လည်း အမြဲတစေ လိုက်လံကြည့်နေနိုင်သည်တော့မဟုတ်ပေ။ မိမိတပည့်များထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်ငြိစွန်းသွားလျှင်သော်မှ အပြစ်ပြောသာမည်မဟုတ်ပေ ...

မာရီယာ အနေနှင့် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ရမည့်တာဝန်သာရှိပေတော့သည်။

သို့သော်လည်း မာရီယာမှာ ကြောက်ရွံ့တတ်သူတစ်ဦးတော့မဟုတ်ပေ ...

တစ်ခါတစ်ရံ တောထဲထွက်ပြီး အမဲမစ်သွားကြလျှင် သူမပါလိုက်သွားသည့်အခါမျိုးရှိသည်။

ဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီများဝတ်ပြီး တောစီးဖိနပ်၊ ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော သူမကို ရုတ်တရက်တွေ့ပါက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်စရာရှိသည်။

သူမနှင့်အတူ အမဲလိုက်ရာတွင်အသုံးပြုသောစားမြောင်း၊ ပြောင်းတိုသေနတ်၊ တစ်လုံးထိုးပြောင်းရှည်သေနတ်တို့လည်းပါသည်။

တစ်နေ့တော့ အခြားအဖော်များနှင့်အတူ အမဲလိုက်သွားလေသည်။

“ငါလည်း ဂုဏ်မှာနေရတာ ပျင်းလာပြီ၊ နင်တို့လိုက်ခဲ့မယ်” ဟုပြောသောအခါ ထွန်းဒံနှင့်စံနက်ကျော်တို့နှစ်ယောက်က ကျိတ်ပြီးသဘောကျသွားကြသည်။

တောထဲသို့ပျောက်သောအခါ အုပ်စုလိုက်ခွဲပြီး အမဲလိုက်ကြလေသည်။

အော်စတာကျွန်းမှာ ကြီးမားသောကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်သောကြောင့် တောတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့လည်းရှိကြသည်။ ထူးဆန်းသော သစ်ပင်များလည်းရှိသည်။

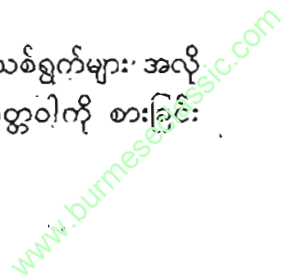
သက်ရှိသတ္တဝါများကို ဖမ်းယူစားသောက်လေ့ရှိသော နွယ်ရှင်များနှင့် အသားစားအပင်များလည်းရှိသည်။ အသားစားအပင်များမှာ ရှည်လျားသောရေစစ်ပုံသဏ္ဍာန်အရွက်များပါရှိသည်။

၎င်းအရွက်များမှာ ကြွက်၊ ပူး၊ ယုန် စသော တိရစ္ဆာန်ကလေးများအား ဖမ်းယူစားသောက်ကြသည်။

၎င်း၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အစာထည့်သောခွက်နှင့်လည်းတူသောကြောင့် ထောင်ချောက်သဖွယ်လည်းဖြစ်သည်။

သတ္တဝါများမှာ ယင်းရေစစ်ပုံသဏ္ဍာန်အရွက်များအတွင်းသို့ ကျသွားပါက အရွက်များ၌ရှိသည့် စေးကပ်လှသည့်အစေးများကြောင့်ပြန်မတက်နိုင်ကြတော့ပေ ...

ထိုအခါ ရေစစ်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသောသစ်ရွက်များ အလိုအလျောက်ပိတ်သွားပြီး ဖမ်းမိထားသောသတ္တဝါကို စားခြင်း

ဖြစ်သည်။

ကျွန်း၏အချို့နေရာများမှာ ထိုသစ်ပင်နှင့်ပုံသဏ္ဍာန်တူသော ပန်းပွင့်ကြီးများလည်းရှိကြသည်။ ပုံးပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ငါးတစ်ကောင် ပါးစပ်ပြထားသည်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူလေသည်။

အပွင့်ပွင့်သောအခါ အနံ့မှာ ညီစိုစို ပုပ်အက်အက်အနံ့မျိုး ထွက်လာတတ်သည်။

အပုပ်နံ့ကြိုက်သောသတ္တဝါများရောက်လာပြီး ငါးပါးစပ်နှင့် တူသောပန်းပွင့်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ပန်းပွင့်မှာ ချက်ချင်းပိတ်ပြီး စားသောက်ပစ်လေသည်။

ထိုကျွန်းပေါ်တွင် အခြားထူးဆန်းသောသစ်ပင်၊ ပန်းပင်များ အပြင် အခြားထူးဆန်းသောအရာများလည်း ရှိပေသေးသည်။

မာရီယာတို့အဖွဲ့မှာ တောတွင်းသို့ရောက်သောအခါ လူစုခွဲပြီး လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ မာရီယာမှာ တစ်ယောက်တည်း လူစုကွဲသွားလေသည်။ တစ်နေရာရောက်သောအခါ တစ်နေရာမှ တောတိုးလာသံကြားရသဖြင့် နီးစပ်ရာသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်သို့ ပြေးကပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သေနတ်ကို အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် သစ်ချုံများနောက်မှထွက်လာသူမှာ ထွန်းခဲဖြစ်သည်။ ထွန်းခဲ မြင်တော့ မာရီယာ က နေရာမှထွက်လိုက်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကျွန်းမှမရကကျောက်ရေအိုင်

ထွန်းခဲ က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး အနီးသို့လျှောက်လာသည်။

“နှင့် သားကောင်နောက်ကိုမလိုက်ဘူးလား”

“ငါက သားကောင်နောက်ကိုမလိုက်ပါဘူး၊ နင့်နောက်ကိုလိုက်လာတာ”

“ဘာအတွက် ငါ့နောက်ကိုလိုက်နေတာလဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ပေါ့ မာရီယာရယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

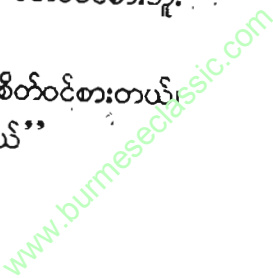
“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ နင့်ကို သဘောကျတယ်၊ ဒါကြောင့် နင် သဘောတူရင် ဆရာကြီးဆီမှာခွင့်တောင်းပြီး ယူချင်တယ်”

ထွန်းခဲ က ပင်လယ်ပြင်မှာ နှစ်များစွာကြာအောင်နေခဲ့သော လူကြမ်းဖြစ်သဖြင့် စကားပြောရာမှာလည်း ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့တော့မရှိလှပေ ...

ထိုစကားကြားသောအခါ မာရီယာ က မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“နင်က ငါ့ကို ဘယ်လိုများအောက်မေ့နေလို့ ဒီလိုစကားမျိုးကို လွယ်လွယ်ပြောတာလဲ၊ နင်ပြောတာကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး ထွန်းခဲ”

“နင်က စိတ်မဝင်စားလည်း ငါကတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ နင့်ကို ရအောင်ယူဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“နင် အတင့်ရဲလှချည်လား၊ နင်ပြောနေတဲ့စကားတွေကို အဖေ သိသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာပေးသိရဲလား”

“ဆရာကြီးက အခု ပင်လယ်ဖူးပြခေါင်းဆောင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါတို့လိုပဲ ဝရမ်းပြေးဘဝရောက်နေပြီ၊ ငါကတော့ ငါလိုချင်တာ ရအောင်ယူမှာပဲ”

“အေးလေ .. နင်က ထပ်ပြီးဆန္ဒရှိနေရင်လည်း ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ဟာ”

ဟု ပြောပြီး မာရီယာ က ရှေ့မှာကာဆီးနေသော ထွန်းဇံကို ထွန်းဇံမယ်လိုက်ရာ ထွန်းဇံ က သူမလက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် မာရီယာ က ကျန်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားသောသေနတ်ဒင်ဖြင့် ထွန်းဇံ လက်ကောက်ပတ်ကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ် .. .”

“အား .. .”

ထွန်းဇံမှာ အထွတ်သွားသောကြောင့် ခါးကြားမှာထိုးထားသော သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် မာရီယာ၏သေနတ်ပြောင်းပက သူ့ရင်ဝသို့ ချိန်ထားနှင့်ပြီးဖြစ်လေသည်။

“နင် ငါ့ကိုလိုချင်ရင် ငါနဲ့ယှဉ်နိုင်အောင်ကြိုးစားကြည့်ဦး၊ ငါက နင်ထင်သလို ပျော့ညှဲတဲ့နန်းမတစ်ယောက်တော့မဟုတ်

ဘူး”

“ဟင်း .. ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

မာရီယာ က မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေရာ ထွန်းဇံမှာ အံ့တကြိတ်ကြိတ်နှင့် နေရာမှာကျန်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ မာရီယာတစ်ယောက် ခါတိုင်းကဲ့သို့မနေဘဲ အစစအရာရာ သတိနှင့်နေထိုင်သွားလာလေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ထိုအကြောင်းကိုသိသွားသော ပက်ထရစ်ကလည်း မာရီယာကို အခြားသူများနှင့်သွားခွင့်မပေးတော့ပေ .. .

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အဖေနဲ့သမီးနဲ့ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေက သူစိမ်းတွေချည်းပဲ၊ လူဆိုတာ အစဉ်တစိုက်ယုံကြည်လို့မရဘူး၊ အခု လူကောင်းပေမယ့် ခဏကြာတဲ့အခါမှာ လူဆိုးတစ်ယောက်လိုဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ချယုံကြည်လို့မရဘူး၊ အဖေ ပြောတာကို သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား”

“ပေါက်ပါတယ် အဖေ၊ သမီး သတိထားနေပါ့မယ်၊ ဒါထက် အဖေ့ကိုမေးပါရစေ”

“ဘာမေးမှာလဲ မေးလေ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးတို့က ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အမြဲ နေသွားကြမှာလားဟင် ...”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သမီးရယ် .. အခြေအနေအရ ဒီမှာ ခဏလာခိုနေတဲ့သဘောပါပဲ။ အခြေအနေကောင်းတာနဲ့ မြို့ရွာ တွေရှိတဲ့နေရာ ပြန်ရမှာပေါ့။ ငါ့သမီးရဲ့ဘဝကို ဒီလိုပင်လယ်ထဲ က ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး အဆုံးသတ်တဲ့အထိ မထားချင်ပါဘူးကွယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မာရီယာ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ရှားရှားပါးပါးအပြုံးရိပ်ကလေးများ ယှက်သန်းသွားလေတော့ သည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီကျွန်းက မခွာခင်မှာတော့ အဖေတို့ရဲ့ရည်ရွယ် ချက်တွေပြည့်အောင် လုပ်သင့်တာတွေလုပ်ကြရဦးမယ်”

ဟု ပြောပြသည်။

တစ်နေ့မှာ ပက်ထရစ် က ၎င်းတို့ထံမှာရှိသော ဆေးပြင်း လိပ်၊ မီးခြစ်၊ အရက်၊ မုန့်နှင့် အခြားစားသောက်စရာများအပြင် စားပြတိုက်ယူထားသောပစ္စည်းများထဲမှ စောင်နှင့်အဝတ်အထည် အချို့ကိုယူပြီး လူရိုင်းများနေသောနေရာသို့သွားလေသည်။

သူနှင့်အတူ မာရီယာနှင့်ယုံကြည်စိတ်ချရသောနောက်လိုက် တပည့်အချို့ကိုပါ ခေါ်သွားလေသည်။

ကပ္ပလီလူရိုင်းများနေသောနေရာမှာ ကျွန်းအလယ်လောက် တွင်ရှိသည့် ကျောက်ဂူများအတွင်း၌ဖြစ်သည်။

ပက်ထရစ်တို့ရောက်သွားသောအခါ လူရိုင်းအကြီးအကဲ

ခေါင်းဆောင်များက လက်ခံတွေ့ဆုံလေသည်။

ဂူအတွင်းရောက်သောအခါ ပက်ထရစ် လက်ဆောင်ပေး သောပစ္စည်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ပြီး များစွာသဘောကျ နေကြသည်။

အထူးသဖြင့် လက်ဖြင့်ခြစ်ရုံနှင့်မီးတောက်ရစ်သောမီးခြစ် နှင့် ရနံ့မွှေးသောဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို သဘောကျလေသည်။ (ရှေ့ အခန်းများတွင် လူရိုင်းဘာသာဖြင့်ပြောသောစကားများကို စကားပြေအတိုင်းဖြင့်သာရေးသားဖော်ပြပါမည်) ကပ္ပလီလူရိုင်း များမှာ ယောက်ျားရောမိန်းမပါ အောက်ပိုင်းအရှက်လုံရုံသာ သစ်ရွက်ဖြင့်ဖုံးထားပြီး အားလုံး ကိုယ်ဗလာဖြင့်သာနေကြလေ သည်။

ပက်ထရစ် ပေးသော အဝတ်အစားများကို လူရိုင်းအကြီးအကဲ ၏မိသားစုများက သူတို့စိတ်ကူးမိသလို ဝတ်နေကြရာ အချို့ တလွဲဖြစ်နေသည်။

ဘောင်းဘီကို ခေါင်းကစွပ်ပြီး ခြေထောက်နေရာကို လက် နှစ်ဖက်သွင်းထားသောကြောင့် ခေါင်းထွက်မရသူများ၊ အင်္ကျီကို ကိုယ်မှာပတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို လည်းပင်းမှာသိုင်းပတ်ထား သော ပြုမူပုံများကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ အားလုံးပြုံးမိကြသည်။

ပက်ထရစ် က အရက်ပုလင်းများပေးသောအခါ အဖုံးဖွင့် ပြီးနမ်းကြည့်သည်။ သင်းယုံသောအနံ့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားပြီး

လျှာဖြင့်တို့ကြည့်လေသည်။ စူးရှသောအရသာကြောင့် တွန့်သွားသည်။

ပထမ နည်းနည်းသောက်ကြည့်သည်။ သောက်ရင်းနှင့် သဘောတွေ့သွားဟန် ပုလင်းထက်ဝက်ခန့်ကုန်အောင် မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ရီပေပေဖြစ်လာပြီးနောက် ကျွန်းပေါ်မှ လျှိုဝှက်ချက်များကိုပြောပြလေတော့သည်။

ကျွန်းပေါ်မှာရှိသော နဂါးချော်တွင်းဟုခေါ်သော ထိမိသည်နှင့် ချက်ချင်း ကျောက်ဖြစ်သွားနိုင်သည့် မရဏကျောက်စက်ရေများအကြောင်း ...

ပင်လယ်ဓားပြများ လာရောက်သိုဝှက်သောရတနာများကို တိုက်ခိုက်လုယူပြီး ကျွန်းပေါ်ရောက်လာသမျှ ပင်လယ်ဓားပြများကို လူသားကျောက်ရုပ်များအဖြစ်ပြောင်းလဲခဲ့ပုံများ၊ ထိုရွှေငွေရတနာများ သူနေသောဂူအတွင်းမှာထားကြောင်း၊ အရက်မူးလာသောအခါ အားလုံးပြောပြသည့်အပြင် မရဏကျောက်စက်ရေများရှိသော နဂါးချော်တွင်းများရှိသောနေရာကိုပင် လိုက်ပြပေးသည်။

“ခင်ဗျားလည်း ဒီကျွန်းမှာ ကျုပ်နဲ့အတူတူ ခေါင်းဆောင်လုပ်ပေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာပါလာတဲ့လက်နက်တွေက ကြောက်

စရာကောင်းတယ်၊ ရန်သူတွေလာရင် ခင်ဗျားပဲသတ်ဖြတ်ပေးပါ။ သူတို့ယူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ယူပါ”

ဟု ခွင့်ပေးလေသည်။

“အခုလိုခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရန်သူတွေလာရင် တိုက်ခိုက်ပေးပါ့မယ်”

ထိုသို့ပြောသည်ကို သဘောကျသောကြောင့် ပက်ထရစ်တို့ ပြန်ခါနီးသောအခါ ဂူအတွင်းမှာ ရွှေငွေရတနာများ အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်းပေါ်ရောက်လာသော ပင်လယ်ဓားပြများကို ပက်ထရစ်တို့ကပင် ခေါင်းဆောင်၍ သုတ်သင်ပစ်လေသည်။

လူရိုင်းများက ၎င်းတို့စေခိုင်းသည့်အတိုင်း နောက်မှလိုက်ကြလေသည်။

ပင်လယ်ဓားပြများ သိုဝှက်ရန်ယူလာသောရတနာများကိုလည်း ပက်ထရစ်က ယူပြီး အခြားအသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အထည်နှင့် အစားအသောက်များကိုတော့ လူရိုင်းများကိုပေးရာများစွာသဘောကျလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပက်ထရစ်က ဖမ်းမိသောလူများကို ဒီအတိုင်းမသတ်ဘဲ ကျောက်ရေများအတွင်းသို့နှစ်ပြီးမှ ထွက်ပြေးခိုင်းသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီရေတွေက သာမန်ရုံရေတွေမဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် ခြောက်ပြီး ကျောက်ဖြစ်သွားမယ့် မရဏကျောက်ရေတွေပဲ။ မင်းတို့ ဒီ ကျောက်ရေတွေမခြောက်ခင် ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်အောင် ပြေးနိုင်ပြီး ရေနဲ့ဆေးပစ်နိုင်ရင်တော့ အသက်ချမ်းသာရာရမယ်။ လမ်းမှာ အချိန်ကြာသွားလို့ ခြောက်သွားရင်တော့ လူသားကျောက် ရုပ်ဘဝရောက်မှာပဲ”

ဟုပြောပြီး လွှတ်လိုက်လေသည်။

ကျောက်ရေများနှင့်အလူးခံရသူမှာ ကိုယ်ပေါ်မှ ကျောက်ရေ များမခြောက်ခင်မှာ ရေဖြင့်ဆေးပစ်နိုင်ရန်အတွက် ရေရှိသော ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်အောင် အလျင်အမြန်ပြေးလေတော့သည်။

ထိုအချက်ကပင် သူ့အတွက် ကြီးစွာသောမှားယွင်းမှု ဖြစ် တော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

လျင်မြန်စွာပြေးလေလေ .. လေတိုက်နှုန်းက များလေလေ ဖြစ်ရာ ကိုယ်ပေါ်မှ ကျောက်ရေများက လျင်မြန်စွာခြောက်လိုက် လာပြီး နောက်ဆုံး ခြေရောလက်ပါ တဖြည်းဖြည်းနှင့်လေးလာ ပြီး ကျောက်ရုပ်ဘဝသို့ရောက်သွားလေသည်။

အတော်များများမှာ ရေပြင်ကိုလှမ်းမြင်ရသောကမ်းစပ်နေရာ ရောက်မှ ကျောက်ရုပ်ဘဝရောက်သွားကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေရာရောက်မှ ကျောက်ရုပ်ဘဝရောက်သွားရသော

အကြောင်းရင်းမှာကမ်းခြေမှာ ပင်လယ်လေတိုက်ခတ်မှုများသော နေရာဖြစ်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ထိုကုန်းပေါ်တွင် ပက်ထရစ် လက်ချက်ကြောင့် ကျောက်ရုပ်ဘဝပြောင်းသွားခဲ့ရသူများ မနည်းတော့ပေ ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

အကျဉ်းသားဘဝရောက်ကြရခြင်း

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါမှ သံပချိုင်တို့ သင်္ဘောရောက်လာလေတော့သည်။

ငှင်းတို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား တောင့်တင်းစွာ ပါလာကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ နောက်ကျပါလား။”

“ဒီမလာခင် ... လက်နက်နဲ့ လူထပ်ဖြည့်နေရတာက တစ်ကြောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ လာပြန်တော့လည်း ကင်းလှည့်နေတဲ့သင်္ဘောတွေကို ရှောင်နေရတာနဲ့ အခုလောက် အချိန်ကြာသွားတာပါဗျာ...”

ဟု ပြောသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျွန်းပေါ်မှာ တွေ့မြင်ရသော အခြေအနေအချို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့် ပုလဲလုံး ရခဲ့သော အဖြစ်အပျက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသောအဖြစ်အပျက်များကို တော့ မပြောတော့ပေ။

“အန္တရာယ်တွေနဲ့ရော တွေ့သလား ဆရာ”

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောက ဇမုန်းထန် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ပျောက်နေတယ်”

“အခု ကျုပ်တို့ ရောက်လာပြီဆိုတော့ လူရိုင်းတွေရှိတဲ့ နေရာသွားပြီး တိုက်ခိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ဖွဲ့ ပေါင်းရင် လက်နက်အင်အားရော လူအင်အားပါ တောင့်တင်း နေပြီပဲ”

သံပချိုင်က လူတစ်ယောက်ပျောက်နေသည်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သူပြုလုပ်လိုသောအကြောင်းကိုသာ ပြောနေသည်။

“အဲဒီလို အရမ်းလုပ်လို့ မရဘူး၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူရိုင်းတွေတင်မကဘူး တခြားအန္တရာယ်တွေလည်း အများကြီးရှိနေတယ်ဗျ”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဗျ”

“ဒီလိုလုပ်ကြမယ်လေ .. ခင်ဗျားတို့လည်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ စုံစမ်းကြ၊ ကျုပ်တို့လည်း စုံစမ်းမယ်၊ တိတိကျကျ သိရတဲ့အခါမှာ နှစ်ဖွဲ့ပေါင်းပြီးတိုက်ကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။”

“အင်း ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ဒါမှ တစ်ယောက်အကြောင်း ရှိရင် တစ်ယောက်က အကူအညီပေးလို့ရမှာ ...”

ဟု ပြောပြီး သံပချိုင်တို့က ၎င်းတို့သဘောကို အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွားလေသည်။

“ဒီလူကြည့်ရတာ သိပ်ဟန်ပုံမရဘူး၊ တစ်ခုခုကို ကြံစည်နေပုံရတယ်”

“ပင်လယ်ပြင်မှာ တခြားလူတွေရဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတောင် မတရား တိုက်ခိုက်ယူနေတဲ့သူက ကောင်းတဲ့အကြံအစည်မျိုးတော့ လုပ်ပါမလား။”

“သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင်တောင် အတော်သတိထားရမယ်၊ တကယ်လို့ ရတနာပစ္စည်းတွေရရင် တစ်မျိုးမျိုး ကြံစည်နိုင်တယ်”

“ပင်လယ် ဓားပြတစ်ယောက်ကို စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ထားလိုက်ရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ အမှားဖြစ်သွားမှာပေါ့။”

“ဒါထက် ကျွန်းပေါ်မှာ လူရိုင်းတွေအပြင် အခြားဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးတွေရှိနေတာလဲ ...”

“လူရိုင်းတွေထက် ပိုပြီး အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရှိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။”

“ဒီလိုဆိုရင် ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒါထက် ဇေယျာန်တစ်ယောက် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးနဲ့ တွေ့ပြီး ပျောက်နေတာလဲမသိဘူး။”

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ဇေယျာန် ပျောက်နေသည်မှာ သုံးရက်ခန့်ရှိပေပြီ၊ ပျောက်နေမှန်းသိသည်နှင့် နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းမှာပင် တောပေါ်တက်၍ ရှာကြည့်ကြသေးသည်။ သို့သော် မတွေ့ရပေ။

ထို့နောက်မှာလည်း နေ့တိုင်း တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်ရှာကြသော်လည်း အစအနမူပင် မတွေ့ရပေ။

ယခုလည်း ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်းပေါ် တက်ကြည့်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

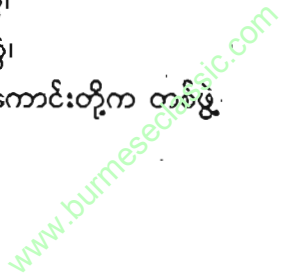
“ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့ လူစုခွဲရှာကြမယ်၊ အကြောင်းထူးရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အချက်ပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး လက်နက် ပစ္စည်းကိရိယာများကို အစုံအလင် ယူဆောင်ပြီး ကျွန်းပေါ်တက်ကြလေသည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင် က တစ်တွဲ၊

ဦးမွန်ထော်နှင့် ကျော်စွာက တစ်တွဲ၊

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဖန်ကောင်းတို့က တစ်ဖွဲ့

ခွဲပြီး တက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားသူများကတော့ သင်္ဘောကို စောင့်ရှောက်ရန် နေခဲ့ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အခြားလမ်းမှမသွားဘဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် နီးသော နေရာများ ဘက်သို့ ဦးစားပေးပြီး သွားလေသည်။ အကယ်၍သာ ဇေယျာထန် တစ်ယောက် လူသားကျောက်ရုပ်ဘဝ ရောက်နေပြီဆိုပါက ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့်နီးသောနေရာဘက်မှာ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသောကြောင့် ထိုနေရာဘက်သို့ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ဘောရှိသော နေရာနှင့် အတော်ဝေးဝေးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ တောနက်အတွင်းမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို ကြားရလေသည်။

“ကယ်ကြပါရှင် .. ကယ်ကြပါ ...”

နှစ်ယောက်သား နားစွင့်လိုက်ပြီး အသံကြားရာဘက်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် အတော်ဝေးဝေး ရောက်သည်အထိတော့ ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

“ကယ်ကြပါရှင် .. ကယ်ကြပါ”

အော်ဟစ်သံက နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်မှာရှိသော ကျောက်ရုပ်များ

ရှိသော အနီးတစ်ဝိုက်ဆီမှ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကျောက်ရုပ်အတော်များများ ရှိနေသည်။ ကျောက်ရုပ်များမှာ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးရှိကြသော်လည်း အားလုံးကတော့ လူသားကျောက်ရုပ်များချည်းဖြစ်သည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်၏ ရှေ့တွင် အရာဝတ္ထုတစ်ခုထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနီးသို့ သွားကြည့်သောအခါ ပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါ ... ဇေယျာထန် ကိုင်တဲ့ သေနတ်ပဲ ...”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... ဒီမှာလည်း ကြည့်ပါဦး”

ဦးဗန်ကောင်းက အနီးမှာရှိနေသော ကျောက်ရုပ်ကို ပြုလိုက်သဖြင့် အသေအချာကြည့်သောအခါ ထိုကျောက်ရုပ်မှာ ဇေယျာထန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင် ... ဒါ ဇေယျာထန် ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ထဲက လူတစ်ယောက်တော့ ကျောက်ရုပ်ဘဝ ရောက်သွားပြီ”

နှစ်ယောက်သား စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်နေကြစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်မှ တောတိုးလာသော ခြေသံများကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပတ်လည်ဝိုင်းထားသော ကပ္ပလီလူရိုင်းများကို တွေ့ကြရသည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ လာရောက် မိတ်ဆွေဖွဲ့တဲ့ အမူအရာမျိုးတော့ မရှိလှဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူသေကိုယ်သေတိုက်ပြီး ဖောက်ထွက်ကြမလား”

ဦးဗန်ကောင်းက ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့ထားသော ကွမ်းဖတ်များကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

“အခြေအနေကတော့ သိပ်ပြီး ထူးမယ့်ပုံမျိုး မရှိဘူး၊ သူတို့အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ မီးစင်ကြည့်ကရင် ပိုကောင်းမယ်”

ဟု ပြောပြီး လူရိုင်းများကို တိုက်ခိုက်မည့်ဟန် မပြတော့ဘဲ ပါလာသော သေနတ်ကိုပင် ကျောမှာ လွယ်ထားပြီး လက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ လူရိုင်းများ အနောက်ဘက်မှ အနက်ရောင် အဝတ်အစားများကို ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

ရောက်စ ညက မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးက သူတို့နှင့် မနီးမဝေး နေရာရောက်အောင် လျှောက်လာသည်။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် ဟန်ပန်အမူအယာကို အကဲခတ်ကြည့်ရုံနှင့် ကျွန်းသားတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်းတော့ သိသာသည်။

“စောစောက အော်လိုက်တဲ့ အသံဟာ မင်းအော်သံ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်တို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါတို့က မင်းတို့ရဲ့ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ စက်လှေက လူတစ်ယောက်ပျောက်နေတာရှာရင်းနဲ့ ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်လာတာ၊ သူ့ကို မင်းတို့ သတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကံကြမ္မာနဲ့သူဖြစ်ပြီး သေသွားတာပါ”

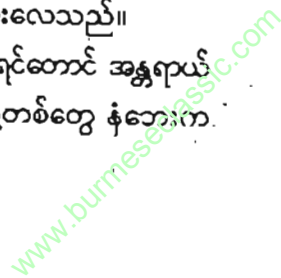
“ဒါထက် မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“အဲဒါ ရှင် သိစရာမလိုဘူး၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းခေါ်သွားရလိမ့်မယ်၊ ခုခံမယ်တော့ စိတ်မကူးကြနဲ့၊ ရှင်တို့သင်္ဘောက လူအချို့ကိုလည်း ဖမ်းထားပြီးပြီ”

ဟု ပြောသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ၎င်းတို့ ပါလာသော သေနတ်နှစ်လက်ကို ရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်ရာ လူရိုင်းနှစ်ယောက်က ကောက်ယူသွားသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လူရိုင်းများက ဘေးတဖက်တချက်မှ ဝန်းရံပြီး ခေါ်သွားလေသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာစမ်းတဝါးဝါးနဲ့သွားနေရင်တောင် အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့ချင်တွေ့နိုင်သေးတယ်၊ အခု သူတို့တစ်တွေ နံဘေးက

ပါတော့ သွားရတာ ပိုပြီးစိတ်ချရတာပေါ့”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းကပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အခက်အခဲတွေ့သော်လည်း စိတ်မညစ်တတ်သော ဦးဗန်ကောင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုဂူမှာ အခြားမဟုတ်ပေ ...။

ပက်ထရစ်တို့ ပင်လယ်ခါးပြအဖွဲ့ နေသော ဂူကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“ပင်လယ် ခါးပြတွေ ထင်တယ်၊ အခြေအနေမကောင်းလို့ ဒီကျွန်းမှာ လာခိုနေတာဖြစ်မယ်၊ ဟိုမိန်းကလေးကလည်း ပင်လယ်ခါးပြအဖွဲ့ထဲကပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက တိုးတိုးပြောသည်။

သူတို့ကို အတွင်းခေါ်သွားတော့ လူရိုင်းများက ပြန်လှည့်သွားကြလေသည်။

အတွင်းပိုင်းရောက်တော့ ပက်ထရစ်နှင့် အခြားသူများက ထွက်လာကြသည်။

“သူတို့က ဘယ်ကလဲ”

“ဟိုတစ်ပတ်က ရောက်လာတဲ့ လူတွေပါပဲ”

“သမီးက သိပ်တော်တာပဲ၊ သူတို့ကြည့်ရတာ အရင်

လူတွေနဲ့မတူတာအမှန်ပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးကိုတောင် အလွယ်တကူ ဖမ်းခေါ်လာနိုင်တယ်ဆိုတော့ ချီးကျူးရမှာပဲ”

မာရီယာ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတစ်ချက်ပေါ်သွားသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ပါ”

ထိုစကားကြောင့် အံ့ဩသွားကြဟန်ရှိသည်။

“မင်းက ဆရာဝန် တစ်ယောက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သုတေသနသမားတစ်ယောက်ပါ”

“သုတေသနသမားက ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“ပင်လယ်ခါးပြတွေထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေရှိတယ် ဆိုလို့ လာရှာတာပါ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သောအခါ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ ပက်ထရစ် က ပြောသည်။

“ဒီကျွန်းပေါ်ကို ရတနာ လာရှာတဲ့လူတွေကတော့ မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှတော့ ရတနာတွေမရကြပါဘူး၊ ဒါ့အပြင် ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်လာသမျှ လူတိုင်းလည်း အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ် မရှိကြဘူး၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ကျောက်ရုပ်တွေက သူတို့တွေပဲ

www.burmeseclassic.com

ပေါ့”

“ဒီလူတွေကို ခင်ဗျားတို့ပဲသတ်ပစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်သတ်တာချည်းတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကံကြမ္မာနဲ့သူဖြစ်ပြီး သေကြတာတွေလည်း ပါပါတယ်၊ တလောကပဲ မင်းတို့သင်္ဘောကလူတစ်ယောက်တောင် အဲဒီလိုဖြစ်သွားသေးတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အံတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်။

“အခု ကျုပ်တို့ကို ခေါ်လာတာလည်း အရင်လူတွေလိုပဲ သတ်ပစ်မှာ မဟုတ်လား”

“အင်း ဒီကိုရောက်လာပြီးမှတော့ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဒီအတိုင်းပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ပင်လယ်စောင့်ကင်းအဖွဲ့တွေ အကြောင်းကြားပြီး တစ်ခေါက် ပြန်လာမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ပညာတတ်တစ်ယောက် ဆိုတော့လည်း သတ်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ပက်ထရစ် နံဘေးမှာ ရပ်နေကြသည့် ထွန်းဇံနှင့် စံနက်ကျော်တို့က သိပ်မကျေနပ်ကြပေ။

“ပညာတတ်တဲ့ လူက ပိုပြီးဉာဏ်ရှိတော့ အန္တရာယ်လည်း ပိုကြီးတာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့ ဒီလိုလူမျိုးက အန္တရာယ်ပြန်ပေးရင် နှိမ်နင်းရတာ ခက်တယ်၊ မြန်မြန်သတ်လိုက်တာ အကောင်း

ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး... မြန်မြန်သာသတ်ပစ်လိုက်ပါ”

ထိုသို့ ဝင်ပြောသောအခါ ပက်ထရစ် က ဘာမှမပြောသော်လည်း မာရီယာက မကျေမနပ်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သတ်မှာပေါ့ကွာ၊ သူ့လိုလူမျိုးကျတော့ ဒီအတိုင်း သတ်လို့မကောင်းဘူး၊ သူ့ကိုယ်နဲ့ ဉာဏ်ရည်ချင်းပြိုင်ပြီး သတ်ရမှ အရသာရှိတာကွ၊ ကဲကဲ ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကျဉ်းသားတွေထားတဲ့ အခန်းထဲမှာသာ ချုပ်ထားလိုက်တော့ နောက်မှ သတ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထွန်းဇံနှင့် စံနက်ကျော်တို့မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ မာရီယာ ကိုယ်တိုင် အခြားလူများကို ခေါ်ပြီး ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့ကို အကျဉ်းစခန်းသို့ ပို့ပေးသည်။

အကျဉ်းစခန်းဆိုသည်မှာ ကျောက်တံခါးချပ်တပ်ထားသော ကျောက်ဂူတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ အတွင်းသို့ရောက်သည်အထိ မာရီယာကပင် လိုက်ပို့ပေးပြီး နောက်ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ သူမအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကျောက်တံခါးချပ်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး အပြင်မှ မင်းတပ်ချသွားကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အတွင်းပိုင်း အခြေအနေများကိုလိုက်ကြည့်ရာ ဝင်လာသောအပေါက်မှလွဲပြီး အခြား ထွက်စရာအပေါက်မရှိပေ။

ကျောက်တံခါးချပ်နေရာမှဝင်လာသော လေရှိနေသောကြောင့်သာ အသက်ရှူနိုင်ကြလေသည်။

ထိုအတွင်းရောက်တော့မှ နှစ်ယောက်သား အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နားကြရလေသည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာဒီလို မိန်းကလေးမျိုး တွေ့ရတာ အံ့ဩစရာပဲ .. သူ့အတွက် အန္တရာယ်တော့ ဝိုင်းနေမှာပဲ”

“သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းနဲ့ သွက်လက်ပုံရကြပေမယ့် မိန်းမဟာ မိန်းမပါပဲ၊ အကဲအခဲတစ်ခုခုနဲ့ တွေ့ရင်တော့ ပျော့သွားမှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းသတ်မပစ်တာတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

“ချက်ချင်းမသေရသေးတော့ အခွင့်အရေး ရနိုင်သေးတာပေါ့ အဘရာ ...”

အချိန်က ညနေစောင်းဖြစ်လာဟန်ဖြင့် ကျောက်ဂူအတွင်းမှာ မှောင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ တံခါးပေါက်နားမှာ ရှိသော ကျောက်တုံးတစ်တုံး ဟသွားပြီး အပြင်မှ သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက်ရန် ရေနံအစားအသောက်များ လာပို့ပေးသည်။

ကုလားများထမင်းစားသော ဗန်းထဲတွင် ဟင်းနှင့်ထမင်းကို ပုံပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

အစားအသောက်လင်ဗန်းကို အတွင်းပြန်ပို့ပေးပြီးသည်နှင့် အပေါက်ဝက ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထမင်းစားရန် ပြင်လိုက်သည်နှင့် ထမင်းပုံအောက်မှ အစွန်းထွက်နေသည့် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို တွေ့မြင်သဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို စာရွက်ကလေးကို ဖြေလိုက်တော့ ...

“ဒီည ကျောက်ဂူအောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ပင်မြင့်ကြီးအောက်ကို လာခဲ့ပါ”

ဟူ၍ ရေးထားသော စာကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းကိုပါပြလိုက်ရာ ဦးဗန်ကောင်း မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား အပြုံးရိပ်များ ပေါ်သွားသည်။

“ကံကောင်းလို့ ရတာတွေရှိတဲ့ကျွန်းကို ရောက်ရပေမယ့် ကံဆိုးလို့ အဖမ်းခံရတယ်၊ အခု ကံကောင်းလာပြန်တော့ ကယ်မယ့်သူ ပေါ်လာပြီ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၁)

မာရီယာနှင့် ပြန်တွေ့ရခြင်း

အမှောင်ထုများက ဂူအတွင်းမှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်။ ညဦးပိုင်းအချိန်က ကြားနေရသော အပြင်ဘက်မှ ဆူညံသံများလည်း ဟဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ညအချိန် ကြည့်၍ ရသဖြင့် ည ၁၂ နာရီအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လို ထွက်မှာလဲ”

“ထွက်စရာဆိုလို့ ဝင်ပေါက်ပဲရှိတော့ အဲဒီမှာပဲ အခြေအနေ ကြည့်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောပြီး ဂျာကင်အိတ်အတွင်းမှာ အရေးအကြောင်း

ရှိလျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန်ထည့်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအသေးနှင့် ဘောင်းဘီအတွင်း ခြေသလုံးမှာကပ်ချည်ထားသော သေနတ်နှင့် ပေါက်ဓားသုံးလက်ကို ထုတ်ပြီး ခါးပတ်မှာ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

သူ့အတွက် ထိုလက်နက်များ ရှိနေသေးသောကြောင့် တော်ရုံရန်သူနှင့်တွေ့ပါကလည်း မှုစရာမလိုတော့ပေ။

ဦးဗန်ကောင်းကတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် အမြဲတစေ လက်တွဲဖော်ဖြစ်သောကြောင့် အံ့သြခြင်းမဖြစ်တော့ပေ။ အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျောက်တံခါးချပ်အနီး သွားပြီးလက်ဖြင့် တွန်းကြည့်သည်။

မလှုပ်ပေ ...။

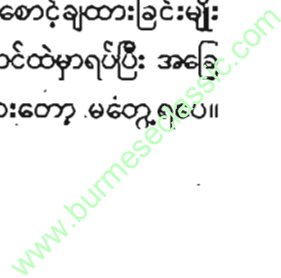
အတန်ငယ် အားစိုက်တော့မှ လှုပ်လာသည်။

နံ့ဘေးသို့ တွန်းကြည့်တော့ အပြင်မှ မင်းတုံးဖြုတ်ထားသောကြောင့် လူတစ်ယောက် ဝင်သာထွက်သာရုံ ရနိုင်လောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း ဟသွားသည်။

ထိုအပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လေသည်။

အပြင်၌ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးနေသည်။

ကျောက်ဂူဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် အစောင့်ချထားခြင်းမျိုး မရှိပေ။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အမှောင်ထဲမှာရပ်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြားတော့ မတွေ့ရပေ။

ကျောက်ဂူ အနောက်ဘက်မှာတော့ ထူးထူးခြားခြား တစ်ပင်တည်းမြင့်တက်နေသော သစ်ပင်မြင့်ကြီး တစ်ပင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့ရှိနေသော နေရာနှင့် မဝေးလှပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်ထဲမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အဆင်သင့်ကိုင်ပြီး ထိုနေရာသို့သွားလေသည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှာ လရောင်ရှိသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတန်အသင့်မြင်နိုင်သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့် သစ်ပင်မြင့်ကြီးများသာ ရှိသဖြင့် တောခြေမရှုပ်လှပေ။ သစ်ပင်မြင့်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် ဒီအတိုင်းတော့ မဟုတ်ပေ ...

တစ်စုံတစ်ခုက လည်ပင်းနှင့် ကိုယ်ကို ပတ်ထားသောကြောင့် မလှုပ်သာအောင် ဖြစ်နေသည်။

အနီးသို့ တိုးသွားပြီး လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်ကွင်းကမကောင်းပေ ... လူတစ်ယောက်ကို စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်က တစ်ကိုယ်လုံးရစ်ပတ်ရန် ကြိုးစားနေသောမြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ကပျာကယာ အနားကပ်သွားပြီး စပါးကြီးမြွေ၏ဦးခေါင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

သို့သော် တော်တော် ဖမ်းမရဘဲရှိနေရာ အတော်ကြီးကြီး

စားလိုက်မှ ဖမ်းမိသွားသည်။

မိသည်နှင့် ခါးထဲမှာထိုးထားသည့် အမဲလိုက်ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မြွေ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ချလိုက်သည်။

ဓားကထက်သောကြောင့် တိခနဲ ပြတ်ကျသွားရာ သွေးများ ပန်းထွက်လာကာ နှစ်ယောက်စလုံးကို ရွံစိုသွားလေသည်။ ခဏကြာတော့ မြွေက ရစ်ပတ်ထားသည်များ တဖြည်းဖြည်း လျှော့ကာပြေကျသွားသည်။

မြွေပတ်ခံသူမှာလည်း မြေပေါ်သို့ ခွေကျသွားသည်။ ထိုအခါမှ မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ကိုဖမ်းလာသောအမျိုးသမီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် အခြားတစ်နေရာသို့ ပွေ့ယူသွားပြီး သတိပြန်ရအောင် ပြုစုပေးရလေသည်။

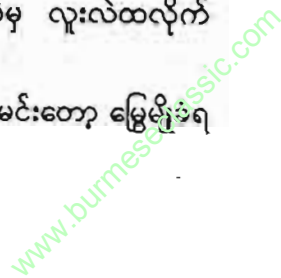
“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ...”

ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားပြီး အတန်ကြာအောင် ပြုစုပေးတော့မှ တအင်းအင်းတဲအဲဖြင့် သတိပြန်ရလာသည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ...”

သတိပြန်ရလာသောအခါ ရင်ခွင်ထဲမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

“ငါသာ အချိန်မီ မရောက်ရင်တော့ မင်းတော့ မြွေမျိုးခရ

မှာပဲ ...”

“အခုလို ကယ်ပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလိုဖြစ်ရတာ ရှင့်ကြောင့်ပဲ”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညဦးကတည်းက ဒီနေရာမှာ လာစောင့်နေတာ ရှင်က အခုမှထွက်လာတော့ မြေပတ်ခံရတာပေါ့၊ ကံကောင်းလို့ မသေ တယ်”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါဖြင့် စာရေးမှာတာ မင်းပဲပေါ့ .. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲဟင်”

မာရီယာက သူမကိုယ်ပေါ်မှစွန်းပေနေသော မြွေသွေး များကို လက်ဖြင့်ဖယ်ပစ်နေရင်းမှ ပြောပြသည်။

“ဒီကျွန်းက အန္တရာယ်များတဲ့ကျွန်းတစ်ကျွန်းပဲ၊ ဒီကျွန်း ပေါ်ရောက်လာရင် အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်သွားတဲ့ လူအတော် နည်းတယ်၊ လူရိုင်းတွေရဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ကျောက်ဖြစ်စေ တဲ့ ကျောက်ရေအိုင်တွေရှိတယ်”

နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ အဖွဲ့တွေကလည်း ဒီကျွန်းပေါ်ကို အခြားသူတွေ ဟာတာကို သဘောမကျကြဘူး”

“မင်းတို့က ပင်လယ်ဓားပြအဖွဲ့တွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီမှာလာနေတာလဲ”

“အခု ပင်လယ်ပြင်မှာ အရင်ကလို အခြေအနေမကောင်း တော့ဘူး၊ ကမ်းခြေစောင့် တပ်ဖွဲ့တွေက ပင်လယ်ဓားပြတွေ ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းနေလို့ ဒီမှာလာနေကြတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တခြားလူတွေရောက်လာတာကို မကြိုက်ကြတာပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာရှိနေတာကို သိသွားရင် ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့တွေ ချက်ချင်း ရောက်လာမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ လူ တွေကို အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်လွှတ်မပေးကြတာ ...”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လူသားကျောက်ရုပ်တွေ ဖြစ်နေတာ မင်းတို့လက်ချက်တွေမဟုတ်လား”

“အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျောက် ရေအိုင်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ တချို့လည်း သူတို့ဘာသာ ကျပြီး ကျောက်ဖြစ်သွားကြတာ”

“ဒါဖြင့် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ပင်လယ်ဓားပြတွေ လာဝုတ်ထား တဲ့ရတနာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာရော အမှန်ပဲလား”

မာရီယာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လူရိုင်းတွေ

www.burmeseclassic.com

နေတဲ့ ဂူတွေထဲမှာရှိတယ်”

“မင်းဘဝကရော ဒီလိုကျွန်းပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး နေသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီလား”

ထိုစကားကြောင့် မာရီယာထံမှ သက်ပြင်းချသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့တွေ့ချင်တာ ဒီအကြောင်းပြောဖို့ပါပဲ”

မာရီယာ က သူမ ဘဝ အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း ပင်လယ် ဓားပြသင်္ဘောပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပုံများ၊ အရွယ်ရလာသော အခါ အခြားပင်လယ်ဓားပြများနှင့် ရင်ဘောင်တန်းပြီး တိုက် ခိုက်လုယက်ခဲ့ရသောအကြောင်းများ၊ တစ်ချိန်ကျလျှင် ထို မကောင်းမှုများကို စွန့်လွှတ်ပြီး အခြားတစ်နေရာမှာ ဇာတ်မြုပ် နေရန်စိတ်ကူးထားသော်လည်းနောက်လိုက်ငယ်သားများကြောင့် သွားခွင့်မရပဲ ထိုကျွန်းပေါ်မှာပင် ဆက်လက်နေခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်မတို့ သားအဖမှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာ အချို့ရှိပါတယ်၊ ဒါတွေကို ထုခွဲရောင်းချရင် ဘဝထူထောင်လို့ ရပါတယ်”

ထိုစကားများကြားသောအခါ မာရီယာတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်၏ ဘဝပုံရိပ်အချို့ကို သိရပြီး သနားစိတ်ပင် ဝင်လာမိ

သည်။

“အခု ငါနဲ့ တွေ့ချင်တာ ဘယ်လိုအကြောင်းရှိလို့လဲ”

“ရှင်ကို အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လိုအကူအညီတောင်းမှာလဲ .. ငါတောင် နေ သေရမလား .. ည သေရမလားမသိတဲ့ မင်းတို့ရဲ့ အကျဉ်း သားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရပြီလေ”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုဖမ်းတာ အခြားလူတွေ စိတ်ကျေနပ်ဖို့ ထက် ကျွန်မတို့သားအဖအတွက် အကူအညီရနိုင်မယ်ထင်လို့ တမင်ဖမ်းခဲ့တာပါ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် လွတ်မြောက်အောင် အကူအညီပေးလို့ရပါတယ်”

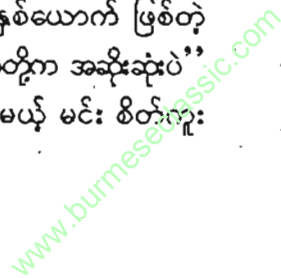
“ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု ငါက ဘယ်လို အကူအညီပေးရမှာလဲ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့သားအဖနှစ်ယောက် ကို ဒီကျွန်းပေါ်ကနေ လျှို့ဝှက်ပြီးခေါ်သွားပေးဖို့ပါပဲ။ ဒီအတွက် ရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်”

“ခေါ်သွားတာကတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့သိရင် ကျေနပ်ကြပါမလား”

“သူတို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဆိုးဆုံးကတော့ အဖေရဲ့ လက်ထောက်နှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ထွန်းခဲနဲ့ စံနက်ကျော်တို့ နှစ်ယောက်ပေါ့။ သူတို့က အဆိုးဆုံးပဲ”

“ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ .. ဒါပေမယ့် မင်း စိတ်ကူး

ထားတဲ့ အကြံအစည်ကို မင်းအဖေကော သဘောတူပါ့မလား”

“အဖေကို ကျွန်မ ပြောထားပြီးပါပြီ၊ အဖေကလည်း ကျွန်မဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် ဒီမှာ ဆက်နေဖို့စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဖေ မရှိတော့ရင် ကျွန်မ ဒီလူတွေ ကြားမှာ ဘယ်လိုမှဆက်နေလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ .. မင်းတို့က ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးပြီ ဆိုရင်တော့လည်း ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အကူအညီပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ရဲ့အကူအညီမပါဘဲနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်မြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“လိုတာကို ကျွန်မ အကူအညီပေးပါ့မယ်၊ နောက်တစ်ခု ပြောထားရဦးမယ် .. ဒီကျွန်းရဲ့အလယ်လောက်မှာ အမြင့်ဆုံး တောင်ကုန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ဒီကျွန်းရဲ့ တစ်ခုတည်း သော ရေထွက်စမ်းတစ်ခုရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“လူရိုင်းတွေရော ကျွန်မတို့တတွေရော .. သောက်ရေ အဖြစ် အသုံးပြုကြတဲ့ လျှို့ဝှက်ရေထွက်စမ်းလည်းဖြစ်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကျောက်ရေအိုင်ထဲကျသွားခဲ့လို့ ရေဆေးဖို့ ကမ်းခြေ ရောက်အောင်ပြေးရင် အချိန်မမီပါဘူး၊ ကမ်းစပ်ရောက်တာနဲ့ ပင်လယ်လေနဲ့ထိပြီး ချက်ချင်း ကျောက်ဖြစ်သွားမှာပါပဲ”

“အင်း .. ပြောပါဦး”

မာရီယာ က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်းရဲ့ ဘယ်နေရာပဲရှိတဲ့ ကျောက်ရေအိုင်ထဲကို ကျ သွားခဲ့ရင် ကျွန်းအလယ်နေရာလောက်မှာရှိတဲ့ ရေထွက်စမ်းကို ရောက်အောင်သွားနိုင်ရင် အချိန်မီ ဆေးကြောပစ်နိုင်ပြီး အသက် ရှင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီအချက်က ဒီကျွန်းရဲ့ အရေးအကြီးဆုံး လျှို့ ဝှက်ချက်ဖြစ်တာကြောင့် ရှင့်အနေနဲ့ သိထားသင့်တယ်”

“အခုလိုပြောပြတာ သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါ ထက် မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မာရီယာ ပါ ...”

“နာမည်လှသလောက် မင်း ဖြတ်သန်းရတဲ့ ဘဝကတော့ ကြမ်းလှတယ်၊ ငါ နာမည်က မင်းထင်ကျော်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ငါတို့ ဒီကျွန်းကို စရောက်တဲ့ညက မင်းကို မှန်ပြောင်းနဲ့ တွေ့လိုက်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေတာပါ”

“ရှင် ...”

“ဪ .. တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်ကမိန်းကလေးရောက်နေတာလဲဆိုပြီး စိတ် ဝင်စားတာပါ”

မာရီယာ ထံမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက်ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကိုမြင်လိုက်စတည်းက အကူအညီ ပေးနိုင်လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ထင်လိုက်မိပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း အခုလို ရအောင်ဖမ်းခေါ်ပြီး အကူအညီ တောင်းရတာပါ”

“မင်း အကူအညီတောင်းတဲ့ပုံက ကြောက်စရာပါလား မာရီယာရယ် .. တကယ်လို့ ငါတို့က ခုခံရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီတော့လည်း ကျွန်မရဲ့ကံတရားအတိုင်းပဲပေါ့၊ ဒီအတိုင်း နေရတာနဲ့စာရင် သေသွားတော့ရော ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့ မာရီယာရယ် .. ငါတို့ မင်းတို့သားအဖကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ကယ်ပြီး ဒီကျွန်း ပေါ်ကလွတ်အောင် ခေါ်သွားပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မာရီယာက ကျေးဇူးတင်သော အကြည့် ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအကြည့်ထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါဝင်နေကြောင်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၂)

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် သေမင်းခံတွင်း

သံပချိုင်တို့မှာ အကြံအစည်ရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ ၏အကြံအစည်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကို ရှေ့တန်း တင်ပြီး အခြေအနေကောင်းသည်နှင့် ရွှေငွေရတနာများကို မရ ရအောင် ယူပြီး ထိုကျွန်းမှထွက်ပြေးကြရန် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပေ သည်။

သို့ကြောင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့နှင့် တစ်ပတ်ခန့် ကွာပြီးမှ ထိုကျွန်းသို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ ကြောင့်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ အဖမ်းခံသွားရသော သတင်းကို သံပချိုင်တို့က သိသွားကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုရက်များမှာပင် သံပချိုင် မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခု ရောက်လာလေတော့သည်။

၎င်းရှိသောသင်္ဘောတို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ ထွန်းဇံ နှင့် စံနက်ကျော်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ သေနတ်တစ်လက်စီပါလာကြပြီး အခြားနှစ်ယောက်ပါသော်လည်း ကမ်းပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သင်္ဘောအတွင်းသို့ဆင်းလာကြပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူနှင့် တွေ့လိုကြောင်းပြောသဖြင့် သံပချိုင်နှင့်တွေ့သည်။

“ကျုပ်က ဒီသင်္ဘောရဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျုပ်တို့က ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေပဲပေါ့ဗျာ ... ဒါထက် ခင်ဗျားတို့က ရော ပင်လယ်ဓားပြတွေပဲ မဟုတ်လား”

ထွန်းဇံ က သင်္ဘောပေါ်မှ အခြေအနေများကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းနှင့်မေးလိုက်သည်။

“အေးဟုတ်တယ် .. ငါတို့ကလည်း ပင်လယ်ဓားပြတွေပဲ၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ အခြေအနေမကောင်းလို့ ဒီမှာလာခဲ့တာဆိုရင် မမှားဘူးပေါ့၊ အခုလို ပင်လယ်ဓားပြအချင်းချင်းတွေရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ.. ကြုံကြိုက်တုန်း အရက်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဧည့်ခံပါမယ် .. လာကြ”

သံပချိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ၎င်းအခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး အကောင်းစားအရက်နှင့် ဧည့်ခံသည်။

“ကဲ ... မင်းတို့ရောက်လာတဲ့ကိစ္စလည်း ပြောပါဦး”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ထွန်းဇံ နဲ့ စံနက်ကျော်လိုခေါ်တယ်၊ ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင် ပက်ထရစ်ရဲ့ လက်ထောက်တွေပဲပေါ့”

“ကြားဖူးတယ်.. ကြားဖူးတယ်၊ ပက်ထရစ် ဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲ၊ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ပင်လယ်နဂါးတစ်ကောင် လို့တောင်ပြောနေကြတာပဲ”

“တစ်ချိန်က ပင်လယ်နဂါးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ အစွယ်ကျိုးနေတဲ့ ရေမြွေတစ်ကောင်လောက်တောင် အသုံးမကျတော့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် သံပချိုင်က သဘောကျစွာရယ် လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားလို့လဲ”

“အခုဆိုရင် အရင်လို ပင်လယ်ထွက်ပြီး ဓားပြမတိုက်တဲ့တော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့အားလုံးကို ကျွန်းပေါ်မှာတင်ထားပြီး လူရိုင်းတွေလိုပဲ ရှာဖွေစားသောက်နေရတယ်၊ နောက်ပြီး အရင်ကရှာဖွေထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကိုလည်း အခုချိန်ထိ ခွဲဝေမပေးဘူး၊ အားလုံး သူ့ဆီမှာပဲယူထားတယ်”

“ဒါတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ”

“ကျုပ်တို့က အဲဒါကိုမကျေနပ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့လာပေါင်းတာပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့မှာ လူအင်အား လက်နက်အင်အား ပြည့်စုံတယ်၊ အင်အားတောင့်တယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ချင်ကြသလဲ”

“ကျုပ်တို့ ပက်ထရစ်ကိုတိုက်ပြီး ရတနာတွေယူချင်တယ်၊ ရရင် ဒီကျွန်းကပြေးချင်တယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား အကူအညီပေးနိုင်မလား”

“ဒါကတော့ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းတို့လိုအတွင်းလူပါပြီဆိုရင် ငါတို့ အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ရတနာတွေရရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားဖို့ကတိပေးပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကြိုက်ပြီ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်တော့စ၊ ကြမလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက အလောတကြီးလုပ်ရင် ဘေးအန္တရာယ်နဲ့တွေ့နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့သုံးယောက်တိုင်ပင်ပြီး သေသေချာချာအကွက်ရိုက်ပြီးမှလုပ်ကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အင်း.. ဒီလိုဖြင့်ရင်လည်း ခင်ဗျားကိုပဲ ခေါင်းဆောင်

တင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပဲ စီစဉ်ပေးတော့ဗျာ”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူနဲ့ဟေ့ ... ငါ တစ်သက်လုံး ပင်လယ်ဓားပြလုပ်လာတဲ့လူဆိုတော့ ဒီလိုအလုပ်မျိုးလောက်တော့ မခက်ပါဘူး၊ ဒါထက် မင်းတို့ကို မေးရဦးမယ်၊ ရတနာပစ္စည်းတွေက ပက်ထရစ်ဆီမှာ အားလုံးရှိနေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲ၊ အားလုံး သူ ယူပြီးသိမ်းထားတယ်”

“ဒါထက် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ပင်လယ်ဓားပြတွေမြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာတွေလည်းရှိတယ်၊ အဲဒါတွေက ဘယ်မှာလဲ”

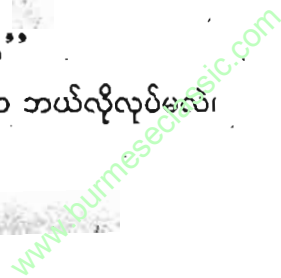
“အဲဒီရတနာတွေက လူရိုင်းတွေယူထားတယ်၊ သူတို့ နေတဲ့ဂူတွေထဲမှာရှိတယ်လို့တော့ သတင်းကြားတယ်”

“ဒီအတိုင်းမှန်ရင် လူရိုင်းတွေကိုတိုက်ခိုက်ပြီးယူရင်ကော မရဘူးလား”

“လူရိုင်းတွေက တိုက်ရင် ပက်ထရစ် က သိသွားပြီး ဒီအတိုင်းနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့အကြံအစည်ကိုပါ သူ ရိပ်မိသွားနိုင်တယ်၊ အကောင်းဆုံးက ပက်ထရစ်တို့ တစ်တွေကို အရင်ဖြူပြီးမှ လူရိုင်းတွေကိုရှင်းရင် ပိုပြီးလွယ်မယ်”

“အင်း .. ဒါလည်းကောင်းသားပဲ”

“ဒါထက် ဟိုလူတွေသင်္ဘောကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊

သူတို့ခေါင်းဆောင်တွေကိုတော့ ပက်ထရစ်က ဖမ်းထားပြီးပြီ”
“ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့လူက ကြံရည်ဖန်ရည်ကောင်း
တယ်။ သူ့ကိုမိထားပြီးမှတော့ သတ်ပစ်လိုက်ပေါ့။ သူမရှိရင်
ဘာမှအန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့ဘူး”

“အင်း... ဒီအကြံကောင်းတယ်။ စခန်းပြန်ရောက်တာနဲ့
သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ခိုင်းရမယ်”

“မင်းတို့ ပီပီရီရီကြပါစေ။ တစ်ခုခုလွဲချော်သွားတာနဲ့
ငါတို့တစ်တွေ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ အခြေအနေကောင်းပြီ
ဆိုတာနဲ့ ငါ့ကိုသတင်းပို့ပါ။ အမြန်ဆုံးဝင်တိုက်ဖို့ စီစဉ်ကြ
မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”
ထို့နောက်မှာတော့ ထွန်းဇံနှင့်စံနက်ကျော်တို့နှစ်ယောက်
ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

သံပချိုင် ကတော့ မမျှော်လင့်ပါဘဲ အခွင့်အရေးဝင်ရောက်
လာသောကြောင့် မကြာခင် သူ၏အကြံများအောင်မြင်တော့မည့်
အရေးကို တွေးကာ များစွာကျေနပ်နေတော့သည်။

ထွန်းဇံနှင့် စံနက်ကျော်တို့မှာ ဟန်မပျက် စခန်းသို့ပြန်သွား
ကြပြီးနောက် ပက်ထရစ်ကိုပြောသည်။

“ဆရာကြီး အခု ဖမ်းမိထားတဲ့လူနှစ်ယောက်ကို အမြန်
ဆုံးသတ်ပစ်ရမယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကိုဖမ်းဖို့လာကြတဲ့လူ

တွေဆိုတာ ဆာချာတယ်။ သူတို့အပြင် နောက်ထပ်စက်လှေတွေ
လည်းပါလာသေးတယ်။ သူတို့ကို အမြန်သတ်ပစ်ပြီး ပြင်ဆင်
သင့်တာ ပြင်ဆင်ထားရင် ပိုကောင်းတယ်”

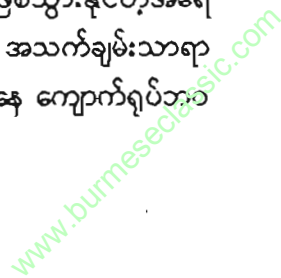
ဟု ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းလာသောကြောင့် ပက်ထရစ်လည်း
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်ဦးဗန်ကောင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို
ထုံးစံအတိုင်း သတ်ပစ်ရန် ပြင်ဆင်ရလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို မရဏကျောက်
ရေအိုင်များရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာ
ရောက်သည်နှင့် ကျောက်နှစ်ရေများရှိသောအိုင်အတွင်းသို့ ပစ်ချ
လိုက်သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း”
နှစ်ယောက်စလုံး အိုင်အတွင်းသို့ကျသွားရာ အဖြူရောင်
ကျောက်ရေများက တစ်ကိုယ်လုံး နေရာလပ်မရှိအောင်ပေသွား
လေသည်။

သူတို့ ကျောက်ရေအိုင်အတွင်းမှ ပြန်တက်လာသောအခါ
ပက်ထရစ် က ပြောသည်။

“ဒီကျောက်ရေက တခြားမဟုတ်ဘူး။ လေနဲ့ထိရင်ပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ နေရောင်နဲ့ထိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောက်ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့အရေ
တွေပဲ။ မခြောက်ခင် ရေနဲ့ဆေးပစ်ရင်တော့ အသက်ချမ်းသာရာ
ရမယ်။ ခြောက်သွားရင်တော့ လူစင်စစ်ကနေ ကျောက်ရုပ်ဘာ

ပြောင်းသွားမှာပဲ။ ကျောက်ရုပ်ဘဝရောက်ပြီးရင်တော့ ဘယ်သူမှကယ်လို့မရဘူး။ မင်းတို့ကို တစ်ခုပြောလိုက်မယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာတော့ ရေရှိတဲ့နေရာ မရှိဘူး။ အနီးဆုံးရေရှိတဲ့နေရာကတော့ ပင်လယ်ကမ်းခြေပဲ။ ကံ .. အချိန်ရှိတုန်း ပြေးကြပေတော့။ ကံ ကောင်းပါစေလို့ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွာ။ ဟား ဟား ဟား ဟား။”

ပက်ထရစ် က ပြောရင်းနှင့် သဘောကျစွာရယ်လိုက်ရာ နောက်မှရပ်နေကြသူများကလည်း ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က မာရီယာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့လေသည်။

သူတို့အတွက် အသက်ဘေးမှလွတ်ကင်းမည့်နေရာမှာ တစ်နေရာပဲရှိသည်။

မာရီယာ ပြောသွားသောနေရာပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့အနေနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်အောင် ဘယ်နည်းနှင့်မှမသွားနိုင်တော့မှန်း ရှိပုံမိကြသည်။

အကယ်၍သာ မာရီယာ ပြောသွားသောနေရာကိုသာ ချက်ချင်းရှာမတွေ့ပါက သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိနိုင်တော့ပေ။

နှစ်ယောက်သား ကျွန်း၏အလယ်ပိုင်းရှိရာသို့ ဦးတည်သွားကြလေသည်။ ထိုသို့သွားရာမှာ နှေးလျှင်လည်း မဖြစ်။

မြန်လျှင်လည်းမဖြစ်ပေ။

နှေးလွန်းလျှင် လမ်းမှာတင်အချိန်ကြာပြီး ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

မြန်လွန်းတော့လည်း လေတိုက်နှုန်းများပြီး ကျောက်ရေများက အလျင်အမြန်ခြောက်သွားကြမည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ကြောင့် မနှေးလွန်း မမြန်လွန်းသောခြေလှမ်းဖြင့် သွားကြလေသည်။

အထူးသဖြင့်တော့ နေရောင်ခြည်စူးစူးရဲရဲကျသောနေရာများကိုကွင်းသွားကြရသဖြင့် ခရီးမတွင်လှပေ ...။

ထို့ပြင် ဘယ်နေရာမှန်းမသိသောကြောင့် စမ်းတဝါးဝါး သွားနေရသောကြောင့် အချိန်ကြာနေသည်။

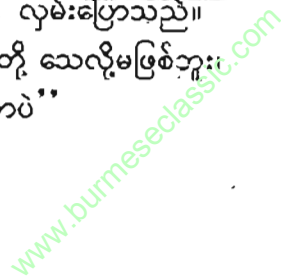
အတန်ကြာသည်အထိတော့ မာရီယာ ပြောသော ရေထွက်စမ်းကို မတွေ့ရသေးပေ ...။

ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဟုတွေးမိသောအခါ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသည်။

“မောင်ထင်ကျော် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်တော့လမ်းလျှောက်ရတာ နည်းနည်းလေးလာသလိုပဲ”

ဦးဗန်ကောင်း က ဗလုံးဗထွေးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“အားတင်းထား အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ သေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့သေရင် အားလုံး သေကြမှာပဲ”

ထိုသို့သာပြောသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းလျှောက်
ရတာ လေးလာသလိုဖြစ်လာသည်။

သို့သော် လက်နှင့်ခြေထောက်ကတော့ လှုပ်ရှား၍ရနေ
သေးသည်။

အဆိုးဆုံးက မျက်နှာနေရာဖြစ်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှ
ကျောက်ရေမှာ ခပ်ပါးပါးရှိနေသောကြောင့် လေနှင့်ထိရုံနှင့်ပင်
တင်းလာသည်။ မျက်ခွံများက လေးလာသည်။

နှာခေါင်းပေါက်ဝများ ပိတ်သလိုဖြစ်လာပြီး အသက်ရှူ၍
မဝသလိုဖြစ်လာလေသည်။

သို့သော်လည်း ကြိုးစားပြီးလျှောက်နေရသည်။
တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ နားထဲမှာ ရေစီးကျသော

အသံလိုလို တစ်စွန်းတစ်စကြားလိုက်ရသည်။
စိတ်ထဲမှာ ဇေဇေဝါဖြစ်သွားလေသည်။

မိမိစိတ်ထဲမှာထင်နေသောကြောင့် ကြားမိကြားရာကြားနေ
မိသလားဟုထင်မိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ထိုကြားနေရသောအသံမှာ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့်ဝေးဝေးပျောက်သွားသည်။

“ဟင် ...”

ထိုအခြေအနေကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က သဘော
ပေါက်လိုက်သောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ်

ဝင်သွားသည်။

သူနားနေရာမှာကပ်နေသော ကျောက်ရေများခဲသွားပြီး ဖြစ်
ကြောင်း သိလိုက်သည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျောက်ရေများ
ခဲကာ ကျောက်ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

အရေးကြီးသော နှာခေါင်းပေါက်နှင့် ပါးစပ်ပေါက်နေရာ
ကျောက်သားဘဝမပြောင်းခင်မှာ ရေရှိသောနေရာသို့ ရောက်မှ
ဖြစ်မည်။

သို့မဟုတ်ပါက မျှော်လင့်ချက်မရှိနိုင်တော့ပေ ...

လျှောက်နေရင်းမှ ခြေထောက်များ တဖြည်းဖြည်းလေးလာ
ချေပြီး ...

လေးလံသောကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ဆွဲထားသကဲ့သို့
ဖြစ်လာသည်။

ဦးပန်ကောင်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ခြေလှမ်း
တစ်လှမ်းကိုပင် အနိုင်နိုင်လျှောက်နေရသောပုံမျိုးဖြစ်နေချေပြီ။

မိမိတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေမှကောင်းနိုင်ပါတော့မလား
ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အနေနှင့် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး
ရန်သူအမျိုးမျိုးနှင့်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသော်လည်း ရင်ဆိုင်
ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုကဲ့သို့ မိမိအနေနှင့် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ သေရတော့မည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားမိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးဗန်ကောင်းက ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံဖြင့် အော်ရင်း ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် တစ်နေရာသို့ပြသည်။

နားမှ အသံမကြားရသော်လည်း တောင်ကုန်းနှစ်ခုကြားမှ စီးကျနေသောရေများကိုလှမ်းမြင်ရသည်။

ရေစီးကြောင်းရှိပြီဆိုလျှင် ရေအိုင်တွေ့ရပေတော့မည်။ သို့ကြောင့် ထိုနေရာရောက်အောင်ကြိုးစား၍သွားလေသည်။ ခဏကြာတော့ ရေအိုင်ရှိသောနေရာ၏ကမ်းစပ်သို့ရောက်သွားသည်။

ရေအိုင်ကိုလည်း မြင်ရလေပြီ ...။

စိတ်ထဲမှာ ကံကောင်းပြီဟု ထင်လိုက်သောအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကံဆိုးခြင်းက ဝင်လာလေတော့သည်။

ဦးစွာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ကျောက်သားဘဝပြောင်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် မှောင်ကျသွားလေပြီ။

နာခေါင်းပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက်များလည်း ပိတ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အသက်ရှူ၍မရတော့ပေ ...။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လှမ်းနေသောခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရပ်တံ့သွားခဲ့လေပြီ ...။

နှစ်ယောက်စလုံး ရေမြင်ရုံသောနေရာရောက်သောအခါမှ

ကျောက်ရုပ်ဘဝပြောင်းလွှားကြလေပြီ။

ထိုအခိုက်အတံ့လေးမှာ ခံစားရသောခံစားမှုက အတော်ကစားဆိုးရွားလေသည်။

အသက်မသေသေးသော်လည်း သေနေသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ အသိစိတ်ကရှိနေသော်လည်း လူက တစ်စက်ကလေးမှ လှုပ်၍မရတော့ပေ ...။

ဦးဗန်ကောင်းလည်း ထိုအတိုင်းပင်ရှိနေလိမ့်မည်။ အသက်ရှူမရလျှင်တော့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သေရတော့မည်ဖြစ်သည်။

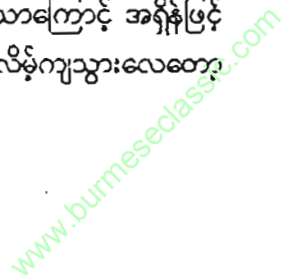
မတတ်နိုင်တော့ ...။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောထဲမှ လူတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာသည်။

မာရီယာ ပင်ဖြစ်သည်။

မာရီယာ က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်အခြေအနေကိုတွေ့မြင်သည်နှင့် သဘောပေါက်သွားသောကြောင့် ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသူနှစ်ယောက်စလုံးကို ရေအိုင်အတွင်းသို့တွန်းချလိုက်လေသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ရေအိုင်ကမ်းစပ်နားရောက်တော့မှ လူသားကျောက်ရုပ်ဘဝရောက်သွားကြသောကြောင့် အရှိန်ဖြင့် တွန်းချလိုက်သောအခါ ရေအိုင်အတွင်းသို့လိမ့်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း ...”

“ဝုန်း ...”

ရေအိုင်မှာ အတော်ကလေးနက်သောကြောင့် နှစ်ယောက် စလုံး ရေအောက်သို့နှစ်မြုပ်သွားကြသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မာရီယာ က အောက်သို့ခုန်ဆင်းလာ ပြီးနောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မျက်နှာပေါ်မှကျောက်သား များကို ခွာပစ်သည်။

ကျောက်ဖြစ်စပင်ရှိသေးသောကြောင့် ရေဖြင့်ထိလိုက်သော အခါ အလွယ်တကူပြန်ကွာသွားသည်။

နောက် ခြေနှင့်လက်တို့ပါ လှုပ်၍ရသဖြင့် ရေပြင်ပေါ်သို့ ဦးခေါင်းဖော်ပြီး အရင်ဆုံးအသက်ဝအောင်ရှူရလေသည်။

မာရီယာ က ဦးဖန်ကောင်းကိုလည်း သွားရောက်အကူအညီ ပေးလိုက်ရာ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် ရေပြင်ပေါ်တက်လာသည်။

“ဝူး .. ဖလူး .. ဒီတစ်ခါလည်း ကံကောင်းပြန်ပြီဟေ့”

ဟု ဗလုံးဗထွေးနှင့်ပြောလိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်မှာခြောက်ဆွေစပြုနေသော ကျောက် ချပ်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို တကယ်ပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာရီယာရယ် ...၊ မင်းသာ အချိန်မီရောက်မလာရင်တော့ နှစ် ယောက်စလုံးသေရမှာ အမှန်ပါပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ပြောလိုက်ရာ ဘာမှ ပြန် မပြောဘဲနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ပေးတဲ့အတွက် မင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့အခက်အခဲကိုလည်း အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးပါမယ်”

ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

သူမ အမူအရာမှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက် ၏ အသက်ကို အချိန်မီကယ်လိုက်ခွင့်ရခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာကျေနပ် နေဟန်ရှိလေသည်။

“မာရီယာ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ရှင်တို့လည်းထွက်သွားရော ကျွန်မလည်း နောက်က ထွက်လိုက်လာတာပါပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် မိရုံလေးရှိတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က သူမကို များစွာကျေးဇူးတင် သောအကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၃)

အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့်ရင်ဆိုင်ကြရခြင်း

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက် မှာ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သေမည့်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ကြပြီး နောက် မိမိတို့ဘော်သို့ ချောမောစွာပြန်ရောက်ကြလေသည်။

သင်္ဘောသို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် မိမိတို့လူများကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ အားလုံး စုံစုံညီညီရှိနေသည်ကိုတွေ့ရမှ အတန်အသင့်စိတ်အေးသွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘာအန္တရာယ်မှမတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဆရာတို့နှစ်ယောက်ပျောက်နေလို့ အားလုံးက စိတ်ပူနေကြတာ။ ဒီကနေမှ ပြန်ရောက်မလာရင်တော့ လက်နက်တွေယူပြီး ကျွန်းပေါ်လိုက်ရှာကြတော့မလို့ပြင်ဆင်နေတာပါ”

ဟု ကျော်စွာ က ပြောသည်။

“ဒါထက် မောင်ထင်ကျော်တို့ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့နေလို့ ပြန်မလာနိုင်ကြတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းတို့ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်အချို့ကို အတိုချုပ်ပြီးပြောပြလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ပင်လယ်ဓားပြတွေရှိနေတာပေါ့။ ဇေမန်းထန်လည်း သူတို့လက်ချက်ကြောင့်သေရတာပဲဖြစ်မယ်။ အခုလိုသိရပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မကြာခင် ကျွန်းပေါ်မှာ အခြေအနေတစ်ခုခုထူးလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ရတနာတွေကို ရအောင်လုပ်ပြီး ဒီကျွန်းက အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်ကြရမယ်”

“ဒါထက် သံပချိုင် တို့ကရော ဘယ်လိုလဲ”

“သူတို့ကြည့်ရတာ အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိနေတဲ့ပုံပဲ။ ရတနာတွေရတော့မှပဲ ကြည့်ပြီးစီစဉ်မယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြစဉ် ကျွန်းပေါ်မှ မြားတစ်စင်း ထွက်လာပြီး သင်္ဘောကို လာရောက်စိုက်ဝင်လေသည်။

ထူးထူးခြားခြားမြားတံ၌ စာရွက်တစ်ရွက်ပတ်ချည်ထားသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဇောထီး က နုတ်ယူလာပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုလာပေးလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က မြားတံမှစာရွက်ကို ယူ၍ဖတ်

ကြည့်လိုက်သည်။

“သစ္စာဖောက်တွေက ရန်သူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး စခန်းကိုပြန် တိုက်ဖို့စီစဉ်နေကြတယ်။ ကျွန်မတို့ကို အကူအညီပေးပါ။ ကျွန်း ပေါ်တက်တဲ့အခါ အန္တရာယ်မတွေ့နိုင်အောင် သင်္ကေတအမှတ် အသားတွေပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု စာရေးထားပြီး ကျောဘက်တွင် သင်္ကေတများ ရေးထား လေသည်။

မြေပုံကြမ်းတစ်ခုလည်းပါသေးသည်။

၎င်းတို့မှာ ...

နေအမှတ်အသား၊ မြင်းခွာအမှတ်အသား၊ မြွေအမှတ်အသား၊ မြားအမှတ်အသား၊ ရေဖလားအမှတ်အသား၊ တြိဂံအမှတ်အသား၊ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသား၊ စက်ဝိုင်းအမှတ်အသား၊ လအမှတ် အသားနှင့် ဘီလူးအမှတ်အသားတို့ကို ရုပ်ပုံများဖြင့် ရေးထား လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ထိုသင်္ကေတအမှတ်အသား များကို အတန်ကြာအောင်မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်နေပြီးမှ ကျွန်ုပ် ကို လှမ်းပေးသဖြင့် ယူကြည့်လိုက်သည်။

သင်္ကေတအမှတ်အသားများကို အသုံးပြုကြရာမှာ လူမျိုး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူညီသော်လည်း အချို့အမှတ်အသားများမှာ တူကြလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ကမ္ဘာနှင့်သက်ဆိုင်သော နေ လ စသော အမှတ်အသားသင်္ကေတများကတော့ ပြောင်းလဲ၍မရကြ ပေ ...။ ထိုသင်္ကေတအမှတ်အသားများနှင့်ပတ်သက်သော ပုံသေ အဓိပ္ပာယ်များလည်းရှိသည်။

“ဒါက မြေပုံကြမ်းတစ်ခုပေါ်မှာ ရေးရမယ့်အမှတ်အသား တွေပါပဲ။ ဒီအမှတ်အသားတွေကိုထည့်လိုက်ရင် ပြည့်စုံတဲ့မြေပုံ တစ်ခုဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ဆရာ ဒီသင်္ကေတတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိပါသလား”

“အတော်များများကိုတော့ သိပါတယ်”

ကျွန်ုပ်က သင်္ကေတအမှတ်အသားများ၏ ပုံသေအဓိပ္ပာယ် များကို ပြောပြလိုက်သည်။

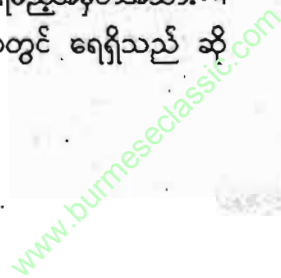
နေအမှတ်အသား၏အဓိပ္ပာယ်မှာ အထွတ်အမြတ်ထားသော ရွှေငွေရတနာများ ...။

မြင်းခွာအမှတ်အသားမှာ မြေပုံပေါ်မှာရေးရမည့်လမ်းညွှန် အမှတ်အသား ...။

မြွေအမှတ်အသားမှာ ထိုနေရာမှာ အန္တရာယ်ရှိသည့်အမှတ် အသားမျိုးဖြစ်သည်။

မြားအမှတ်အသားမှာ တည်တည့်သွားရမည့်အမှတ်အသား...။

ရေဖလားအမှတ်အသားမှာ ထိုနေရာတွင် ရေရှိသည် ဆို သော အမှတ်အသားဖြစ်သည်။

(ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ရေရှိသောနေရာမှာ တစ်နေရာတည်းရှိပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကို အသက်ကယ်လိုက်သောရေအိုင် ရှိသောနေရာပင်ဖြစ်သည်။)

တြိကံအမှတ်အသားမှာ အဓိကကျသောနေရာကို ညွှန်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားပြထားသောနေရာမှာ အန္တရာယ် ရှိသောကြောင့် မသွားရသောနေရာဖြစ်သည်။

စက်ဝန်းအမှတ်အသားမှာ အရေးကြီးသောနေရာကို ပြထား ခြင်းဖြစ်ပြီး ..

ဘီလူးရုပ်အမှတ်အသားမှာ အန္တရာယ်ရှိသောနေရာများပင် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အခြားစာရွက်ပေါ်မှာ မြေပုံကြမ်းတစ်ခု ကူးယူ ပြီးနောက် အရေးကြီးသောနေရာများကိုရေးမှတ်ထားလိုက်လေ သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ပြုလုပ်ရမည့်အစီအစဉ်များကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြသည်။

“ဒီစာကို မာရီယာ ရေးလိုက်တာဖြစ်မယ်၊ သူ့စာထဲမှာ ပါတဲ့ သစ္စာဖောက်ဆိုတာ အတွင်းလူတွေ သစ္စာဖောက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ကို အကူအညီပေးပြီး ကယ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဒါကတော့ အသက်သခင်တွေပဲ .. ကူညီသင့်တာပေါ့”

“ဒီတော့ သင်္ဘောမှာ အစောင့်အချိထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ အမြန်သွားမယ်”

ဟုပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်းအလယ်နေရာလောက် ဆီမှ သေနတ်သံများ စတင်ကြားလာရသည်။

“ဟော .. သေနတ်သံတွေကြားရပြီ”

ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဦးဆောင်သောအဖွဲ့ သေနတ်နှင့်လက်နက်များ အပြည့်အစုံယူဆောင်ပြီးနောက် ကျွန်း ပေါ်တက်ကြလေသည်။

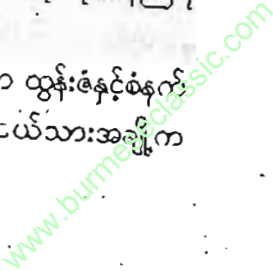
သင်္ဘောထဲမှာတော့ စက်ဆရာ၊ တက်မကိုင်(ဆလင်)နှင့် သင်္ဘောသားအချို့သာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အကြောင်းရှိပါက သင်္ဘောကို ချက်ချင်းထွက်နိုင်ရန်လည်း အဆင်သင့်ပြင်ခိုင်းထားခဲ့သည်။

သူတို့မှာ မြေပုံပါသောကြောင့် စမ်းတဝါးဝါးသွားရခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အန္တရာယ်ရှိသောနေရာများကိုရှောင်ကွင်းသွားနိုင်ကြ လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပက်ထရစ်တို့မှာ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရ လေပြီ ..

၎င်း လက်ရင်းတပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ထွန်းဇံနှင့်စံနက် ကျော်တို့ခေါင်းဆောင်သော လက်အောက်ငယ်သားအချို့က

သံပရိုင်တို့အဖွဲ့နှင့်ပူးပေါင်းပြီး ပက်ထရစ်တို့ကို ပြန်လည်တိုက် ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပက်ထရစ်တို့သားအဖနှင့်အတူ ဂူထဲမှာ လူ ၁၀ ယောက်ခန့် သာကျန်ခဲ့ကြသည်။

အပြင်ဘက်မှ လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြသူများက လူ ၃၀ ခန့်ရှိလေသည်။

ထွန်းဇံတို့အခြေအနေကိုရိပ်မိသော မာရီယာ က စာရေးပြီး ငယ်သားတစ်ယောက်ကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သင်္ဘော ရှိရာသို့သွားရောက်ပို့ခိုင်းလေသည်။ ထိုစာရောက်မှသာဖြစ်တော့ မည်။

သို့မဟုတ်ပါက ရန်သူများကို အချိန်ကြာမြင့်စွာတားဆီးနိုင် မည်မဟုတ်ပေ ...။

ရန်သူများက ပက်ထရစ်တို့နေသောဂူပေါက်ဝနှင့် မနီးမဝေး နေရာမှာ နေရာယူပြီး သေနတ်များဖြင့်ပစ်ခတ်ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ ဂူထဲတွင် ကျည်ဆန်များများ မကျန်တော့သဖြင့် ဖြစ်သည်။

ပက်ထရစ်မှာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းပြီး သေနတ်ပစ်ရာ မှာလည်း လက်ဖြောင့်သူဖြစ်သဖြင့် အရဲစွန့်ပြီး ဂူပေါက်သို့ဝင်ရန် ကြိုးစားသူတိုင်း သူ့လက်ချက်ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြသဖြင့် ကျန်လူများမှာလည်း အဝေးမှသာ သဲကြီး

မဲကြီးပစ်ခတ်ကြသော်လည်း ဂူအတွင်းသို့ မဝင်ဝံ့ကြပေ ...။

ဂူမှာ ဝင်ပေါက်တစ်ခုသာရှိသည်ကြောင့် ထိုအပေါက်မှ ဝင် လာသူတိုင်း ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြရာ ဂူပေါက်ဝတွင် အလောင်းများပုံနေပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထွန်းဇံတို့မှာလည်း အရမ်းမဝင်ဝံ့ကြပေ ...။

“ပက်ထရစ် .. ခင်ဗျား လက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံပါ။ ခင်ဗျား ကြာကြာမခံနိုင်ပါဘူး။ ကျည်ဆန်ကုန်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ လက်ထဲ ရောက်လာမှာပဲ”

ထွန်းဇံ က လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟေ့ .. ထွန်းဇံ .. မင်းလို သစ္စာဖောက်လူယုတ်မာ လက်ထဲကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အညံ့မခံဘူးကွ။ မင်းတို့ကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ငါရင်ဆိုင်ပြမယ်”

“မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ ...။ ပွဲပြီးသွားလို့ မာရီယာကို ကျုပ် ယူပြီးရင် ခင်ဗျားကိုလည်း ကောင်းကောင်းထားမှာပါ။ ခေါင်း မမာချင်ပါနဲ့တော့ ...။ ခင်ဗျားတို့မှာ ကျည်ဆန် ဘယ်လောက်ရှိ တယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ် သိထားပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး လက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံလိုက်ရင် သက်သက်မှာပါ”

“ဘယ်တော့မှ လက်နက်မချဘူးဟေ့ .. မင်း သတ္တိရှိရင် အထဲကိုဝင်ခဲ့ပေတော့”

www.burmeseclassic.com

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း ..”

သေနတ်သံများက ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာသည်။
ပြောမယ့်သာပြောရသည် .. ပက်ထရစ်တို့အဖွဲ့တွင် သေနတ်
ကျည်ဆန်က သိပ်မကျန်တော့ပေ။

ထိုကျည်ဆန်ကုန်သွားလျှင်တော့ ဘာမှတတ်နိုင်ကြမည်
မဟုတ်မှန်းတော့သိကြသည်။

သူတို့အဖွဲ့ထဲမှလူများပင် ကျည်ဆန်ကုန်သွားပြီဖြစ်သော
ကြောင့် မပစ်နိုင်ကြတော့ပေ။

သူတို့သားအဖဆီမှာသာ နည်းနည်းကျန်တော့သည်။
ယခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သူတို့ကို အကူအညီပေးနိုင်ကြသူများမှာ
လူရိုင်းများဖြစ်သော်လည်း ယခုလောက် သေနတ်သံများ
ဆူညံနေလျှင်တော့ သေနတ်ကြောက်ကြသည့် လူရိုင်းများလည်း
ရုတ်တရက် အနားကပ်ဝံ့ကြမည်မဟုတ်ပေ ...။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ သမီး ..။ သူတို့လက်ထဲတော့ အသက်
ရှင်ရက်နဲ့ ဘယ်တော့မှအရောက်မခံနဲ့ ...။ နောက်ဆုံးကျည်ဆန်
တစ်တောင့်စီရန်ထားပြီး သမီးက အဖေကိုပစ်၊ အဖေက သမီး
ကိုပစ်ပြီး သေကြရုံပဲရှိတယ်”

ဟု ပက်ထရစ် ကပြောရာ မာရီယာလည်း အံတင်းတင်း
ကြိတ်ပြီးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူမအဖေဖြင့်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်

သည်။

လူယုတ်မာများလက်တွင်းသို့ သူမဘဝကို အသက်ရှင်
လျက်နှင့်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အရောက်ခံမည်မဟုတ်ပေ ...။

သူတို့ဘက်မှ အားနည်းသွားသည်နှင့် ရန်သူများက အတင့်
ရဲလာပြီး တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဝင်ရန်ကြိုးစားကြရာ လက်
ကျန်ကျည်တောင့်များဖြင့် လက်မလည်အောင်ပစ်ခတ်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂူအပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံများ ဆူညံစွာ
ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

ထိုသေနတ်သံများကြောင့် ရန်သူ အတော်များများ လဲကျ
သွားကာ ထွန်းခံနှင့်သံပချိုင်တို့မှာ ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်ပင်ကွယ်မှ ရှေ့သို့ ရိပ်ခဲနံတက်လာ
သော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သောအခါ
ထွန်းခံမှာ များစွာအံ့ဩသွားလေတော့သည်။

“ဟင် .. ဒီလူက ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားပြီမဟုတ်လား၊
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာပြန်ရောက်လာတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ နောက်ဘက်မှဝိုင်းပြီး ဖခင်
သောကြောင့် ရန်သူများမှာ အထိနာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ရောက်လာပြီး အကူအညီပေးကြမုန်းသိသောအခါ မနီးမဝေးမှ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေသော ကပ္ပလီလူရိုင်းများပါရောက်လာကြလေတော့သည်။

၎င်းတို့က အဆိပ်လူးမြားများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြရာ ထိသည်နှင့်ချက်ချင်းလဲကျသေဆုံးသွားသည်။

အပြင်မှ အကူအညီများရောက်လာမုန်းသိသောအခါ ပက်ထရစ်တို့လည်း အပြင်သို့ထွက်လာပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ရန်သူ့ပစ်လိုက်သောကျည်ဆန်တစ်တောင့်က ပက်ထရစ်ကိုထိမှန်ပြီးလဲကျသွားလေတော့သည်။

“အား...”

“ဟင် .. အဖေ ...”

မာရီယာ က အနားသွားပြီးပွေ့ယူလိုက်သည်။

ကျည်ဆန်က ရင်ဘတ်မှကျောသို့ဖောက်ထွက်သွားသည်။

“အဖေ .. အဖေ...”

“သူတို့ရောက်လာပြီလား”

“ရောက်လာပြီ အဖေ”

“ငါ့သမီး ရန်သူတွေလက်ကလွတ်ရင် ကျေနပ်ပြီ၊ ဂုဏ်မှာ အဖေသိမ်းထားတဲ့ရွှေငွေရတနာတွေရှိတယ်၊ သမီးလည်းယူ ကျန်တဲ့လူတွေလည်းခွဲဝေပေးလိုက်ပါ၊ အဖေလို တစ်သက်လုံး ဆိုးသွမ်းတိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်အဖို့ ဒီလိုအဆုံးသတ်ရ

တာပဲကောင်းပါတယ်”

ဟုပြောပြီး အသက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

မာရီယာမှာ ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးရုံကလွဲပြီး အခြားမတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

အပြင်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အဖွဲ့နှင့် လူရိုင်းများက ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်တိုက်ခိုက်သောကြောင့် ထွန်းဖဲ၊ စံနက်ကျော်၊ သံပချိုင့်တို့နှင့် အနည်းငယ်သာကျန်တော့သည့် လူဆိုးများမှာ ထွက်ပြေးသွားရလေတော့သည်။

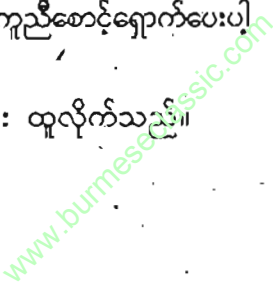
ထိုသို့ပြေးလွှားရာမှာ မရဏကျောက်ရေအိုင်များအတွင်းကျပြီး လူသားကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားသူများလည်းရှိသည်။ စံနက်ကျော်ပင် ကျောက်ရေအိုင်အတွင်းကျသွားရာ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးရာမှာ တစ်နေရာမှာပင် ကျောက်ရုပ်ဘဝရောက်သွားလေတော့သည်။

ယခုတော့လည်း အရာအားလုံးပြီးသွားခဲ့လေပြီ ...

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က မာရီယာ ရှိရာသို့ရောက်လာပြီး နှစ်သိမ့်မှုပေးရလေသည်။

“မာရီယာရဲ့အဖေအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မာရီယာအတွက်တော့ ကိုယ်တို့ အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

ဟုပြောပြီး မာရီယာလက်ကိုဆွဲပြီး ထူလိုက်သည်။

ထိုနောက်မှာတော့ ပက်ထရစ်အလောင်းကို ဂူအတွင်း တစ်
နေရာသို့ယူဆောင်သွားပြီး ကောင်းမွန်စွာထားလိုက်ကြသည်။

အားလုံးပြီးတော့မှ ပက်ထရစ် သိမ်းဆည်းထားသော ရွှေငွေ
ရတနာများကို ယူဆောင်ပြီး နောက်ဂူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။

ယခုတော့လည်း အန္တရာယ်ဆိုးက ပြီးသွားခဲ့လေပြီ...။

အခန်း (၁၄)

ပင်လယ်ပြင်မှ အလှဆုံးအပြုံးရိပ်များ

အန္တရာယ်များကင်းစင်သွားသောအခါ လူရိုင်းများကို နှုတ်
ဆက်ပြီး အော်စတာကျွန်းမှပြန်လည်ထွက်ခွာကြလေသည်။
သူတို့သင်္ဘောကျွန်းမှခွာသောအခါ လူရိုင်းများက ကျွန်းထိပ်မှ
ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

မာရီယာ ကတော့ မျက်ရည်ဝဲသောမျက်လုံးများဖြင့် နှုတ်
ဆက်နေလေသည်။

သူမဘဝ၏ အချိန်အတော်များများမှာ ထိုကျွန်းပေါ်မှာပင်
ကုန်လွန်ခဲ့ရလေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ပြန်လည်စွန့်ခွာသောအခါတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျွန်
ခဲ့သောကြောင့်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေဟန်ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က မာရီယာနှင့်အတူ ကျန်ခဲ့သူများကို တစ်ပါတည်းတင်ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ပင်လယ်မင်းသား ဆင်္ဘောမှာ အော်စတာကျွန်းနှင့်အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်လာရာ အချိန်ကြာသောအခါ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် အစက်အပြောက်မျှသာ လှမ်းမြင်ရတော့သည်။

ဒီဇင်ဘာလ၏ လနောင်းပိုင်းရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်ရေပြင်မှာ လှိုင်းအိကလေးများသာရှိလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး သာယာနေသောကြောင့် ခရီးသွားလာရသည်မှာလည်း ခရီးတွင်လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အနေနှင့် ၁၉၅၀ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလဆန်းပိုင်းအချိန်က အော်စတာကျွန်းသို့ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ယခုလကုန်ခါနီးအချိန်ရောက်မှ ထိုကျွန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာနိုင်ကြရာ တစ်လနီးပါးအချိန်ကြာမြင့်သော်လည်း ယခုခရီးစဉ်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ပြည့်မြောက်သည့်ခရီးတစ်ခုဝင်ဆိုရပေမည်။

သူတို့ရှာဖွေရန်သွားသော ရတနာပစ္စည်းအချို့ ရခဲ့လေသည်။ မိမိနေရပ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုရတနာပစ္စည်းများကို ကျွန်းမှ ပြန်ခေါ်လာသူများကို သင့်သလောက်ခွဲဝေပေးမည်ဟုလည်း စိတ်ကူးထားသည်။

ထို့ထက်အရေးကြီးသောကိစ္စ၊ သို့မဟုတ် တာဝန်ကြီးတစ်ခုလည်း သူနှင့်အတူပါလာလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ ...

မာရီယာနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

သူမအနေနှင့် အဖေတစ်ခုသမီးတစ်ခုနေကြသောဘဝတွင် ယခု အဖေ မရှိတော့ပေ။ ဆွေမျိုးရင်းချာများလည်းမရှိပေ။

ယခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ပေပြီ။

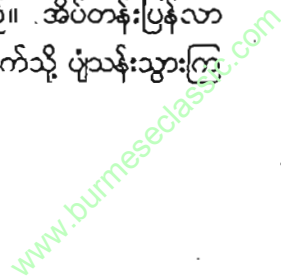
မာရီယာသည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့၏ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကျေးဇူးရှင်အတွက် သူ့အနေနှင့် အစွမ်းကုန် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ပင်လယ်မင်းသားဆင်္ဘောက သာယာနေသောပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ မှန်မှန်မောင်းနှင်နေရာ အတော်ပင်ခရီးပေါက်ခဲ့ချေပြီ။

ဆည်းဆာရောင်များ သမ်းစပြုလာသော ညနေပိုင်းအချိန်တွင် ကျွန်းများနှင့်ဝေးရာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကြည့် လေရာ ရေပြင်များသာမြင်ရတော့သည်။

ထို့ထက် သင်္ဘောက မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ဦးတည်လျက် မောင်းနှင်နေရာ လက်ဝဲဘက်အနောက်ဘက်ရေပြင်ပေါ်၌ နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာရောင်များတောက်ပနေသည်။ အိပ်တန်းပြန်လာသော ပင်လယ်စင်ရော်များက အနောက်ဘက်သို့ ပျံသန်းသွားကြသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် အဆုံးအစမမြင်ရသည့် ပင်လယ်ရေပြင် ပေါ်မှာ သွားလာနေကြသူများထဲတွင် အလွမ်းဓာတ်ခံရှိသူများ အတွက် လွမ်းချင်စရာပင်ဖြစ်သည်။

မာရီယာက သူမအတွက်ပေးထားသောအခန်းမှထွက်ပြီး သင်္ဘောလက်ရန်းနားမှာ တစ်ယောက်တည်းရပ်နေသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ထိုနေရာသို့လျှောက်သွားလေသည်။

မာရီယာ က သူ့ကိုမြင်တော့ အားနည်းစွာပြုံးပြလေသည်။ သူမမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝဲနေကြသည်။

“မာရီယာ အဖေအတွက် ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်၊ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်မိပါတယ်”

“ကျွန်မဘဝက တစ်လျှောက် ကံမကောင်းခဲ့ပါဘူး၊ မွေးကတည်းက ပင်လယ်ပြင်မှာနေခဲ့ရပြီး အခုအသက်အရွယ်အချိန်ထိလည်း ပင်လယ်ပြင်နဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်၊ မြို့ကြီးပြကြီးဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဖေကိုပဲ တစ်ကမ္ဘာထင်ပြီးနေခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ အဖေ မရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို လက်ဖြင့်သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို သိပ်မတွေးပါနဲ့တော့ မာရီယာ၊

ရှေ့လျှောက်ရမယ့်ဘဝခရီးလမ်းကိုပဲ စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်”

မာရီယာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မျက်နှာကို မျက်ရည်ဝဲသောမျက်ဝန်းဖြင့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး၊ ဆရာကိုအားကိုးပြီးလိုက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မဘဝကို ဆရာပဲ ကောင်းသလိုကြည့်ပြီးစီစဉ်ပေးပါတော့”

“ဒီလောက်လည်း အားငယ်မနေပါနဲ့ မာရီယာ၊ ရှေ့ခရီးမှာ မင်းအတွက် ဘာမှအခက်အခဲမရှိဘဲ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ဟင် .. ဆရာက ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမှာလဲဟင် ..”

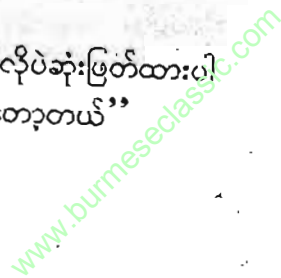
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမအနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး သင်္ဘောလက်ရန်းပေါ်မှာတင်ထားသော သူမလက်ပေါ်သို့ သူ့လက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မာရီယာ မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့်မော့ကြည့်သည်။

“အားကိုးမရှိတဲ့မင်းဘဝကို တစ်သက်လုံးစိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် တာဝန်ယူသွားဖို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ”

“ဟင် ... ဆ .. ဆရာက ဒီလိုပဲဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဟုတ်.. ဟုတ်လားဟင် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ဒီလိုပဲဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ မင်းဘက်က ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ပဲလိုတော့တယ်”

“ကျွန်မက ဘယ်... ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ်ပြောတဲ့သဘောကို လက်ခံ မခံ ဆုံးဖြတ်ပေးရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုမဆုံးဖြတ်ခင် အရေးကြီးတာတစ်ခု ရှိဦးမယ် မဟုတ်လားဟင် ...”

“ဘာများလဲဟင် ...”

“ကျွန်မကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို မသိပါဘူး။ သိပ်လည်းနားမလည်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာ သိရင် ပြောပြပါ။ အဲဒါ ဘာလဲဟင် ...”

မာရီယာ က တကယ်နားမလည်၍ မေးတာပဲလား ...။

ဒါမှမဟုတ် သိပါလျက်နှင့် အပြောရခက်နေသဖြင့် တမင်ပြောသလားတော့မသိပေ ...။

လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုပင် အပြောခိုင်းသဖြင့် သဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်ပါပဲ .. အချစ်မရှိဘဲနဲ့ ဘဝထူထောင်လို့မရပါဘူး။ တကယ်ဆိုရင် မင်းက အချစ်ကို မသိသေးဘူးဆိုပေမယ့် နှလုံးသားကတော့ သိနေပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် အချစ်က တစ်နေရာမှာပုန်းနေလို့ မင်း မသိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဆရာက ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင် ...”

“မင်းက အချစ်ကိုမသိသေးဘူးလို့ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ မျက်လုံးထဲမှာ အချစ်ရဲ့အရိပ်အယောင်တွေကိုတွေ့ရသလိုပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မာရီယာ က ဆည်းဆာရောင်များသမ်းနေသော ပင်လယ်ရေပြင်ရှိရာသို့ ကစ်ချက်ကြည့်ရှင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ အားကိုးရာမဲ့နေတာမို့ အောင်ရှောက်ပေးမယ်လို့ပြောတာလား ဆရာ”

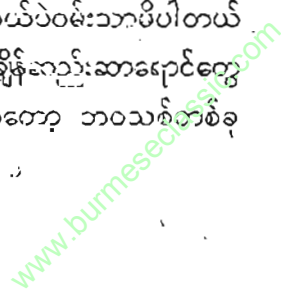
“မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ထဲက နှစ်သက်နေတာကြောင့်အပြင် တစ်သက်လုံးလက်တွဲသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှပြောတာပါ”

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်မလည်း ဆရာကို မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ အားကိုးထိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်လိုထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ အားကိုးချင်လာတယ်။ အခုတော့ ကကယ်ပဲ တစ်သက်လုံး အားကိုးခွင့်ရတော့မှာပေါ့နော်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းဘက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင်တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရဲ့ဘဝခရီးကို စလို့ရပါပြီ”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်မ တကယ်ပဲဝမ်းသာဖိပါတယ် ဆရာရယ်။ ဟိုးအနောက်ဘက်မှ နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာရောင်တွေ ချုပ်ငြိမ်းကြတော့မယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာကော့ ဘဝသစ်တစ်ခု

အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သစ်တွေ တောက်ပလာသလို ပဲခဲစားရပါတယ်”

“မာရီယာရယ် .. မင်းပြောတဲ့ ဘဝဒဿနတွေက ကောင်းလွန်းလို့ ကိုယ်တောင် ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး သူမကိုယ်လေးကို ထွေးဖက်လိုက်ရာ မာရီယာက အလိုက်သင့်ပင် ရင်ခွင်ထဲရောက်လာပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေကို အချစ်ကသင်ပေးခဲ့တာပါပဲ မောင်ရယ် ...”

ယခုတော့လည်း နေဝင်ချိန်တိမ်တောက်နေသောအလှများကဲ့သို့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘဝမှာလည်း မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များဖြင့် လှပတင့်တယ်ခဲ့ချေပြီ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ပင်လယ်ပြင်မှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုတွေ့ရသောကြောင့် ဦးမွန်ထော် က လာပြောသည်။

“မောင်ထင်ကျော် ကျုပ်တို့သင်္ဘောရဲ့နောက်တည့်တည့်မှာ သင်္ဘောတစ်စင်း စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး မောင်းလိုက်လာတယ်”

ဟု လာပြောသဖြင့် အပြင်သို့ထွက်ပြီး အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်လေသည်။

သူတို့ သင်္ဘောနောက်တည့်တည့် ပင်လယ်ပြင်တစ်နေရာတွင် သင်္ဘောတစ်စင်း၏ပုံရိပ်တစ်ခုကိုမြင်ရသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ ခရီးသွားလာနေသည့်သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်သော်လည်း ထိုသင်္ဘောက သူတို့သင်္ဘောနောက်မှ လိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ပင်လယ်ဓားပြတွေဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောနောက်ကနေလိုက်လာတာ ..”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့သင်္ဘောက စက်အား ပိုကောင်းပုံရတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေနတ်တွေကို အဆင်သင့်လုပ်ထားကြပါ၊ အကြောင်းရှိရင်တော့ လက်မနှေးကြစေနဲ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ အားလုံးမှာ တက်တက်ကြွကြွနှင့်လက်နက်များပြင်ဆင်ကြသည်။

အချိန်ကလည်း မိုးလင်းပိုင်းအချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ အလင်းရောင်များတက်လာချေပြီ၊ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ပြင်မှာ နေရောင်ခြည်များ လင်းလာချေပြီ။

အလင်းရောင်ရလာပြီဖြစ်သောကြောင့် နောက်မှလိုက်လာသောသင်္ဘော၏ပုံရိပ်ကို ဝိဝိပြင်ပြင်မြင်ရလေပြီ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် က မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ရင်း အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင် .. သံပချိုင် တို့ပါလား”

“သူတို့သင်္ဘောက ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောဆိုတော့ စက်အားကောင်းနေတာဖြစ်မယ်၊ ဒါထက် သူတို့က ဘာကြောင့် လိုက်လာတာလဲ”

“ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ရွှေငွေရတနာတွေပါလာမယ်ထင်ပြီး လိုက်လုကြတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနားရောက်လာရင်တော့ အယုံသွင်းပြီး အနားကပ်လာဖို့ကြိုးစားလာရင် အနားကပ်မခံကြဖို့အရေးကြီးတယ်၊ နောက်တစ်ချက်က ရန်သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ လက်မနှေးကြဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“စိတ်ချစမ်းပါ မောင်ထင်ကျော်ရယ်... အဖွဲ့ပွဲခွဲလာကြတာပဲ... ဒီလောက်စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ နောက်မှလိုက်လာသောသင်္ဘောက မိလာတော့သည်။

သံပချိုင်တို့ သင်္ဘောပင်ဖြစ်၏။

သင်္ဘောနှစ်စင်းမှာ စက်အားချင်းမကွာလှသော်လည်း သံပချိုင်တို့သင်္ဘောက အနည်းငယ်စက်အားပိုကောင်းသဖြင့် နေ့ဝက်ခန့်အချိန်ကြာလာသောအခါကွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သင်္ဘောနီးလာသည်နှင့် အားလုံးက အကာအကွယ်ယူပြီး အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

သင်္ဘောချင်းနီးလာသောအခါ ဦးပိုင်းမှာရပ်နေကြသည်။ သံပချိုင်နှင့်ထွန်းဇံတို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

၎င်းတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ လူအင်အားများများပါလာဟန်တော့ မရှိပေ ...။

ကျွန်းပေါ်မှာ အတော်များများသေပြီးကျန်နေခဲ့သဖြင့် အနည်းငယ်သာပါလာဟန်ရှိသည်။

မနီးမဝေးရာကတော့ သံပချိုင် က လှမ်းပြောသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ကတိရှိကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်းပေါ်ကရလာတဲ့ ရတနာတွေကို တစ်ဝက်ခွဲပေးခဲ့ပါ”

“ဒီ ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေက ကျုပ်တို့သွားရှာတဲ့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လို့ ခင်ဗျားတို့ကို ခွဲမပေးနိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကပယ်ဖျက်ပြီး အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့က အစကတည်းက မိတ်ဆွေတွေမှမဟုတ်တာ .. ခင်ဗျားအနေနဲ့ အကြမ်းဖက်တိုက်လာရင်တော့လည်း ကျုပ်တို့က ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ထွန်းဇံ ကပါ ဒေါသတကြီးအော်ပြောနေသည်။

“ခင်ဗျားက မတိုက်နဲ့ဆိုရင်လည်း တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ မာရီယာ ပါလာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုတော့ မရရအောင်ယူရမှာပဲ၊ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့အားလုံးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကိုလည်း သူယူလာတယ်။ မရ ရတဲ့ နည်းနဲ့ ပြန်ယူရမယ်ဟေ့ ...”

ဟု အော်ပြောရင်း လက်ထဲမှဆွဲနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လေသည်။ ထိုအခါ အသင့်စောင့်နေသောသူတို့အဖွဲ့သားများကလည်း ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြရာ ပင်လယ်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာ ဆွဲနတ်သံများ ဆူညံသွားတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က ရှေ့တွင်ရောက်နေသဖြင့် အခွင့်အရေးအနည်းငယ်သာနေသည်။

သံပချိုင်တို့ သင်္ဘောက စက်အားအနည်းငယ် ပိုကောင်းသဖြင့် သင်္ဘောချင်းပူးကပ်ရန်ကြိုးစားလေသည်။

သို့သော်လည်း ဦးမွန်ထော်၏တက်မကိုင်ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် အနားကပ်၍မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

သင်္ဘောချင်းကပ်မရသဖြင့် အဝေးမှသာ သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြရသဖြင့် ထိရောက်မှုတော့မရှိလှပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အဝေးပစ်ဆွဲနတ်ဖြင့် တက်မကိုင်သူကို ပစ်ချလိုက်ရာ ပက်လက်လန်ကျသွားလေသည်။

တက်မကိုင်သူမရှိတော့သဖြင့် သင်္ဘောက ချာချာလည်ပြီး နောက်မှကျန်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း အတန်ကြာသောအခါ နောက်မှလိုက်လာပြန်လေသည်။

မနီးမဝေးရောက်သည်နှင့် သေနတ်များဖြင့် သဲကြီးမဲကြီးပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။

ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ကိုကိုးကျွန်းနှင့်နီးသော နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ရောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့သင်္ဘောများ ရှိနေမှန်းသိသဖြင့် ဦးမွန်ထော်က ထိုနေရာသို့ဦးတည်ပြီးမောင်းလေသည်။

သံပချိုင်တို့က လောဘစောကြောင့် နောက်မှလိုက်မြဲလိုက်လာကြသည်။

ကိုကိုးကျွန်းနယ်နိမိတ်သို့ရောက်သောအခါ ကမ်းခြေစောင့်သင်္ဘောတစ်စင်းမောင်းထွက်လာသည်။

ထိုအခြေအနေကို မြင်တော့မှ သံပချိုင်တို့မှာ ဘေးလွတ်ရာသို့ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားကြသည်။

ရေတပ်သင်္ဘောကလည်း နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။ စက်ရပ်ပြီး အဖမ်းခံရန် အတန်တန်ပြောသော်လည်း မရသဖြင့် အမြောက်ဖြင့်ပစ်ခတ်ရာ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းကိုထိမှန်းပြီး နစ်မြုပ်ပျက်စီးသွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ၎င်းတို့ပင်လယ်မင်းသား

www.burmeseclassic.com

ပြီးစကား

သင်္ဘောကို စက်ရပ်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်နေကြသည်။ သံပချိုင် တို့သင်္ဘော ရေအောက်သို့နှစ်မြုပ်သွားတော့မှ ထိုနေရာမှ ဆက် မောင်းခဲ့ကြလေသည်။

ဘေးအန္တရာယ်များကင်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အားလုံး ပြုံးနိုင်ကြလေပြီ။

ထိုထက် ...

ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ တောက်ပသောအလင်းရောင်များနှင့် အတူ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်မာရီယာတို့၏ အပြုံးများမှာ လည်း လှပနေကြလေပြီ။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော ...

(ပုထ္တကကျွန်းမှ မရဏကျောက်ရေအိုင်) အမည်ရှိ ဂမ္ဘီရ ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ်အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေ တော့သတည်း။ ။

အနိယာဇောတု သုခံအတ္တသံ ပရိဟရန္တု

ပြီးစကား

စာပြီးချိန်။ ။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မေလ ၉ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၉ နာရီ အချိန်။

ရွှေသင်္ဃာပေ